เปลี่ยนแปลง :

ยุติการละเมิดสิทธิ

ศึกษา | พิสูจน์ | เปลี่ยนแปลง

หลักสูตรสิทธิศึกษาสำหรับกลุ่มระดับรากหญ้า

TTAG THAI AIDS TREATMENT ACTION GROUP มูลนิธิรณรงค์เพื่อการรักษาเอดส์
asia catalyst
Dongjen Centre for Human Rights Education

เปลี่ยนแปลง: ยุติการละเมิดสิทธิ

คู่มือ

อธิบายคำศัพท์

เกี่ยวกับ *ศึกษา พิสูจน์ และเปลี่ยนแปลง*: หลักสูตรสิทธิศึกษาสำหรับกลุ่มระดับรากหญ้า

บทที่ 1 การผลักดันนโยบายคืออะไร

บทที่ 2 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม

บทที่ 3 การสร้างกลยุทธ์ในการผลักดันนโยบาย

บทที่ 4 กลวิธี: โน้มน้าวความเชื่อและปลูกฝังความคิด

บทที่ 5 กลวิธี: รวมพลังกับสื่อและชุมชน

ภาคผนวก แหล่งข้อมูล

คู่มือเสริมสำหรับผู้ฝึกอบรม

ใช้คู่มือเสริมอย่างไร

บทที่ 1 การผลักดันนโยบายคืออะไร

บทที่ 2 การวิเคราะห์สภาพแวดล้อม

บทที่ 3 การสร้างกลยุทธ์ในการผลักดันนโยบาย

บทที่ 4 กลวิธี: โน้มน้าวความเชื่อและปลูกฝังความคิด

บทที่ 5 กลวิธี: รวมพลังกับสื่อและชุมชน

เกี่ยวกับคู่มือ*ศึกษา พิสูจน์ และเปลี่ยนแปลง*: หลักสูตรสิทธิศึกษาสำหรับกลุ่มระดับรากหญ้า

ศึกษา พิสูจน์ และเปลี่ยนแปลง: หลักสูตรสิทธิศึกษาสำหรับกลุ่มรากหญ้า เป็นชุดคู่มือที่จัดทำขึ้นเพื่อช่วยเหลือองค์กรที่ทำงานในชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากเอชไอวี/เอดส์ โดยเฉพาะเพื่อช่วยให้เข้าใจถึงสิทธิขั้นพื้นฐาน สามารถเก็บข้อมูลการละเมิดสิทธิ รวมทั้งออกแบบและดำเนินการโครงการรณรงค์ได้ คู่มือชุดนี้ประกอบด้วยหนังสือสามเล่มคือ

- ศึกษา (Know It): กรอบคิดด้านสิทธิ (TheRightsFramework) ว่าด้วยความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน และการนำกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศมาประยุกต์ใช้กับความอยุติธรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับผู้อยู่ร่วมกับเชื้อเอชไอวี/เอดส์และกลุ่มผู้เปราะบางเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์
- พิสูจน์ (Prove It): การเก็บข้อมูลการละเมิดสิทธิ (Documenting Rights Abuses) ว่าด้วยวิธีการวางแผนและจัดเก็บข้อมูลงานวิจัยด้านสิทธิมนุษยชน
- เปลี่ยนแปลง (Change It): ยุติการละเมิดสิทธิ (Ending Rights Abuses) ว่าด้วยวิธีการวางแผนและดำเนินงานผลักดันนโยบายด้านสิทธิมนุษยชน ทั้งในระดับพื้นที่ ระดับประเทศ และนานาชาติ โดยใช้ประโยชน์จากข้อมูลงานวิจัย หนังสือทั้งสามเล่มประกอบด้วยคู่มืออธิบายถึงขั้นตอนที่ควรปฏิบัติในการดำเนินการด้านสิทธิมนุษยชน และเนื้อหาเสริมสำหรับนำไปใช้ในการอบรมผู้อื่น ได้แก่แผนการสอน ตัวอย่าง แบบฝึกหัด และรูปแบบกิจกรรมต่างๆที่ล้อกับเนื้อหาในคู่มือ

ชุดหนังสือ "*ศึกษา พิสูจน์ และเปลี่ยนแปลง*" จัดทำขึ้นจากความร่วมมือของสามองค์กรที่มีประสบการณ์ยาวนานในการอบรมด้านสิทธิ มูลนิธิรณรงค์เพื่อการรักษาคนชายขอบ ทั้งผู้ใช้ยาและผู้ต้องขังในเรือนจำ ศูนย์กฎหมายเอดส์กอร์เกตา **(Korekata AIDS Law Center)**ที่กรุงปักกิ่ง ประเทศจีน มีภารกิจในการคุ้มครองสิทธิของผู้มีเชื้อ และส่งเสริมการพัฒนากฎหมายในจีนเพื่อปกป้องสิทธิของผู้มีเชื้อ **หน่วยงานเอเชียคะตาลิสต์ (Asia Catalyst)**เป็นองค์กรพัฒนาเอกชนหรือเอ็นจีโอที่ตั้งอยู่ที่กรุงนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา โดยเป็นแหล่งทรัพยากรให้กับองค์กรพัฒนาเอกชนระดับรากหญ้าในเอเชีย มีการจัดอบรมการเป็นโค้ชในระยะยาวและให้ความช่วยเหลือด้านเอดส์ **(Thai AIDS Treatment Action Group หรือ TTAG)**จากกรุงเทพฯ ประเทศไทย มุ่งทำงานส่งเสริมให้มีการเข้าถึงการรักษาการติดเชื้อเอชไอวีอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม และรณรงค์เพื่อสิทธิของกลุ่มเทคนิคในระยะสั้นกับองค์กรพัฒนาเอกชนใหม่ที่เพิ่งตั้งขึ้น ทั้งสามองค์กรจัดอบรมการเก็บข้อมูลและการผลักดันนโยบายด้านสิทธิอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งผลักดันนโยบายทั้งในระดับพื้นที่และในระดับโลก

เพื่อให้หลักสูตรที่จัดทำสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในหลายบริบท และสอดคล้องกับประเด็นและสถานการณ์จริงในพื้นที่ เราจึงได้จัดประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือโฟกัสกรุ๊ปหลายครั้งทั้งที่จีนและไทย โดยเชิญตัวแทนคนรากหญ้าที่ทำงานด้านการลดอันตรายและเอดส์จากทั้งสองประเทศมาเข้าร่วม นอกจากนี้ เราได้ทดลองใช้ร่างหลักสูตรในการอบรมผู้แทนชุมชนทั้งจีนและไทยเพื่อรับฟังความเห็นเพิ่มเติม หนังสือในชุดนี้ได้รับการแปลเป็นภาษาจีนและภาษาไทย

เป้าหมายของเราคือการใช้ประสบการณ์จริงเพื่อพัฒนาคู่มือให้ดียิ่งขึ้น เราหวังเป็นอย่างยิ่งที่จะได้ยินความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากคุณ หากมีคำถามหรือคำแนะนำคุณสามารถอีเมล์หาเราได้ที่ info@asiacatalyst.org

คู่มือเล่มนี้: เปลี่ยนแปลง: ยุติการละเมิดสิทธิ

หน่วยงานของเราเชื่อว่าวิธีการที่ดีที่สุดในการต่อสู้กับปัญหาการละเมิดสิทธิคือ

1. การเข้าใจสิทธิขั้นพื้นฐานของตัวเราเอง
2. ค้นคว้าเพื่อรวบรวมข้อมูลการละเมิดสิทธิที่เกิดขึ้น และ
3. วางแผนและจัดการผลักดันนโยบายในชุมชนของเราเพื่อยุติการละเมิดสิทธิ
   หนังสือเล่มนี้มีข้อมูลพื้นฐานและเครื่องมือที่จะช่วยคุณดำเนินการในส่วนที่สามของโครงการนี้ซึ่งคือการผลักดันนโยบายเพื่อยุติการละเมิดสิทธิในชุมชนหรือในประเทศ

การมีข้อมูลเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิเพียงอย่างเดียวนั้น ไม่เพียงพอที่จะเปลี่ยนแปลงนโยบายได้ เครื่องมือสำคัญในการผลักดันนโยบายคือการค้นคว้าวิจัย ซึ่งควรประกอบไปด้วย

- การวิเคราะห์เนื้องาน รวมทั้งความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นกับตัวคุณและผู้อื่น
- การปรึกษาหารือกับชุมชนที่ได้รับผลกระทบ
- การมุ่งเน้นเป้าหมายระยะสั้นและระยะยาว
- การวิเคราะห์กลุ่มคนหรือองค์กรที่เราต้องสร้างความเชื่อมั่นและหาวิธีการที่เหมาะสมที่สุดในการโน้มน้าว
- การรวมพลังจากองค์กรภาคีและทรัพยากร
- การประเมินและปรับเปลี่ยนแผนการขณะดำเนินงาน

การเดินหน้าจากการรวบรวมข้อมูลไปสู่การผลักดันนโยบายเป็นก้าวสำคัญที่ต้องมีการวางแผนอย่างรอบคอบ

ข้อมูลส่วนหนึ่งที่ถูกเรียบเรียงในคู่มือเล่มนี้เป็นคำพูดและประสบการณ์ชีวิตจริงของนักรณรงค์เพื่อสิทธิระดับรากหญ้าในทวีปเอเชียและที่อื่นๆ ในขณะที่หนทางการยุติการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวกับเอชไอวีนั้นยังอีกยาวไกล อีกทั้งยังมีเรื่องราวในอดีตของนักกิจกรรมผู้กล้าหาญ ผู้บุกเบิกทางสว่างให้โลกด้วยวิสัยทัศน์ ความมุ่งมั่น และความเสียสละในอดีต

ในคู่มือเล่มนี้มีรายการอ้างอิง รวมทั้งคู่มือและเว็บไซต์ที่ใช้ค้นคว้าเพื่อทำคู่มือเล่มนี้

ขอขอบคุณนักเรียกร้องสิทธิชาวไทยและชาวจีนทุกคนที่ร่วมแบ่งปันประสบการณ์ในคู่มือเล่มนี้ รวมทั้ง Andrew Hunter, Chutchai “Dale” Kongmont, DhayanDirgantara, Sunil Pant, Nathan Geffen, Ann Fordham, Jessica Stern, Daniel Lee, Daniel Wolfe, Loon Gangte, Anya Sarangand VitalyZhumagaliev และ **Levi Strauss Foundation** และ **Open Society Foundation**ผู้สนับสนุนด้านงบประมาณในการผลิตคู่มือเล่มนี้ พวกเรามีความซาบซึ้งใจเป็นอย่างยิ่ง

หนังสือเล่มนี้อุทิศเพื่อทุกคนที่ลุกขึ้นสู้ ในขณะที่ไม่มีใครยอมสู้ และคนที่กล้าเป็นกระบอกเสียงแก่คนที่ถูกละเมิดสิทธิ

บทที่ 1

การผลักดันนโยบาย คืออะไร

"ถ้าผมไม่ลงมือทำ แล้วใครจะทำ"--P.N. นักกิจกรรมผู้ใช้ยาในประเทศไทย

ในทุกๆวันเราได้เผชิญ รับรู้ หรือได้อ่านเรื่องราวการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้องกับเอชไอวีหรือโรคเอดส์ บ่อยครั้งที่เหยื่อของการละเมิดสิทธิดังกล่าวนี้มาจากกลุ่มชายขอบหรือกลุ่มคนที่อยู่นอกกฎหมายในสังคม เช่น บุคคลผู้เป็นสาวประเภทสอง(TG) ผู้ใช้ยาด้วยวิธีการฉีด (IDU) หรือหญิงที่เป็นแรงงานต่างด้าว เหตุการณ์ละเมิดสิทธิมักถูกปิดเงียบปราศจากการแจ้งความ เนื่องจากความละอาย ตราบาป กลัวการถูกแก้แค้น หรือความรู้สึกสิ้นหวังและความเชื่อว่า"ไม่มีทางเปลี่ยนแปลงได้"

จริงอยู่ที่การละเมิดบางครั้งไม่ประสบผลเนื่องจากบางคนมีความกล้าออกมาเปิดเผยประสบการณ์ของตนและร่วมงานกับผู้อื่นเพื่อผลักดันเรื่องการละเมิดสิทธิให้เป็นที่ประจักษ์ในสังคม พวกเขาสามารถนำมาซึ่งความยุติธรรม เรียกร้องให้มีการชดเชยค่าเสียหาย และป้องกันการละเมิดที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต

สิ่งสำคัญในการผลักดันนโยบายด้านสิทธิมนุษยชนคือการคิดบวกและยอมรับความเป็นจริง การแสวงหาความยุติธรรมอาจเป็นเรื่องลำบากยากเข็ญสำหรับเหยื่อและนักผลักดันนโยบาย ไม่มีอะไรรับประกันได้ว่าการผลักดันนโยบายจะประสบผลสำเร็จ และในปัจจุบันประเด็นเรื่องสิทธิมนุษยชนได้มีความก้าวหน้ามากขึ้น เพราะเหยื่อผู้รอดพ้นจากความรุนแรงนำเรื่องของพวกเขาออกสู่สังคมให้เป็นที่รับรู้ และปฏิเสธการปิดปากเงียบและอยู่นิ่งๆ

เราขอเสนอคู่มือเล่มนี้แก่นักเรียกร้องสิทธิระดับรากหญ้าทั่วโลก และผู้มีวิสัยทัศน์เช่นเดียวกับเราในการหยุดการละเมิดสิทธิของผู้มีเชื้อเอชไอวีและผู้เปราะบางเสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์เพื่อการเปลี่ยนแปลงที่ดีในอนาคต

เราสามารถเรียนรู้แนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุดในการผลักดันนโยบายด้านสิทธิมนุษยชน และบทเรียนจากนักผลักดันนโยบายด้านสิทธิมนุษยชนในประเทศของคุณและประเทศอื่นๆ

ขั้นแรกในการทำความเข้าใจการผลักดันนโยบายคือ

- รู้จักนิยามการผลักดันนโยบาย
- ศึกษาตัวอย่างการผลักดันนโยบาย
- นำบทเรียนจากความเคลื่อนไหวทั่วโลกมาปรับใช้

กรณีศึกษา: TIANJIN DARK BLUE

Tianjin Dark Blue เป็นหน่วยงานระดับชุมชนที่ให้บริการการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี และการดูแลรักษาแก่กลุ่มชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชาย(MSM)ที่นครเทียนจิน ประเทศจีน อีกทั้งยังมีการเรียกร้องสิทธิแก่ชุมชนที่ได้รับผลกระทบ

Ma Zhifa เป็นผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ การติดเชื้อเอชไอวีทำให้เขาถูกไล่ออกจากบริษัทต่างๆถึงสี่ครั้ง เขาเดินทางมา Tianjin Dark Blue ด้วยความสิ้นหวัง Tianjin Dark Blue ให้คำปรึกษาด้านจิตวิทยาและช่วยสร้างความมั่นใจแก่เขาในการเผชิญการกีดกันในสังคม Tianjin Dark Blue ได้ร่วมมือกับ Ma Zhifa ผลักดันให้สังคมตระหนักถึงปัญหาผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ที่ถูกกีดกันจากการจ้างงาน และนำเสนอปัญหาในระดับนโยบาย

โดยใช้กลยุทธ์สองข้อ1. ใช้สื่อเพื่อให้สังคมรับรู้ประเด็นปัญหา 2. นำนักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญ และรัฐบาลเข้ามามีส่วนร่วมในการผลักดันนโยบาย

Tianjin Dark Blue มีความสัมพันธ์อันดีกับบรรดานักข่าวจาก News Daily หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น เนื่องจากหน่วยงานนี้มีความเชี่ยวชาญในเรื่องเอชไอวี/เอดส์ จึงได้กลายเป็นแหล่งข้อมูลให้กับนักข่าว ทุกๆปี ในวันเอดส์โลก นักข่าวจะขอสัมภาษณ์หน่วยงานเพื่อทำข่าว

Ma Zhifa เห็นด้วยกับการให้สัมภาษณ์ ทางหน่วยงานได้แนะนำให้ News Daily รายงานประเด็นกีดกันการว่าจ้างงานผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ในวันเอดส์โลกปี พ.ศ. 2553 หน่วยงานประสบความสำเร็จในการชักชวนให้ News Daily ตีพิมพ์รายงานประเด็นดังกล่าวเป็นระยะเวลานานถึง10 วัน

หนังสือพิมพ์รายงานกรณี Ma Zhifa เป็นกรณีแรกเพื่อเสนอประเด็นให้เป็นที่รับรู้ในสังคม จากนั้นมีการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมาย ผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ และสมาชิกในครอบครัว เพื่อวิเคราะห์ประเด็นจากมุมมองที่หลากหลาย หนังสือพิมพ์ยังใช้วิธีการแลกเปลี่ยนความเห็นกับผู้อ่าน เพื่อให้ผู้อ่านมีส่วนร่วม เช่นทำโพลสำรวจความเห็นว่า “คุณจะทำงานกับผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ไหม?”

ภายหลัง Ma Zhifa และ Tianjin Dark Blue ได้รับการสัมภาษณ์จากรายการโทรทัศน์ในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศMa Zhifa ได้พูดคุยประเด็นนี้กับผู้ชมในจำนวนมากขึ้น

เนื่องจากสื่อให้ความสนใจ องค์กรจึงสามารถติดต่อ PuCunxi นักแสดงผู้มีชื่อเสียงในประเทศจีน Pu ได้เป็นตัวแทนสภาประชาชนแห่งชาติ และเป็นทูตเอชไอวี/เอดส์ของประเทศจีน พวกเขาได้ขอพบ Pu และ Pu ได้แสดงการสนับสนุน Ma Zhifa ต่อสาธารณะ อีกทั้งเรียกร้องให้มีการยุติการกีดกันการจ้างงานผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ และในที่สุดองค์กรประสบความสำเร็จในการชักชวน PuCunxi ให้ยื่นข้อเสนอการยุติการการกีดกันดังกล่าวต่อสภาประชาชนแห่งชาติ

Tianjin Dark Blue และ Ma Zhifa ยังเข้าร่วมการประชุมในมหาวิทยาลัย ในเรื่องเอชไอวี/เอดส์และกฎหมายว่าด้วยเรื่องสุขภาพ พวกเขาพูดคุยกับนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญ และผลักดันให้มีการพิจารณาประเด็นการกีดกันการว่าจ้างงานในงานวิชาการและงานด้านกฎหมาย

การรณรงค์นี้ได้สร้างความตระหนักและความเข้าใจเรื่องเอชไอวี/เอดส์ในสังคม และจุดประกายการถกประเด็นว่าผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ มีสิทธิทำงานหรือไม่ มีจำนวนผู้คนยินดีร่วมทำงานกับผู้มีเชื้อมากขึ้น จากผลสำรวจของหนังสือพิมพ์ News Daily การรณรงค์นี้ได้กระตุ้นให้องค์กรอื่นๆต่อสู้ปัญหาการกีดกันการว่าจ้างงาน

นิยามการผลักดันนโยบาย

หากมีนักผลักดันนโยบายสิทธิมนุษยชนด้านเอดส์จำนวนสิบคนอยู่ในห้อง คุณจะได้ความหมายของคำว่าการผลักดันนโยบายต่างกันถึงสิบความหมาย ในภาษาอังกฤษ คำว่า “การผลักดันนโยบาย” (advocacy) ถูกจำกัดความว่า“การสนับสนุนช่วยเหลือ หรือการให้คำแนะนำเรื่องใดเรื่องหนึ่งในเชิงนโยบายแก่สาธารณะ” มาจากคำกริยาภาษาลาติน advocareแปลว่า การเรียกขอความช่วยเหลือจากใครสักคน

แน่นอน พวกเราแต่ละคนที่ทำงานด้านเอชไอวี/เอดส์ ได้ทำงานผลักดันนโยบายอยู่เป็นประจำทุกวัน ถึงแม้เราคิดว่าสิ่งที่ทำไม่ใช่การผลักดันนโยบาย ตัวอย่างเช่น

- ช่วยเหลือผู้ป่วยให้ได้รับการรักษาตามต้องการ
- พูดคุยกับนักข่าวเรื่องอุปสรรคและผลสำเร็จของงาน
- กระตุ้นให้หัวหน้าเครือข่ายนำเสนอประเด็นที่ส่งผลกระทบต่อกลุ่มของคุณออกสู่สาธารณะ
- ชักชวนเจ้าหน้าที่รัฐสนับสนุนทุนแก่องค์กรในระดับท้องถิ่นมากขึ้น
- แนะนำให้ผู้สนับสนุนทุนช่วยเหลือประเด็นปัญหาที่ไม่มีคนให้ความสนใจ
- จัดแถลงการณ์สาธารณะ หรือลงนามในจดหมายร้องเรียนเหตุการณ์ครั้งสำคัญ

แต่ละข้อล้วนเป็นตัวอย่างของการผลักดันนโยบาย หรือวิธีการผลักดันนโยบาย คู่มือเล่มนี้ เราเน้นการนำวิธีการต่างๆมารวมกันเพื่อพัฒนาให้เป็นการผลักดันนโยบายด้านสิทธิมนุษยชนที่มีแผนการ มีความร่วมมือและมีประสิทธิภาพ

แต่ละหน่วยงานให้คำจำกัดความคำว่าผลักดันนโยบายต่างๆกันไป หน่วยงานคุณอาจมีคำจำกัดความเฉพาะ ตัวอย่างคำจำกัดความคำว่าผลักดันนโยบายจากองค์กรที่ทำงานด้านสิทธิผู้ป่วยเอชไอวี/เอดส์มีดังนี้

“การผลักดันนโยบายคือการพูดความจริงเพื่อนำไปสู่ความเปลี่ยนแปลง การแสวงหาความเท่าเทียมและความยุติธรรมให้กับชุมชนของเรา”

--Andrew Hunter, Asia Pacific Network of Sex Workers (APNSW)

“การผลักดันนโยบายคือการกระทำหรือหรือการโน้มน้าวผู้มีอำนาจหน้าที่เพื่อปรับเปลี่ยนกฎหมายหรือนโยบายที่จะช่วยพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ได้รับผลกระทบจากเอชไอวี/เอดส์

-- Asia Pacific Council of AIDS Service Organizations (APCASO)

“สิ่งที่สำคัญที่สุด การผลักดันนโยบายคือกลยุทธ์ที่องค์กรทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นองค์กรพัฒนาเอกชน นักเรียกร้องสิทธิ หรือแม้กระทั่งคนออกนโยบาย ใช้เพื่อปรับเปลี่ยนนโยบาย การผลักดันนโยบายคือการสร้างและปรับนโยบาย รวมทั้งการบังคับใช้นโยบายอย่างมีประสิทธิภาพ”

-- CARE International

แต่ละหน่วยงานให้คำจำกัดความของคำว่าการผลักดันนโยบายแตกต่างกันออกไปเล็กน้อย ส่วนคำจำกัดความของเราคือ

การผลักดันนโยบายด้านสิทธิคือวิธีการที่มีเป้าหมายโน้มน้าวผู้มีอำนาจเปลี่ยนแปลงนโยบาย กฎหมาย และข้อปฏิบัติต่างๆ วิธีการผลักดันนโยบายบางอย่างหมายรวมถึงการดำเนินคดีตามกฎหมาย เพื่อนำไปสู่มาตรฐานที่สูงขึ้น อย่างเช่นหลักปฏิบัติทางศีลธรรม หรือกฎหมายระหว่างประเทศ รวมทั้งการรวมพลังกับสื่อและการระดมพลังเพื่อสร้างพลังจากชุมชน

ลองดูคำบางคำที่ใช้ในคำจำกัดความของเรา ความหมายอาจจะไม่ชัดเจนในภาษาอังกฤษ และอาจแปลเป็นภาษาอื่นได้ไม่ตรงตัว

เปลี่ยนแปลงนโยบาย กฎหมาย และข้อปฏิบัติอย่างที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ทุกคนที่ทำงานด้านเอชไอวี/เอดส์บางแห่งดำเนินการผลักดันนโยบาย สำหรับบางคนการผลักดันนโยบายอาจหมายถึงการกระตุ้นเตือนให้โรงพยาบาลท้องถิ่นให้การดูแลรักษาสมาชิกในชุมชน หรือการเข้าพบกับหน่วยงานรัฐเพื่อให้จดทะเบียนเป็นองค์กรพัฒนาเอกชน

การผลักดันนโยบายจึงเป็นเรื่องสำคัญ แต่การผลักดันนโยบายที่เราหมายถึงในเล่ม***เปลี่ยนแปลง***มีเป้าหมายมากกว่านั้น เพราะมีเป้าหมายในการพัฒนานโยบาย กฎหมาย และการปฏิบัติตามนโยบายและกฎหมายเพื่อให้คนจำนวนมากได้รับการช่วยเหลือ ไม่ใช่แค่เพียงคนๆเดียวหรือองค์กรพัฒนาเอกชนหน่วยงานเดียวเท่านั้น เนื่องจากเป้าหมายที่กว้างขึ้น จึงจำเป็นต้องใช้กลยุทธ์หลายด้าน

ผู้มีอำนาจ เมื่อกำหนดคำจำกัดความแล้ว สิ่งที่ควรพิจารณาคือ ใครคือ”กลุ่มเป้าหมายในการผลักดันนโยบาย” คำตอบของคำถามนี้ขึ้นอยู่กับเป้าหมายการผลักดันนโยบาย ใครคือบุคคลหรือสถาบันที่มีอำนาจในการยุติปัญหา

ในบางกรณี บุคคลที่เราอยากโน้มน้าวคือเจ้าหน้าที่รัฐ บางครั้งก็เป็นเจ้าหน้าที่จากองค์การสหประชาชาติ (UN) ผู้บริจาคระดับนานาชาติ เช่น กองทุนโลก (Global Fund) หรือบริษัทใหญ่ๆ บุคคลเหล่านี้ล้วนเป็น “ผู้มีอำนาจ” เนื่องจากพวกเขามีอำนาจเปลี่ยนแปลงชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนจำนวนมาก

การหาเสียงสนับสนุนการรณรงค์หาเสียงสนับสนุนเป็นกลยุทธ์การผลักดันนโยบายอย่างหนึ่ง ด้วยการใช้วิธีต่างๆมากมายในระยะเวลาจำกัด บางครั้งอาจใช้ระยะเวลาสองสามเดือน หรือใช้เวลาหลายปี

กลวิธีคือกลยุทธ์ที่มีจุดมุ่งหมายในการโน้มน้าวบุคคล หรือสถาบันที่สามารถเปลี่ยนแปลงนโยบายหรือข้อปฏิบัติได้ เพื่อช่วยเอื้ออำนวยการรณรงค์หาเสียงไปยังกลุ่มเป้าหมายที่กว้างขึ้น

กลยุทธ์กลยุทธ์การผลักดันนโยบายคือทฤษฎีในการโน้มน้าวบุคคลเพื่อบรรลุเป้าหมาย เราสร้างกลยุทธ์จากการวิเคราะห์สภาพ จุดแข็ง จุดอ่อนของคนที่เราต้องการโน้มน้าว รวมทั้งจุดแข็งขององค์กรและพันธมิตรที่สามารถรวมพลังให้ความช่วยเหลือได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับทฤษฎีของเราว่าจะโน้มน้าวอย่างไรให้ดีที่สุดในสถานการณ์นั้นๆ ด้วยการเลือกสรรวิธีการในการผลักดันนโยบาย

ตัวอย่างการรณรงค์หาเสียงสนับสนุน

คำศัพท์เหล่านี้อาจทำให้คุณมองไม่เห็นภาพ เนื่องจากการแปลเป็นภาษาอื่นทำให้ได้ใจความไม่ชัดเจน ดังนั้นมาดูตัวอย่างการรณรงค์หาเสียงสนับสนุนเพื่อดูว่าองค์ประกอบต่างๆนี้ใช้ในการทำงานอย่างไร

ปัญหา: โรงพยาบาลและคลินิกเพื่อสุขภาพในหลายประเทศตรวจหาเชื้อเอชไอวีจากผู้ป่วย หลังจากนั้นหาข้ออ้างปฏิเสธการรักษาผู้ป่วยที่มีเลือดบวก

การหาเสียงสนับสนุนในสามประเทศเพื่อจัดการกับปัญหาในลักษณะเดียวกัน

ตัวอย่างที่ 1: การหาเสียงสนับสนุนจากสื่อ

ผู้มีอำนาจ:เจ้าหน้าที่โรงพยาบาล เจ้าหน้าที่สำนักงานให้บริการด้านสุขภาพในประเทศ ก.
สภาพแวดล้อมทางการเมือง : เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลสนใจในแนวทางปฏิบัติและความเป็นไปได้และสามารถชักชวนได้ด้วยหลักฐานที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าปัญหามีอยู่จริง เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลมักอ่อนไหวกับคำวิพากษ์วิจารณ์ของสื่อ สื่อในประเทศ ก. ค่อนข้างอิสระและเต็มใจรายงานประเด็นเกี่ยวกับสุขภาพ

จุดแข็งขององค์กร:กลุ่มผลักดันนโยบายในตัวอย่างนี้มีรายชื่อผู้ติดต่อเป็นจำนวนมากจากชุมชนผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ (PLWHA) เนื่องจากกลุ่มนี้ได้อ่านคู่มือ *พิสูจน์:ยุติการละเมิดสิทธิ* พวกเขารู้วิธีการใช้บทสัมภาษณ์เพื่อรวบรวมพยานหลักฐานในการพิสูจน์ว่าการกีดกันการรักษาจากโรงพยาบาลเป็นปัญหาในขณะนี้ ทางกลุ่มได้รวมอาสาสมัครที่เคยเป็นอดีตนักข่าว และมีเครือข่ายกับนักข่าวคนอื่นๆ

กลยุทธ์การผลักดันนโยบาย: กลยุทธ์ในตัวอย่างนี้คือการค้นคว้าวิจัยและใช้อาศัยพลังจากสื่อ ตามด้วยการโน้มน้าวเพื่อชักชวนเจ้าหน้าที่ระดับสูงในโรงพยาบาลและเจ้าหน้าที่หน่วยงานด้านสุขภาพ

วิธีการผลักดันนโยบาย:

1. *ค้นคว้า*: ทำการค้นคว้าและเขียนรายงานเรื่องการกีดกันของโรงพยาบาล

2. *สื่อ*: สร้างความสัมพันธ์กับนักข่าว หาผู้มีเชื้อเอชไอวีสองสามคนที่ยินดีที่เปิดเผยเรื่องราวให้นักข่าวทราบ และช่วยให้นักข่าวได้สัมภาษณ์ผู้ที่สามารถเล่าเรื่องสะเทือนใจได้ ตีพิมพ์และเผยแพร่รายงานในการจัดแถลงข่าว และเชิญนักข่าวและเจ้าหน้าที่ทำงานด้านสุขภาพเข้ามาร่วมรับฟัง
3. *การโน้มน้าว*: พิมพ์บทความข่าวเกี่ยวกับการรายงานหลังจากได้มีการจัดแถลงข่าว ส่งบทความนี้ไปให้เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลและเจ้าหน้าที่ทำงานด้านสุขภาพเพื่อขอบคุณที่มาร่วมงาน และขอนัดประชุมกับพวกเขาเป็นการส่วนตัว ในที่ประชุม ผู้เรียกร้องสิทธิเรียนให้พวกเขาทราบถึงปัญหา และเสนอข้อแนะนำสำหรับนโยบายที่สามารถนำไปปฏิบัติจริงให้เกิดผลได้

ตัวอย่างที่ 2: การรณรงค์หาเสียงสนับสนุนจากชุมชน

ผู้มีอำนาจ: เจ้าหน้าที่โรงพยาบาล เจ้าหน้าที่สำนักงานให้บริการด้านสุขภาพในประเทศ ข.

สภาพแวดล้อมทางการเมือง: เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลในเมือง ข. ไม่ยอมรับว่ามีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ อยู่ในเมือง อย่างไรก็ตาม ประเทศ ข. ค่อนข้างเป็นประชาธิปไตย และตำรวจไม่ขัดขวางการเดินประท้วง

จุดแข็งขององค์กร: กลุ่มผลักดันนโยบายในตัวอย่างนี้มีรายชื่อผู้ติดต่อเป็นจำนวนมากจากชุมชน PLWHA พวกเขาสามารถรวมพลังจากสมาชิกชุมชนได้เป็นจำนวนมาก

วิธีการผลักดันนโยบาย:

1. *ค้นคว้า*: ทำการค้นคว้าและเขียนรายงานสั้นๆเรื่องการกีดกันจากโรงพยาบาล
2. *บริหารงานในชุมชน*: หาเวลานัดพบกับคนจากกลุ่ม PLWHA พูดคุยแบบตัวต่อตัวและพูดคุยแบบเป็นกลุ่ม เพื่อฟังปัญหาจากพวกเขาและพูดถึงความสำคัญในการร่วมมือกันแก้ปัญหาประเด็นนี้ จากการพูดคุยกันตัวต่อตัวและกลุ่มเล็กๆ ให้ขยายการกลุ่มการพูดคุยให้ใหญ่ขึ้น และวางแผนสร้างแรงกดดันเจ้าหน้าที่โรงพยาบาล
3. *กิจกรรมสาธารณะ*: เดินถือเทียนรอบสวนสาธารณะด้วยความสงบเพื่อรำลึกถึงคนจากกลุ่ม PLWHA ที่เสียชีวิตจากการไม่สามารถเข้าถึงการรักษา ตัวแทนพูดเป็นสมาชิกครอบครัวของ PLWHA ที่เคยประสบการกีดกันจากโรงพยาบาล
4. *กิจกรรมสาธารณะ*: ประท้วงโรงพยาบาล : อบรมนักเรียกร้องสิทธิกลุ่มเล็กๆที่ไม่กลัวการถูกตำรวจจับกุมในการเข้าร่วมการประท้วงโดยสันติ ในกลุ่มประกอบไปด้วย PLWHA และคนอื่นๆที่ไม่มีเชื้อเอชไอวี ทุกคนสวมเสื้อยืดที่มีข้อความ “เอชไอวี บวก” ผู้ชุมนุมนัดเวลาพร้อมกัน จากนั้นยกขบวนไปที่ห้องโถงโรงพยาบาล และพากันนอนลงกับพื้น ทำท่าแกล้งตาย ทางกลุ่มเชิญให้นักข่าวมาถ่ายรูปการประท้วง และจัดให้นักกฎหมายด้านสิทธิพลเมืองเข้าร่วมการประท้วงและช่วยเจรจากับตำรวจ
5. *การโน้มน้าว*: หลังจากผู้ประท้วงถูกปล่อยตัวจากห้องขัง ขอนัดประชุมกับเจ้าหน้าที่โรงพยาบาล ในการประชุมผู้เรียกร้องสิทธิเรียนให้พวกเขาทราบถึงปัญหา และเสนอข้อแนะนำสำหรับนโยบายที่สามารถนำไปปฏิบัติจริงให้เกิดผลได้

ตัวอย่างที่ 3: การหาเสียงสนับสนุนจากผู้เชี่ยวชาญ

ผู้มีอำนาจ: เจ้าหน้าที่กระทรวงสาธารณะสุขประเทศ ค.

สภาพแวดล้อมทางการเมือง: ประเทศ ค. เป็นประเทศที่มีการเมืองแนวอนุรักษ์นิยม การประท้วงมักถูกปราบปรามและสามารถนำไปสู่การต้องขังในเรือนจำระยะยาวได้ สื่อไม่มีอิสระในการรายงานการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลในประเทศ ค. อย่างไรก็ตาม องค์การสหประชาชาติหรือยูเอ็น (UN) และผู้บริจาคเงินต่างชาติให้การสนับสนุนประชาชน อีกทั้งแสดงความห่วงใยเกี่ยวกับผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์

จุดแข็งขององค์กร: กลุ่มรณรงค์ในตัวอย่างนี้สร้างความสัมพันธ์อันดีกับเจ้าหน้าที่คนสำคัญขององค์การสหประชาชาติ (UN) ในประเทศ และมีความเห็นใจในเรื่องนี้ รวมทั้งเจ้าหน้าที่จาก UNAIDS, UNDP และ UNFPA ทางกลุ่มได้ติดต่อคนจากองค์กรพัฒนาเอกชนระดับนานาชาติที่แสดงความเห็นใจในเรื่องนี้

กลยุทธ์การผลักดันนโยบาย: ใช้พลังมาตรฐานสากล และหน่วยงานหลายสัญชาติเพื่อชักจูงให้รัฐบาลกล่าวถึงเรื่องการกีดกัน

วิธีการผลักดันนโยบาย:

1. ค้นคว้า: ทำการค้นคว้าและเขียนรายงานสั้นๆเรื่องการกีดกันจากโรงพยาบาล
2. โน้มน้าวเจ้าหน้าที่จากองค์การสหประชาชาติและองค์กรพัฒนาเอกชน: ระหว่างการทำรายงาน ขอเข้าพบกับผู้บริหารองค์การสหประชาชาติและองค์กรพัฒนาเอกชนอย่างสม่ำเสมอ เพื่อแสดงความคืบหน้าของรายงาน และชักชวนให้เป็นผู้สนับสนุนการจัดประชุมปฏิบัติการในประเด็นนี้
3. การปฏิบัติการระดับผู้เชี่ยวชาญ: ทำงานร่วมกับ UNAIDS ในการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการจากผลการวิจัยที่องค์การสหประชาชาติและองค์กรพัฒนาเอกชนได้แบ่งปันข้อมูลเรื่องสิทธิด้านสุขภาพและการรักษาตามมาตรฐานสากล และกลุ่มผลักดันนโยบายเผยรายงานที่ได้จัดทำ เชิญเจ้าหน้าที่รัฐเข้าร่วมฟังและแสดงความคิดเห็น รวมทั้งเชิญผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ (PLWHA) เข้าฟังและแบ่งปันประสบการณ์การถูกกีดกัน และร่วมเสนอนโยบาย
4. การโน้มน้าว: อาศัยความช่วยเหลือจากองค์การสหประชาชาติด้วยการจัดการประชุมกับเจ้าหน้าที่รัฐที่มีท่าทีให้การสนับสนุน

กรณีศึกษา: เครือข่ายผู้ใช้ยาในประเทศไทย

ในวันสิทธิมนุษยชนโลกปี พ.ศ. 2545 ผู้ใช้ยา50 ราย (ส่วนใหญ่เป็นผู้ใช้ยาด้วยวิธีการฉีดและมีเชื้อเอชไอวี) ได้รวมตัวกันในกรุงเทพฯ เพื่อก่อตั้งเครือข่ายผู้ใช้ยาแห่งแรกของประเทศ การนัดพบในเดือนธันวาคมได้ถูกบันทึกไว้และเป็นข้อมูลที่พบในภายหลัง ถึงวิธีการขับเคลื่อนการผลักดันนโยบายให้มีประสิทธิภาพ และนำไปสู่กลุ่มเครือข่ายผู้ใช้ยาในประเทศไทย (TDN)

กลุ่มเครือข่ายมีปณิธานในการ “ยกประเด็นเรื่องสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานของผู้ใช้ยา เพื่อให้ผู้ใช้ยาสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีศักดิ์ศรีและเท่าเทียม” ตลอดระยะเวลาเกือบ 20 ปี รัฐบาลละเลยจำนวนผู้ติดเชื้อเอชไอวีจากการใช้เข็มฉีดยาที่เพิ่มขึ้น 50%อย่างน่าตกใจ และเพิกเฉยวิธีการที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง เช่นการใช้เมธาโดน และการแจกจำหน่ายอุปกรณ์ฉีดยาที่ถูกสุขอนามัย รัฐบาลกลับใช้วิธีการ “Just say no” เป็นวิธีการทางกฎหมายกับยาเสพติด แทนที่จะใช้หลักการและวิธีการการให้บริการด้านสุขภาพแก่สาธารณะ ผู้ใช้ยาจำนวนมากในประเทศไทยประสบปัญหาในการเข้าถึงการรักษาเอชไอวี/เอดส์

นักผลักดันนโยบายผู้ใช้ยาในประเทศไทย สร้างความเชื่อมโยงระหว่างเอชไอวีและสิทธิมนุษยชน และจัดการผลักดันนโยบายด้านสิทธิมนุษยชนในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ และระดับนานาชาติ และกล่าวถึงประเด็นการละเมิดสิทธิผู้ใช้ยา

เนื่องจากประเทศไทยมักเป็นเจ้าภาพรับแขกต่างประเทศและจัดการประชุมระดับนานาชาติ นักเรียกร้องสิทธิชาวไทยได้ชักชวนผู้สนับสนุนจากนานาชาติเพื่อกดดันรัฐบาล

TDN ติดต่อพันธมิตรทั่วโลกเพื่อจัด “วันรวมพลังนานาชาติต่อต้านสงครามยาในประเทศไทย” นักเรียกร้องสิทธิจากหลายสิบประเทศ จากแอฟริกาใต้จนถึงเนปาล ได้นำคำร้องของเครือข่ายไปยังสถานทูตไทยในประเทศของตน พวกเขาประกาศเรื่องการละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้ใช้ยาในประเทศไทยต่อหน้าสื่อ ซึ่งดึงดูดความสนใจจากทั่วโลก

TDN ยกประเด็นความล้มเหลวของรัฐบาลในการเคารพและปกป้องสิทธิของผู้ใช้ยา ในการประชุมใหญ่ระดับนานาชาติ2 แห่ง ซึ่งจัดขึ้นในประเทศไทย และการประชุมระดับนานาชาติในการลดอันตรายจากการใช้ยาใน พ.ศ. 2546 และการประชุมเอดส์ระดับนานาชาติ ปี พ.ศ. 2547 ที่ประเทศไทยได้กล่าวถึงความสำเร็จในการรับมือกับเอชไอวี/เอดส์และสนับสนุน “การเข้าถึงสำหรับทุกคน”

ตัวอย่างการผลักดันนโยบายทั้งสามตัวอย่างนี้ แต่ละครั้งมุ่งเน้นจุดประสงค์เดียวกัน คือการยุติการกีดกัน PLWHA จากทางโรงพยาบาล และเนื่องด้วยสภาพทางการเมืองและความแข็งแกร่งของกลุ่มผลักดันนโยบายต่างกัน จึงต้องใช้กลยุทธ์และวิธีการที่แตกต่างขึ้นอยู่กับพื้นฐานสภาพทางการเมือง

การผลักดันนโยบายทั้งสามครั้งใช้การค้นคว้าวิจัยเป็นเครื่องมือในการผลักดันนโยบายดังนั้น การผลักดันนโยบายจึงอ้างอิงจากหลักฐาน

การผลักดันนโยบายทั้งสามครั้งมีข้อเสนอแนะสำหรับนโยบาย หากเจ้าหน้าที่ยินยอมเปลี่ยนแปลงนโยบาย จะทำให้การประสานงานกับเจ้าหน้าที่และดูแลรับผิดชอบนโยบายเป็นเรื่องง่ายขึ้น

การผลักดันนโยบายทั้งสามครั้งเกี่ยวข้องกับการโน้มน้าวเจ้าหน้าที่ : การนัดพบตัวต่อตัวเพื่อพูดคุยเรื่องข้อเสนอแนะการหาเสียงสนับสนุนเพื่อการผลักดันนโยบายมีจุดประสงค์ในการสร้างพลังทางการเมือง หากนักผลักดันนโยบายได้มีโอกาสพูดคุยกับเจ้าหน้าที่ เจ้าหน้าที่จะรู้สึกได้ถึงแรงกดดันจากสาธารณะในประเด็นดังกล่าว การใช้วิธีการต่างๆนี้ทำให้ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายนั้นมีพลังหนุนหลัง

ปรับใช้บทเรียนจากความเคลื่อนไหวทั่วโลก

ศึกษา พิสูจน์ เรียนรู้ ตั้งอยู่บนพื้นฐานความเชื่อที่ว่า มาตรฐานสิทธิมนุษยชนปรับใช้ได้กับทุกประเทศและประชาชนทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่มีข้อจำกัดเรื่องเพศ ชาติพันธ์ อายุ หรือข้อกีดกันอื่นๆ ความเคลื่อนไหวทางสิทธิมนุษยชนในประเทศต่างๆถือเป็นส่วนหนึ่งของความเคลื่อนไหวสิทธิมนุษยชนของโลก เรามักได้แรงบันดาลใจจากวิธีการของประเทศอื่นๆ และทำให้เราได้แนวคิดใหม่ๆที่สามารถนำมาปรับใช้กับสถานการณ์ในประเทศของเรา ตัวอย่างเช่น:

- ในปลายศตวรรษที่ 19 มหาตมะ คานธี ทนายชาวอินเดียได้ เดินทางไปประเทศแอฟริกาใต้ก่อนเดินทางกลับมาอินเดียเพื่อเริ่มการต่อสู้ทางการเมืองด้วยหลักอหิงสา ซึ่งภายหลังสามารถยุติการตกเป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษได้
- ในปี ค.ศ. 1950 ผู้นำด้านสิทธิพลเมืองของสหรัฐอเมริกา เดินทางไปยังประเทศอินเดียเพื่อเรียนรู้จากคานธีก่อนเดินทางกลับประเทศและได้นำแนวคิดและวิธีการมาปรับใช้ ในการต่อสู้เพื่อสิทธิประชาชนในสหรัฐอเมริกา
- ในปี ค.ศ. 1980 ผู้นำการต่อต้านการเหยียดสีผิวในประเทศแอฟริกาใต้เดินทางไปยังสหรัฐอเมริกาเพื่อเรียนรู้จากผู้นำด้านสิทธิพลเมืองก่อนสร้างความเคลื่อนไหวระดับชาติในการเปลี่ยนนโยบายเหยียดสีผิวและกฎหมายในประเทศแอฟริกาใต้
- ปัจจุบันนี้ นักเรียกร้องสิทธิเอดส์ระดับนานาชาติจำนวนมาก เรียนรู้วิธีการจากนักเรียกร้องสิทธิเอดส์และการเหยียดสีผิวในประเทศแอฟริกาใต้

ผู้นำแต่ละประเทศศึกษาบทเรียนจากประเทศอื่นอย่างรอบคอบ เพื่อดูวิธีการที่ใช้ได้ผลและวิธีการที่ไม่ได้ผลก่อนการออกแบบกลยุทธ์การผลักดันนโยบายที่สามารถใช้ได้ผลจริงตามสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมของตน ผู้นำแต่ละประเทศยังอาศัยการเดินทางไปพบปะเพื่อสร้างความไว้วางใจและมิตรภาพกับนักเรียกร้องสิทธิในประเทศอื่น เพื่อในภายหลังจะสามารถรวมกำลังและรับความช่วยเหลือจากนานาชาติ หรือรวมตัวเป็นหนึ่งเดียวกันเพื่อการผลักดันนโยบาย

VitalyZhumagalievนักเรียกร้องสิทธิเอชไอวี ที่กรุงมอสโคว เล่าประสบการณ์ในประเทศรัสเซียให้ฟังว่า

“การผลักดันนโยบายเป็นเรื่องแปลกในรัสเซีย ไม่มีคำศัพท์ไหนอธิบายคำนี้ได้ตรงตัวในภาษารัสเซีย... การพูดคุยโน้มน้าวตัวต่อตัวก็ไม่ได้ผล การจะทำให้สิ่งนี้ขับเคลื่อนไปได้ บรรดาหน่วยงานและคนที่เกี่ยวข้องกับเอชไอวี/เอดส์ต้องรวมพลังสร้างความมุ่งมั่น นี่คือการผลักดันนโยบาย แต่ถ้าไม่มีตัวอย่างการผลักดันนโยบายของประเทศ เราก็ต้องศึกษาแนวทางจากที่อื่น”

ในขณะที่นักเรียกร้องสิทธิเรียนรู้แนวทางจากมาตรฐานสากลและได้แรงบันดาลใจ ความคิดสร้างสรรค์จากหลายแห่ง เพื่อให้การผลักดันนโยบายเกิดประสิทธิผล จำเป็นต้องใช้วิธีการที่สอดคล้องกับสภาพทางการเมือง ภาษา และวัฒนธรรมในแต่ละท้องที่

เราขอแนะนำให้กลุ่มผลักดันนโยบายปฏิบัติตามขั้นตอนเหล่านี้ในการออกแบบ และจัดการผลักดันนโยบายหาเสียงสนับสนุน ซึ่งเราจะพูดคุยประเด็นนี้ในบทที่ 2 และบทที่ 3

- วิเคราะห์สภาพทางการเมือง
- ปรึกษาหารือกับชุมชน
- ดูที่มาของจุดแข็งในกลุ่ม
- วิเคราะห์ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น
- ตั้งเป้าที่คาดว่าจะทำได้สำเร็จ
- วิเคราะห์เป้าหมาย
- ประเมินและปรับแผนขณะดำเนินการ

แผนการผลักดันนโยบายอาจมีวิธีการหลากหลาย เราจะพูดคุยประเด็นนี้ในบทที่ 4 และบทที่ 5

- การโน้มน้าวและปลูกฝังความคิด
- ทำงานกับองค์กรระหว่างประเทศ รวมทั้งองค์การสหประชาชาติ
- รวมพลังกับสื่อ
- รวมพลังกับชุมชน
- ทำงานร่วมกันกับพันธมิตร

ในท้ายเล่ม มีรายการคำศัพท์ที่ใช้ในคู่มือเล่มนี้ และรายชื่อหนังสือและเว็บไซต์ที่เราคิดว่ามีประโยชน์ในการค้นคว้าและเรียนรู้เรื่องการผลักดันนโยบาย

บทที่ 2

วิเคราะห์สภาพแวดล้อม

นักเรียกร้องสิทธิเริ่มต้นด้วยการประเมินสภาพทางการเมืองก่อนคิดหากลยุทธ์ 5 วิธีนี้เป็นวิธีใช้ในการประเมินสภาพทางการเมือง

- **วิเคราะห์กฎหมายและนโยบาย**
- **วิเคราะห์สภาพทางการเมือง**
- **ปรึกษาหารือกับคนในชุมชน**
- **วิเคราะห์ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น**
- **เลือกประเด็นปัญหา**

กลุ่มต่างๆสามารถทำการผลักดันนโยบายได้โดยไม่จำเป็นต้องมีการเตรียมการดังกล่าว แต่การวิเคราะห์ พูดคุย และค้นคว้าวิจัย ช่วยให้กลุ่มสามารถสร้างแนวทาง จากการใช้สิ่งที่มีอยู่จำกัดให้คุ้มค่า และเป็นฝ่ายได้ประโยชน์เมื่อสถานการณ์เอื้ออำนวย

นักผลักดันนโยบายมักคิดและพูดคุยเรื่องสภาพทางการเมืองอยู่เสมอ ไม่เพียงแต่เฉพาะก่อนการวางแผนการผลักดันนโยบายเท่านั้นแต่ระหว่างและหลังการผลักดันนโยบายด้วยเนื่องจากสภาพทางการเมืองมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ นักเรียกร้องสิทธิจำเป็นต้องปรับตัวตาม

วิเคราะห์กฎหมายและนโยบาย

คู่มือเล่มแรกในชุดนี้ *ศึกษา: กรอบด้านสิทธิ* สามารถดาวน์โหลดได้ในภาษาจีน ภาษาอังกฤษ และภาษาไทยที่ http://asiacatalyst.org/nonprofit_survival_skills/อธิบายถึงมาตรฐานสิทธิในระดับนานาชาติและวิธีการใช้เพื่อวิเคราะห์ปัญหาในท้องที่ คู่มือเล่มที่สอง *พิสูจน์* พูดถึงการรวบรวมหลักฐานการละเมิดสิทธิ ซึ่งนับเป็นก้าวแรกที่สำคัญในการเตรียมการผลักดันนโยบาย

การรู้กฎหมาย และนโยบายที่เกี่ยวข้องในประเทศ เมือง หรือจังหวัดเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ข้อมูลเหล่านี้ส่วนใหญ่อยู่ในรูปแบบออนไลน์ คุณสามารถหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งข้อมูลเหล่านี้ได้

- ทนายความอาสาเพื่อประโยชน์สาธารณะ
- ห้องสมุด หรือฐานข้อมูลขององค์กรให้ความช่วยเหลือในด้านกฎหมาย
- สิ่งพิมพ์หรือเว็บไซต์จากท้องที่หรือหน่วยงานรัฐบาลของประเทศ
- เว็บไซต์ของหน่วยงานระดับนานาชาติ เช่น UNAIDS หรือ WHO
- ห้องสมุดสาธารณะ
- วารสารด้านกฎหมาย

- ตัวอย่างตัวอย่างกฎหมายนิติบัญญัติในเว็บไซต์ AIDSLEX และเครือข่ายทางด้านกฎหมายเอชไอวี/เอดส์ของประเทศแคนาดา
- กฎหมายเอชไอวี/เอดส์ เผยแพร่ในฐานข้อมูลกฎหมายว่าด้วยเรื่องโรคเอดส์ของเอเชียคะตาลิสต์ ใน http://asiacatalyst.org/laws/
- รายงานจากองค์กรพัฒนาเอกชนระดับนานาชาติเช่น คณะกรรมการด้านสิทธิทางกฎหมายนานาชาติของเกย์และเลสเบียน (IGLHRC) หน่วยงานลดอันตรายนานาชาติ หรือเอเชียคะตาลิสต์
- รายงานจากประเทศของคุณจากกลุ่มสิทธิทางกฎหมายระดับนานาชาติ เช่น Legal Rights Watch หรือ Amnesty International (ในบางประเทศไม่สามารถเข้าดูเว็บไซต์เหล่านี้ได้)
- เว็บไซต์ขององค์การสหประชาชาติที่ลงเรื่องการยื่นข้อเสนอต่อรัฐบาล ตัวอย่างเช่น Universal Periodic Review Process (ดู http://www/ohchr.org/EN/HRBodies/UPR/Pages/UPRMain.aspx)
- การยื่นข้อเสนอระดับประเทศแก่กองทุนโลกเพื่อต่อสู้เอชไอวี/เอดส์ วัณโรคและมาเลเรีย
- หากคุณมีปัญหาในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลออนไลน์ สามารถติดต่อองค์กรพัฒนาเอกชนในท้องที่หรือระดับนานาชาติเพื่อแบ่งปันข้อมูล

กฎหมายและมาตรฐานต่างๆเหล่านี้ล้วนเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการผลักดันนโยบาย เนื่องจากเป็นความช่วยเหลือจากรัฐบาล

วิเคราะห์สภาพทางการเมือง

ระหว่างที่คุณกำลังเรียนรู้เรื่องสิทธิและบันทึกเรื่องราวที่เป็นปัญหา คุณอาจเริ่มคิดเรื่องสภาพทางการเมืองและรอโอกาสในการทำการผลักดันนโยบาย

เมื่อนายพลพยายามยึดครองพื้นภูมิประเทศ เธอจึงทำการประเมินสภาพทางภูมิศาสตร์ เธอคำนึงถึงพื้นดิน น้ำ ต้นไม้ และเนินเขา จุดแข็งและจุดอ่อนของไพร่พล และโอกาสหรือภัยเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น

เช่นเดียวกับกรณีนี้ นักผลักดันนโยบายคิดถึงเรื่องสภาพทางการเมืองอยู่เสมอ มองหาโอกาสในการขยายพื้นที่ คำถามที่นักผลักดันนโยบายด้านสิทธิถามตนเองเสมอคือ สภาพทางการเมืองนี้เปิดโอกาสในการโน้มน้าวประเด็นปัญหาหรือไม่ นักผลักดันนโยบายเป็นนักคว้าโอกาส พวกเขามักมองหาช่องทางที่จะเปิดโอกาสให้พวกเขาได้ยกประเด็นปัญหาให้เป็นที่รับรู้

เราได้ข้อมูลเหล่านี้มาจากไหน และเราจะรู้ว่ามีโอกาสได้อย่างไร

อันดับแรก อ่านข่าวในท้องที่ ข่าวในประเทศ และข่าวต่างประเทศทุกวัน เพราะทำให้เราได้รับข้อมูลข่าวสารทางการเมืองซึ่งจะช่วยชี้ให้เห็นโอกาสในการผลักดันนโยบาย

อันดับที่สอง ในขณะทำการศึกษาค้นคว้า สร้างสัมพันธไมตรีกับผู้ที่เป็นแหล่งข้อมูล บางคนมักมีข้อมูลก่อนใครเพื่อนคุณควรให้เวลากับคนเหล่านั้น อาจพาไปนั่งคุยที่ร้านกาแฟและเลี้ยงกาแฟเขาสักแก้ว ชากาแฟถือเป็นต้นทุนที่จะช่วยให้คุณได้รู้ถึงโอกาสการทำการผลักดันนโยบาย

ตัวอย่างอื่นๆที่คุณสามารถทำเพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสภาพทางการเมือง เช่น

- ดูเว็บไซต์ของกระทรวงยุติธรรม หรือกระทรวงมหาดไทย เพื่อหารายชื่อคณะกรรมการที่ดูแลนโยบายยาเสพติด
- ขอพบ PLWHA หรือ เครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานด้านเอดส์ เพื่อขอรายชื่อองค์กรที่สนับสนุนการลดอันตรายในท้องที่ของคุณ และขออีเมลของเจ้าหน้าที่องค์กรเหล่านั้นเพื่อแนะนำตัว
- ทำสำเนานโยบายของประเทศว่าด้วยเรื่องการลดอันตราย หากมี
- ติดต่ออาจารย์มหาวิทยาลัยเพื่อถามคำถามเกี่ยวกับนโยบายยาเสพติดและกฎหมายที่บังคับใช้

เมื่อทราบข้อมูลที่จำเป็นแล้ว คำถามต่อไปนี้จะช่วยให้คุณรู้โอกาสการทำการผลักดันนโยบาย

- ประเด็นหลักในการอภิปรายทางการเมืองคืออะไร และใครเป็นตัวแทนของแต่ละฝ่าย
- ความชอบธรรมตามหลักกฎหมายของผู้นำทางการเมืองเป็นอย่างไร
- ประเด็นปัญหาเรื่องใด (หรือใคร)ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งในอดีต
- ประเด็นปัญหาเรื่องใด (หรือใคร) ที่ประสบความสำเร็จในการก้าวข้ามการกีดกันทางชนกลุ่มน้อย สังคม เศรษฐกิจ และการเมือง
- ปัญหาใหญ่ทางการเมืองเรื่องใดที่เป็นประเด็นในข่าวเมื่อเร็วๆนี้ และมีผลต่อชุมชนของคุณอย่างไร เป็นการพัฒนาในแง่บวก หรือแง่ลบ หรือเป็นทั้งคู่
- เหตุการณ์ทางการเมืองเรื่องใดที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้นี้ และเหตุการณ์นี้จะเปลี่ยนแปลงสภาพทางการเมืองอย่างไร
- เมื่อเร็วๆนี้มีผู้นำทางการเมืองคนไหนบ้างได้ให้คำสัญญาหรือมีแถลงการณ์ต่อสาธารณะชนในลักษณะใดมีประเด็นไหนบ้างที่สามารถปรับใช้กับการผลักดันนโยบายเราได้บ้าง
- มีใครบ้างที่ทำการผลักดันนโยบายเรื่องเดียวกับเรา และพวกเขากำลังทำอะไร

ตัวอย่าง โอกาสการผลักดันนโยบายของกลุ่มลดอันตราย

- **ผู้แทนระดับอาวุโสจากออสเตรเลีย** ประกาศแผนการมาเยือนในประเทศและขอเข้าพบเจ้าหน้าที่ ทำงานด้านนโยบายยาเสพติด
- แหล่งข่าวรายงานว่าผู้บริจาคเงินจากต่างประเทศจะให้ทุนช่วยเหลือ การทำงานลดอันตรายในประเทศ
- เจ้าหน้าที่ระดับอาวุโสจัดตั้งกลุ่มระดับเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการเพื่อร่างแผน 5 ปี ในการควบคุมยาเสพติด
- หนังสือพิมพ์เผยแพร่บทความเรื่อง “สงครามต้านยาเสพติด” ผู้คนจำนวนมากได้อ่านข่าวและพูดคุยถึงข่าวนี้

เหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์เป็นสัญญาณบอกนักผลักดันนโยบายว่าอาจมีช่องทางเดินหน้าประเด็นการลดอันตราย

อีกทั้งยังเผยให้เห็นโอกาสในการโน้มน้าวนโยบาย ตัวอย่างเช่น นักผลักดันนโยบายที่จัดการผลักดันนโยบายการลดอันตรายสามารถกระทำการเพิ่มเติมได้ ดังนี้

- **ติดต่อกับตัวแทนจากประเทศออสเตรเลียก่อนตัวแทนเดินทางมาเยือนประเทศ** สอบถามกับเครือข่ายที่รู้จักว่ามีใครสามารถจัดการเข้าพบกับตัวแทนผู้นี้ได้หรือไม่ หรือดูว่าเป็นไปได้ไหมที่จะนำเสนอประเด็นกับตัวแทนก่อนการเดินทาง
- **ขอนัดพบผู้สนับสนุนทุนต่างชาติ** เมื่อโครงการยังอยู่ในขั้นตอนการวางแผนเพื่อแบ่งปันคำแนะนำในส่วนที่ผู้สนับสนุนสามารถสนับสนุนทุนได้เพื่อพัฒนานโยบายให้ดีขึ้น
- **ให้คำแนะนำแผนดำเนินการภายในระยะเวลา 5 ปี** ด้วยการทำจดหมายทางการถึงเจ้าหน้าที่พร้อมคำแนะนำเพื่อรวมนโยบายลดอันตรายอยู่ในแผน รวมทั้งทำจดหมายร่วมระหว่างองค์กรพัฒนาเอกชน ด้านเอชไอวี/เอดส์ และด้านลดอันตราย
- **เขียนจดหมายถึงบรรณาธิการหนังสือพิมพ์** แสดงความยินดีกับบทความ และการแนะนำนโยบายลดอันตราย

กรณีศึกษา: การผลักดันนโยบายการกีดกันผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ในประเทศจีน

โดย Yu Fangqiang

สองวันก่อนถึงวันเอดส์โลกในปี 2011 กลุ่มเรียกร้องสิทธิมนุษยชนชาวจีน หรือ Justice for All ได้ส่งภาพถ่ายภาพรอยยิ้มของผู้คนจำนวน 12,621 ภาพ ที่เราได้รวบรวมเมื่อสองเดือนที่ผ่านมา ให้แก่หลายหน่วยงานรัฐในประเทศจีน

การกระทำนี้ไม่ได้เป็นเพียงแค่การร้องทุกข์ แต่นี่คือการผลักดันนโยบายของกลุ่มระดับรากหญ้าที่ใหญ่ที่สุด ในการต่อต้านการกีดกันผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ในประเทศจีน คำขวัญของเราคือ “รวบรวมรอยยิ้ม 10,000 รอยยิ้มเพื่อต่อสู้การกีดกันผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์”

สำหรับการผลักดันนโยบาย “หนึ่งหมื่นรอยยิ้ม” หน่วยงาน Justice for All ได้เล็งกลุ่มเป้าหมายไปยังแผนกทรัพยากรมนุษย์ของประเทศจีน และแผนกประกันสังคมของประเทศจีน เนื่องจากสองแผนกนี้ดำเนินการตามนโยบายกีดกันสิทธิ

สัญญาณเริ่มแรกแสดงให้เห็นว่าการผลักดันนโยบายประสบความสำเร็จ ในวันเอดส์โลก นายกรัฐมนตรี เหวิน เจีย เป่า ให้คำมั่นสัญญาว่าเดินหน้าการกำจัดการกีดกัน PLWHA อย่างจริงจัง และเรียกร้องให้ทุกหน่วยงานของรัฐบาลยกเลิกนโยบายกีดกันสิทธิ ถึงแม้ว่าในอดีตเขาได้เคยพูดในลักษณะเดียวกัน การเรียกร้องอย่างจริงจังให้สภาแห่งรัฐถอดถอนนโยบายกีดกันสิทธิได้ดำเนินการสำเร็จเป็นอย่างแรก

อ่านเรื่องการผลักดันนโยบายนี้เพิ่มเติม ได้ที่

http://asiacatalyst.org/blog/2012/10/commentary-10000-smiles-a-chinese-campaign-against-hivaids-discrimination.html.

ปรึกษาหารือกับชุมชนที่ได้รับผลกระทบ

สิ่งสำคัญที่สุดที่ควรทำเป็นอันดับแรกๆ ในการพัฒนาโครงการผลักดันนโยบาย คือการปรึกษาหารือกับผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในขั้นตอนการวางแผน และมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นการปฏิบัติตามหลักสิทธิขั้นพื้นฐานอันเป็นสิทธิที่ทุกคนสามารถเข้าร่วมในการกำหนดนโยบายที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตตนเอง

ผู้มีเชื้อเอชไอวี หรือมีความเสี่ยงสูงต่อการติดเชื้อเอชไอวี มักถูกตราบาปหรือผลักดันให้ตกอยู่ในสถานะคนชายขอบ จากหน่วยงานที่อ้างว่าสามารถให้ความช่วยเหลือได้บ่อยครั้งที่ผู้ป่วยไม่มีส่วนร่วมในการช่วยกำหนดนโยบายและโครงการที่จัดตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือพวกเขา นโยบายที่ปราศจากการปรึกษาหารือกับกลุ่ม PLWHA ไม่เพียงแต่ทำให้ผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ไม่ได้รับความช่วยเหลือตรงตามความต้องการแล้ว ยังทำให้เกิดการเลือกปฏิบัติและเพิ่มสถานะคนชายขอบมากขึ้น ผลกระทบนี้เกิดขึ้นกับกลุ่ม LGBT เช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้ขายบริการทางเพศ ผู้เสพยาเสพติด และชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์ นี่คือเหตุผลที่กลุ่มผู้ขายบริการทางเพศมีคำขวัญประจำใจว่า “ไม่รับฟังเรา ก็ไม่มีประโยชน์!”

การมีส่วนร่วมของชุมชนที่ได้รับผลกระทบในขั้นตอนการวางแผนผลักดันนโยบาย ช่วยสร้างเสียงสนับสนุนมากขึ้น เพราะชุมชนมีความเข้าใจจากประสบการณ์ชีวิตมากกว่า”ผู้เชี่ยวชาญ”ที่เป็นบุคคลภายนอก ผู้ได้รับผลกระทบโดยตรงสามารถช่วยคนนอกในการจัดทำนโยบายที่ดีและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สำหรับกลุ่มคนชายขอบ การเข้ามามีส่วนร่วมทำให้พวกเขารู้สึกเป็นว่าการผลักดันนโยบายเป็นของพวกเขา และนำพาไปสู่ประสบการณ์อันยิ่งใหญ่

ในการปรึกษาหารือกับคนในชุมชนควรมีการพูดคุยถึงประเด็นที่ว่า “การแก้ปัญหานี้จะช่วยพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ได้จริงหรือไม่”คำถามลักษณะนี้สามารถหาคำตอบได้ในการปรึกษาหารือกับกลุ่มที่ได้รับผลกระทบเท่านั้น นักผลักดันนโยบายอาจตื่นเต้นดีใจกับการเสนอรายงานคู่ขนานให้ยูเอ็นแต่ทางชุมชนกลับไม่เห็นด้วยว่าข้อเสนอนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตพวกเขาได้

ให้คำนึงเสมอว่าเป้าหมายสูงสุดของเราคือการยุติการละเมิดสิทธิที่เกี่ยวข้องกับเอชไอวี/เอดส์ และอย่านำไปปะปนกับกระบวนการอื่นๆ เช่นการประชุมหรือสัมมนาที่ไม่ได้ผลักดันประเด็นนี้ไปข้างหน้า เนื่องจากเป็นการเสียเวลาและสิ้นเปลืองทรัพยากร อีกทั้งไม่สามารถยุติการละเมิดสิทธิได้

การผลักดันนโยบายที่ดีคือการให้ผู้ได้รับผลกระทบเป็นศูนย์กลางของกระบวนการ นี่คือเหตุผลว่าทำไมถึงต้องมีการปรึกษาหารือตั้งแต่ขั้นแรกของโครงการและสืบเนื่องจนถึงขั้นตอนดำเนินงาน รวมทั้งขั้นตอนการประเมินผล และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะก้าวสู่การฉลองชัยชนะ!

กรณีศึกษา: ศิลปะการแสดงในประเทศจีน

ระหว่าง “การประชุมสองครั้ง” ซึ่งเป็นการประชุมเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐประจำปีในกรุงปักกิ่ง ศาสตราจารย์ Li Yinhe นักวิชาการผู้มีชื่อเสียงในประเทศจีน ผู้ให้การสนับสนุนสิทธิเลสเบียน เกย์ ไบเซ็กช่วล ทรานเซ็กช่วล (LGBT) ได้ยื่นข้อเสนอ “การสมรสของบุคคลเพศเดียวกัน” แก่สภาประชาชนแห่งชาติ Wuhan Rainbowองค์กรเลสเบียนทางตอนกลาง

ของประเทศจีน สนับสนุนข้อเสนอศาสตราจารย์ Li ด้วยการจัดการแสดงกลางกรุง โดยอาสาสมัครนักศึกษามหาวิทยาลัยแสดงเป็นคู่แต่งงานรักร่วมเพศสองคู่

พวกเขาจัดงานบนถนนที่คลาคล่ำไปด้วยฝูงชนในเมือง Wuhanคู่รักสองคู่ คู่เลสเบียนและคู่เกย์ สวมชุดแต่งงานและสูททักซิโด และเดินท่ามกลางฝูงชนไปสู่น้ำพุในระยะทาง 500 เมตร วงดนตรีบรรเลงเพลงงานแต่งงาน เมื่อคู่รักเดินถึงน้ำพุ พิธีแต่งงานก็เริ่มขึ้น พวกเขาอ่านบทกลอนรัก แลกกันสวมแหวน และกล่าวคำปฏิญาณ

งานแต่งงานครั้งนี้ดึงดูดความสนใจจากผู้คนมากมายและได้รับการเผยแพร่บนอินเตอร์เน็ทอย่างกว้างขวาง ถึงแม้นักข่าวจากหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นให้ความสนใจในเรื่องนี้เป็นอย่างมาก แต่การรายงานกลับถูกห้ามไม่ให้ตีพิมพ์และเผยแพร่

ปัจจัยหลักของความสำเร็จในการจัดงาน ตามที่ Ironนักเรียกร้องสิทธิผู้หนึ่งที่มีส่วนร่วมในงานนี้ ได้กล่าวไว้

- "การสมรสของบุคคลเพศเดียวกัน" เป็นประเด็นที่มีผลกระทบต่อความรู้สึกอย่างมากในประเทศจีน แต่การจัดงานแต่งงานในที่สาธารณะนั้นน่าสนใจและช่วยให้คนคำนึงถึงประเด็นนี้
- นักเรียกร้องสิทธิสามารถได้รับอนุญาตให้จัดงานในที่สาธารณะ และสามารถเจรจาต่อรองกับผู้รักษาความปลอดภัย
- พวกเขาเตรียมข่าวประชาสัมพันธ์และถ่ายรูปเหตุการณ์ไว้ และเผยแพร่ข้อมูลให้แก่นักข่าว และบรรณาธิการเว็บไซต์ต่างๆ ซึ่งทำให้บรรณาธิการอยากรายงานข่าวนี้
- ผู้จัดงานตระหนักว่าเป็นโอกาสดีที่จะให้ความรู้แก่สาธารณะชน พวกเขาจึงได้เตรียมใบปลิวที่มีเนื้อหาสิทธิ LGBT และพูดคุยกับผู้คนบนท้องถนนระหว่างงาน
- เพื่อเป็นการให้ความคุ้มครองแก่ผู้จัดงาน ทุกคนใช้ชื่อปลอมระหว่างการจัดงานและในรายงานสื่อต่างๆ
- นักเรียกร้องสิทธิทำการประเมินความเสี่ยงก่อนการเตรียมงาน เช่น สถานที่มีความปลอดภัยหรือไม่ และจะทำอย่างไรหากตำรวจมา ฯลฯ

วิเคราะห์ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น

"นักเรียกร้องสิทธิเกาหลีใต้ถูกจับกุมที่ ICAAP ปี 2010"

"นักเรียกร้องสิทธินานาชาติถูกจับกุมในงาน Millennium Development Goals6 Forum ในกรุงมอสโคว์"

"นักเรียกร้องสิทธิเอชไอวีถูกจับกุมในประเทศแซมเบีย"

"นักเรียกร้องสิทธิเอชไอวีในประเทศจีนถูกจับกุมจากการประท้วงเรื่องสวัสดิการด้าน สุขภาพและบริการอื่นๆ สำหรับผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ที่ไม่เพียงพอ ที่เมือง Henan"

หัวข้อเหล่านี้ปรากฏในข่าวเป็นประจำ เมื่อนักเรียกร้องสิทธิจัดการรณรงค์เรียกร้องสิทธิ กิจกรรมการผลักดันนโยบายทุกประเภทล้วนมีความเสี่ยงต่อการถูกจับกุมและเกิดความรุนแรง

วิธีการต่างๆควรมีการประเมิน จากมุมมองการลดความเสี่ยง และถ้าหากมีแนวทางอื่นที่ปลอดภัยกว่า ก็ควรนำมาพิจารณา อย่างเช่น ถ้าเราไม่สามารถจัดการเดินขบวนบนท้องถนนได้ เราอาจจัดงานปาร์ตี้ในอาคารแทน

ในทางเดียวกัน อาจเป็นการเสี่ยงสำหรับผู้ฉีดยาผิดกฎหมายในการร่วมประชุมศูนย์ลดอันตราย ซึ่งมีเจ้าหน้าที่ตำรวจในท้องที่เข้าร่วมงานด้วย เราจำเป็นต้องให้การคุ้มครองและไม่เปิดเผยตัวตนผู้ใช้ยา หรือให้กล่าวในที่ประชุม ควรให้กลุ่มผู้ใช้ยาที่เป็นแกนนำการรณรงค์นี้เลือกผู้แทนกลุ่ม โดยเลือกคนจากองค์กรพัฒนาเอกชนที่เป็นคณะทำงานร่วม ให้เป็นผู้เข้าร่วมประชุมและแสดงความต้องการให้เป็นที่รับรู้ เชิญเจ้าหน้าที่ระดับสูงของหน่วยงานรัฐหรือพันธมิตรยูเอ็นเข้าร่วมประชุมเพื่อสร้างความสนใจจากผู้คนมากขึ้นและเป็นการรักษาความปลอดภัย

ส่วนหนึ่งของการวางแผนการผลักดันนโยบาย เราแนะนำว่าให้พูดตรงๆกับผู้ร่วมงานที่เกี่ยวข้อง อาสาสมัคร สมาชิกครอบครัว และสมาชิกกลุ่ม ในเรื่องความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นและวิธีการรับมือต่อความเสี่ยง

คำนึงอยู่เสมอว่าแต่ละคนมีความรู้สึกต่อความเสี่ยงต่างๆกัน บางคนอาจรู้สึกสนุกที่เสี่ยงภัย บางคนอาจรู้สึกอยากถอนตัวจากการผลักดันนโยบายหากความเสี่ยงนั้นมากเกินกว่าที่พวกเขารับได้ ทุกคนมีสิทธิได้รับรู้ข้อมูลอย่างทั่วถึงและสามารถปฏิเสธการเข้าร่วมได้ หากรู้สึกว่าเป็นเรื่องเสี่ยงภัยเกินไป

การพัฒนาแผนการจัดการความเสี่ยงเป็นส่วนหนึ่งของขั้นตอนการวางแผน หน่วยงานที่ทำการผลักดันนโยบายควรมีการเตรียมรับมือกับอันตรายและคิดวิธีการรับมือที่สามารถเป็นไปได้มากที่สุด ถึงแม้คาดการณ์ไว้ว่าไม่น่ามีอันตรายเกิดขึ้น แต่ผลกระทบอาจส่งผลรุนแรงหากอันตรายเกิดขึ้นจริง

แผนรักษาความปลอดภัยควรรวมอยู่ในนโยบายของทุกๆวันและแผนการสำหรับกรณีพิเศษ รวมทั้ง

- เตรียมแผนฉุกเฉินให้เจ้าหน้าที่และอาสาสมัครทุกคน ขอหมายเลขโทรศัพท์มือถือ สำเนาบัตรประจำตัว หรือพาสปอร์ต และบุคคลที่สามารถติดต่อได้ (เช่นครอบครัว หรือคู่สมรส) เพื่อติดต่อบุคคลเหล่านั้นหากเกิดเหตุฉุกเฉิน
- ตรวจสอบให้ชัดว่าบุคคลที่สามารถติดต่อได้ เมื่อเกิดกรณีฉุกเฉินมี ชื่อและหมายเลขโทรศัพท์ของเจ้าหน้าที่หน่วยงานคุณ
- จดความต้องการของเจ้าหน้าที่แต่ละคน ในกรณีที่เกิดเรื่องบางอย่างขึ้นกับพวกเขา เช่น “กรุณาอย่าเผยแพร่เรื่องของฉันออกสื่อ” หรือ” ให้โทรหาพ่อแม่ฉันถ้าหาตัวฉันไม่พบเกิน... ชั่วโมง”
- บางหน่วยงานมีการฝึกซ้อมสถานการณ์ฉุกเฉิน หากเหตุการณ์เกิดขึ้นจริง ทุกคนจะได้รู้ว่าควรปฏิบัติตัวอย่างไรและอยู่ในความสงบ

คุณอาจต้องคิดแผนฉุกเฉินอีกชุดหากเจ้าหน้าที่รู้สึกว่าตัวเองอาจตกอยู่ในความเสี่ยงสูง เช่น

- ทุกๆเช้า ให้โทรศัพท์เช็คกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายรักษาความปลอดภัยของงาน เพื่อถามว่าเจ้าหน้าที่ที่มีความเสี่ยงจะเดินทางออกไปที่ไหนบ้าง
- โทรศัพท์เช็คในตอนเย็น ตามเวลาที่เจ้าหน้าที่เสี่ยงภัยได้บอกกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายรักษาความปลอดภัยของหน่วยงานไว้ว่าจะเดินทางกลับมาถึงบ้าน หรือโรงแรมแรม เพื่อทราบว่ากลับไปที่ไหนและกลับถึงจุดหมายโดยปลอดภัยหรือไม่
- ข้อตกลงว่า เจ้าหน้าที่ฝ่ายรักษาความปลอดภัยสามารถรอในระยะเวลานานเท่าไหร่ หลังจากโทรไปแล้วไม่รับสาย เพื่อให้คนทั้งหน่วยงานเกิดความใส่ใจในอันตรายที่อาจเกิดขึ้น
- ตรวจสอบให้แน่ชัดว่าบุคคลที่มีความเสี่ยงและเจ้าหน้าที่ฝ่ายรักษาความปลอดภัย มีหมายเลขคิดต่อบุคคลกรณีฉุกเฉินในปุ่มโทรออกฉุกเฉินของกันและกัน (เช่นเบอร์พันธมิตรหลัก สมาชิกคณะกรรมการ เจ้าหน้าที่องค์การสหประชาชาติและนักข่าวผู้ให้การสนับสนุน)
- คิดคำที่เป็นรหัสลับหากพวกเขาจะต้องถูกถ่ายภาพ เช่น “วันนี้อากาศดี” หมายความว่าบุคคลเสี่ยงภัยรู้สึกปลอดภัย และ “วันนี้อากาศแย่มาก” หมายความว่า “บุคคลเสี่ยงภัยรู้สึกว่าสถานการณ์ความปลอดภัยกำลังเข้าสู่วิกฤต”

หากเกิดกรณีวิกฤต ทำตามขั้นตอนเหล่านี้

1. รวบรวมข้อมูลมากที่สุดเท่าที่ทำได้ เกี่ยวกับเหตุฉุกเฉิน ใคร อะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อไหร่ ทำไม และอย่างไร
2. ตรวจสอบให้แน่ใจว่าบุคคลที่เกี่ยวข้องปลอดภัย และผู้ที่อ่อนแอหรือมีความเสี่ยงได้รับแจ้งให้ไปอยู่ในที่ปลอดภัย
3. ลองคิดหาเหตุผลอื่นๆที่อธิบายถึงสิ่งที่เกิดขึ้น อย่างเช่น หาคำตอบว่าทำไมบุคคลเสี่ยงภัยถึงไม่ได้โทรกลับหาผู้ติดต่อฉุกเฉินตรงเวลา อาจเป็นเพราะลืมชาร์จโทรศัพท์หรือเผลอหลับไป
4. รักษาความลับ: ขอให้ผู้เกี่ยวข้องทุกคนไม่ปริปากบอกใครเรื่องสถานการณ์ฉุกเฉิน จนกว่าทางหน่วยงานตัดสินใจได้ว่าจะทำอย่างไร
5. แจ้งให้ทุกคนในหน่วยงานให้ทราบ (เจ้าหน้าที่ อาสาสมัคร และคณะกรรมการ) ถึงเรื่องที่เกิดขึ้น และจะตอบทางสื่อว่าอย่างไร
6. การให้สัมภาษณ์สื่อควรสั้นและกระชับ คิดถึงประเด็นที่จะพูดก่อนตกลงให้สัมภาษณ์ และพูดเฉพาะในสิ่งที่สมควรพูด อย่าประเมินหรือคาดการณ์ เล่าข่าวลือ หรือตอบคำถามที่ไม่ได้เตรียมตัวตอบ
7. ให้การปกป้องคุ้มครองเจ้าหน้าที่ที่ทำงานในโครงการอื่นๆของคุณ คนที่อาจตกอยู่ในภาวะอันตราย บางครั้งอาจต้องยกเลิกหรือเลื่อนการรณรงค์

กรณีศึกษา: รับมือภัยอันตราย

หัวหน้ากลุ่มเรียกร้องสิทธิได้รับแจ้งเตือนว่าเขาอาจถูกกักตัว หน่วยงานได้จัดทำการประเมินความเสี่ยง วิเคราะห์ความเสี่ยง และวิธีจัดการปัญหา ทางองค์กรตัดสินใจเลือกใช้วิธีการรักษาความปลอดภัยดังนี้ คือ ติดตั้งสัญญาณเตือนภัยในสำนักงาน ติดกรงเหล็กเพื่อป้องกันหน้าต่างสำนักงาน ซื้อโทรศัพท์มือถือให้เจ้าหน้าที่ที่เสี่ยงอันตรายที่สุดและจัดทำข่าวประชาสัมพันธ์ กรณี ไม่เห็นด้วยกับการข่มขู่กักขังบุคคล

<u>คำถาม</u>: วิธีการต่างๆนี้สามารถลดความเสี่ยงได้หรือไม่

วิธีการเหล่านี้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพเพียงพอในการลดความเสี่ยงของผู้นำกลุ่มได้หรือไม่

- หากมีการกักขังขึ้นในสำนักงานที่มีผู้คนอยู่จะเป็นอย่างไร
- ผู้นำที่ได้รับการข่มขู่ ไม่ได้อยู่ในสำนักงานตลอด ความเสี่ยงอื่นๆที่อาจเกิดต่อผู้นำกลุ่มในช่วงเวลาอื่นๆ มีอะไรบ้าง
- ถึงแม้ให้ความสำคัญในการติดตั้งสัญญาณเตือนภัยและติดลูกกรงที่กระจก แต่การกระทำดังกล่าวสามารถลดความเสี่ยงต่อผู้นำกลุ่มได้หรือไม่
- ความเสี่ยงที่เกี่ยวเนื่องกับโทรศัพท์มือถือมีอะไรบ้าง

<u>การรับมือกับความเสี่ยงที่ดีคือ:</u> พยายามอย่าให้ผู้นำเผยตัวในที่สาธารณะหรือเปิดเผยตัวให้น้อยที่สุด ระหว่างการเดินทางจากบ้านไปที่ทำงานหรือในช่วงวันหยุด และโทรศัพท์เช็คความปลอดภัยตามเวลาที่ตกลงกันไว้ต้องคำนึงถึงความเสี่ยงต่างๆที่อาจเกิดขึ้นจากการข่มขู่

ตามบันทึกของ UNAIDS เมื่ออิสระในการพูดและอิสระในการรวมกลุ่มถูกจำกัด จึงเป็นเรื่องยากที่ประชาสังคมจะสามารถรวมพลังกันต่อสู้การแพร่ระบาดของเอชไอวี/เอดส์ได้ ดังนั้นในการผลักดันนโยบาย สิ่งสำคัญคือการสอดส่องเฝ้าระวังและวิเคราะห์ความปลอดภัยรวมทั้งปรับใช้แผนการตามสมควร

เลือกเป้าหมายการผลักดันนโยบาย

เมื่อการวิเคราะห์สภาพทางการเมืองแล้ว การระบุเป้าหมายของการผลักดันนโยบายจะสามารถทำได้ง่ายขึ้น เป้าหมายสำคัญที่สุดคือ:

- ยุติการละเมิดกฎหมายและมาตรฐาน
- ใช้โอกาสทางการเมืองให้เกิดประโยชน์
- ก่อให้เกิดผลดีต่อชุมชนที่ได้รับผลกระทบ
- มีความเสี่ยงอยู่ในระดับพอรับได้

การวิเคราะห์ที่พูดถึงในบทนี้นักผลักดันนโยบายไม่ควรปฏิบัติเพียงครั้งเดียวแล้วครั้งต่อมาก็ลืม นักผลักดันนโยบายควรอ่านข่าว รวบรวมข้อมูลจากคนอื่นๆ และจากรายงานข่าว วิเคราะห์โอกาส ความเสี่ยง จุดแข็ง จุดอ่อน และนำไปปรึกษาหารือกับคนในชุมชนอย่างสม่ำเสมอ ในบทถัดไป จะพูดถึงการใช้ข้อมูลที่ได้วิเคราะห์ เพื่อสร้างแผนการผลักดันนโยบาย

ความเสี่ยงของการใช้โทรศัพท์มือถือ

โทรศัพท์มือถือเป็นเครื่องมือการติดต่อสื่อสารที่คนในสมัยนี้ใช้กันทั่วไป แต่หลายคนไม่ได้ตระหนักว่าโทรศัพท์มือถืออาจนำความเสี่ยงบางอย่างมาสู่บรรดานักเรียกร้องสิทธิ

การให้บริการโทรศัพท์เกิดขึ้นผ่านทางผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์มือถือ โดยที่ผู้ให้บริการดูแลการติดต่อสื่อสาร แต่ผู้ให้บริการสามารถบันทึกข้อความบางอย่างที่คุณส่ง และข้อมูลเกี่ยวกับบทสนทนาของคุณได้เช่นกัน เมื่อเปิดโทรศัพท์มือถือ เครือข่ายสามารถรู้ตำแหน่งที่ตั้งของคุณ จากเสาสัญญาณโทรศัพท์ที่อยู่ใกล้สัญญาณโทรศัพท์ตำแหน่งที่ตั้งจึงถูกระบุได้อย่างถูกต้องแม่นยำ แม้ในที่ผู้คนแออัดก็สามารถระบุตำแหน่งของเราได้อย่างแม่นยำในระยะห่างเพียงสองสามเมตร หรือร้อยเมตรในที่กันดารที่มีเสารับสัญญาณน้อย หากได้มีการโทรเข้าโทรออก ส่งหรือรับข้อความ ตำแหน่งที่ตั้งของคุณ ณ เวลานั้น อาจถูกบันทึกอยู่ในระบบของเครือข่าย

โปรดจำไว้เสมอว่า

- หากกลัวเรื่องตำแหน่งที่ตั้งที่ถูกบันทึกไว้ เราอาจหลีกเลี่ยงการแสดงตัวตนบนโทรศัพท์มือถือ ในบางประเทศ ให้ซื้อซิมการ์ดชนิด Pre-paidและเปลี่ยนซิมการ์ดบ่อยๆ หรือซื้อโทรศัพท์ราคาถูกๆธรรมดาที่หากจำเป็นต้องโยนทิ้งแล้วไม่เสียดาย
- เพื่อไม่ให้มีการแกะรอยตามตำแหน่งที่ตั้งของคุณ ถอดแบตเตอรี่ออกระหว่างการเดินทางไปชุมนุมกับกลุ่ม
- ใช้โทรศัพท์ธรรมดา ไม่มีแอพพลิเคชั่นใดๆ เนื่องจากปลอดภัยกว่าการใช้สมาร์ทโฟน
- หากจำเป็นต้องใช้สมาร์ทโฟน เวลาต้องสนทนาเรื่องที่ควรเก็บเป็นความลับ ให้ใช้แอพพลิเคชั่น encrypted VOIPแทนการโทรผ่านเครือข่าย
- จำไว้ว่าการส่งข้อความบนมือถือไม่ปลอดภัย
- โทรออกด้วยการใช้ตู้สาธารณะ หากรู้สึกว่ากำลังถูกจับตา หรืออาจขอให้คนอื่นช่วยโทรศัพท์แทนคุณ

บทที่ 3

แผนการผลักดันนโยบาย

หลังจากได้ปรึกษาหารือกับชุมชนแล้ว ให้วิเคราะห์โอกาสทางการเมือง และคิดถึงความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น ขั้นตอนต่อไปคือการวางแผนการผลักดันนโยบาย ในที่นี้หมายรวมถึง

- **การตั้งเป้าหมายที่เป็นไปได้**
- **วิเคราะห์เป้าหมาย**
- **ค้นหาจุดแข็งขององค์กร**
- **ประเมินและปรับเปลี่ยนแผน**

ตั้งเป้าหมายที่สามารถทำสำเร็จได้

การผลักดันนโยบายเริ่มจากเป้าหมายระยะยาวของการหาเสียงสนับสนุน ตัวอย่างของเป้าหมายการผลักดันนโยบายในระยะยาวคือ

- สร้างนโยบายของโรงพยาบาลระดับจังหวัดเพื่อยุติการกีดกันผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์
- เปลี่ยนนโยบายเรื่องการระบุเพศในกรมทหาร
- ให้การบำบัดด้วยสารทดแทนซึ่งมีส่วนประกอบของฝิ่นสำหรับลดความเจ็บปวด (OST) แก่ผู้ใช้ยาในโรงพยาบาลท้องถิ่น

เป้าหมายระยะยาวควรตั้งเป้าไว้สูง แต่สามารถดำเนินการให้สำเร็จได้ภายในสองสามปีหรือน้อยกว่านั้น หากเป้าหมายดูคลุมเครือ อาจเป็นเรื่องยากที่จะแบ่งขั้นตอนลงให้เหลือขั้นเล็กๆและวัดความก้าวหน้า หากเป้าหมายสูงเกินไป ทุกคนก็อาจหมดกำลังใจ

เป้าหมายระยะยาวจะถูกทอนลงเป็นจุดประสงค์ระยะกลาง หรือ “ขั้นตอนต่างๆที่ต้องทำ” วิธีที่วัดความก้าวหน้าในระยะหกเดือนหรือหนึ่งปี ตัวอย่างเช่น หากเป้าหมายของเราคือการทำซุปหม้อหนึ่งเพื่อเลี้ยงดูคนทั้งครอบครัว มีขั้นตอนต่างๆที่ต้องทำตามเพื่อบรรลุเป้าหมาย เราต้องหาสูตรทำซุป ซื้อวัตถุดิบ หั่น ปรุง หาชามและช้อน และเสิร์ฟซุป

ในภาษาอังกฤษ นักเรียกร้องสิทธิใช้วิธี “SMART” ในการพูดถึงวัตถุประสงค์ คำนี้ย่อมาจาก

Specific:เจาะจงในสิ่งที่ทำ

Measurable: สามารถวัดได้ว่าจะทำอะไร (จากการวัดผลและประเมิน)

Achievable: สามารถทำได้สำเร็จ: จุดประสงค์สอดคล้องกับประเด็นปัญหาหรือไม่ สามารถทำได้สำเร็จหรือไม่

Realistic:สมเหตุสมผลตามความเป็นจริง : ศักยภาพหน่วยงานและทรัพยากรที่มีอยู่ตามความเป็นจริงสามารถผลักดันการหาเสียงสนับสนุนไปข้างหน้าได้หรือไม่

Time-bound:เราจะบรรลุจุดประสงค์ได้เมื่อไหร่ ระยะเวลาที่กำหนดขึ้นสมเหตุสมผลหรือไม่

ตัวอย่างเช่น

จุดประสงค์ที่ไม่*SMART*

- ให้เจ้าหน้าที่รัฐหันมาให้ความสนใจสิทธิทางกฎหมายของสาวประเภทสอง

จุดประสงค์ที่*SMART*

เพื่อให้ความรู้กลุ่มสาวประเภทสองสามกลุ่มในจังหวัดเชียงใหม่รับรู้ถึงสิทธิของตนและแจ้งการละเมิดสิทธิต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

- **ขั้นตอนที่ต้องทำ**: จัดประชุมปฏิบัติการ (workshop)2 ครั้งกับกลุ่มสาวประเภทสอง30 คนและเจ้าหน้าที่บังคับกฎหมาย 8 คน ในช่วงเวลา 12 เดือน
- **ขั้นตอนที่ต้องทำ**: สอบถามความเห็นผู้เข้าร่วมประชุมหลังการประชุมเสร็จ และช่วยแนะนำวิธีการหากพวกเขาคิดเริ่มรายงานการละเมิดสิทธิ

ขั้นตอนต่างๆและจุดประสงค์แต่ละข้อต้องมีความชัดเจน และสมเหตุสมผล ถึงแม้เราจะไม่เคยประสบปัญหานี้มาก่อนเลยก็ตาม

ในการผลักดันนโยบายด้านสิทธิ นักเรียกร้องสิทธิบางคนอาจมีแนวคิดแบบ “น้ำเหลือครึ่งแก้ว” (มองโลกในแง่ร้าย) ในขณะที่คนอื่นมีแนวคิดแบบ “น้ำเต็มครึ่งแก้ว” (มองโลกในแง่ดี) การมองโลกตามสภาพความเป็นจริงเพื่อประเมินความก้าวหน้า จำเป็นต้องใช้ความเข้าอย่างถ่องแท้ในสภาพความเป็นจริงทางการเมือง สังคม วัฒนธรรม ศาสนา และเศรษฐกิจ รวมทั้งมีวัตถุประสงค์ที่สมเหตุสมผลในการประเมินความก้าวหน้า

ตัวอย่างเช่น ถ้าเป้าหมายคือการยุติการกีดกันในโรงพยาบาล การดำเนินงานควรเป็นไปตามขั้นตอนดังนี้

- **เป้าหมาย**: ยุติการกีดกันผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ จากโรงพยาบาล
    - **จุดประสงค์**: ลงมติเห็นชอบกฎหมายยกเลิกการกีดกันเรื่องสุขภาพ
        - **ขั้นตอนดำเนินงาน**: ทำงานร่วมกับเครือข่ายในประเทศ เพื่อรวบรวมหลักฐานการกีดกันจากโรงพยาบาลทั่วประเทศ และตีพิมพ์ เผยแพร่รายงาน
        - **ขั้นตอนดำเนินงาน**: ตั้งคณะทำงานประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมาย แพทย์ และ PLWHA เพื่อคิดหาข้อแนะนำสำหรับสมาชิกสภานิติบัญญัติ

- **ขั้นตอนดำเนินงาน**: คณะทำงานร่างข้อเสนอและจัดการประชุมกับสมาชิกสภานิติบัญญัติคนหลักๆสองสามคน เพื่อร่วมดูข้อเสนอ
- **ขั้นตอนดำเนินงาน**: สร้างความสัมพันธ์อันดีกับสมาชิกสภานิติบัญญัติจำนวน 10 คน ที่มีความเห็นอกเห็นใจและเห็นพ้องกับแนวคิดในการปฏิรูปกฎหมายการกีดกันเรื่องสุขภาพ และให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์สำหรับพวกเขาในการช่วยเสนอประเด็นการปฏิรูปกฎหมาย

อีกวิธีที่ช่วยในการวางแผนคือการสร้างตาราง ที่มีเป้าหมายการผลักดันนโยบาย จุดประสงค์ ขั้นตอนดำเนินการ ทรัพยากรที่จำเป็น คนหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบในแต่ละกิจกรรม เส้นกำหนดการดำเนินงานแต่ละกิจกรรม ผลที่คาดว่าจะได้รับและตัวชี้วัดในแต่ละกิจกรรม

วิเคราะห์กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายการผลักดันนโยบายคือผู้มีอำนาจ ซึ่งเป็นคนที่มีอำนาจในการยุติการละเมิดสิทธิ เราจำเป็นต้องรู้จุดอ่อนจุดแข็งของกลุ่มเป้าหมายเราเพื่อสามารถกดดันพวกเขาให้เปลี่ยนนโยบายและข้อปฏิบัติต่างๆ

คล้ายกับวิธีที่ทีมกีฬาเตรียมตัวสำหรับการแข่งขันนัดใหญ่ด้วยการดูวิดีโอของคู่แข่งเวลาลงสนาม ทีมต้องเรียนรู้จากคู่ต่อสู้ว่าอีกฝ่ายเล่นอย่างไร และถนัดในเรื่องไหน รวมทั้งจุดอ่อนในการสู้และป้องกันตัวของอีกฝ่าย นักผลักดันนโยบายด้านสิทธิใช้วิธีคิดแบบเดียวกันนี้ต่อกลุ่มเป้าหมาย และมีการเตรียมการในแบบเดียวกัน

หากเราได้ระบุปัญหาและเป้าหมายของการผลักดันนโยบายอย่างถ่องแท้แล้วการระบุกลุ่มเป้าหมายการผลักดันนโยบายควรตรงไปตรงมา

ตัวอย่างเช่น หากประเด็นที่องค์กรต้องการนำเสนอคือการลดความรุนแรงซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการป้องกันโรคเอดส์สำหรับผู้ใช้ยา เป้าหมายแรกคือการวิเคราะห์ว่าปัญหาคือ

- การที่ประเทศขาดนโยบายลดอันตราย
- นโยบายลดอันตรายที่มีอยู่นั้นไม่ครอบคลุม เป็นปัญหา หรือ
- นโยบายลดอันตรายที่มีอยู่ถูกบังคับใช้อย่างไม่เหมาะสม

หากปัญหาคือการที่ประเทศขาดนโยบายลดอันตราย หรือนโยบายลดอันตรายที่มีอยู่นั้นเป็นปัญหา การผลักดันนโยบายอาจเน้นเรื่องการโน้มน้าวผู้ที่ออกกฎหมายหรือปฏิรูปกฎหมาย ดังนั้นกลุ่มเป้าหมายคือผู้ออกกฎหมาย

หากมีนโยบายที่ถูกนำมาใช้อย่างไม่เหมาะสม กลุ่มเป้าหมายของการผลักดันนโยบายคือหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย

ตัวอย่าง:เป้าหมายการผลักดันนโยบาย: เพื่อให้ผู้ใช้แรงงานต่างด้าวในประเทศได้รับการดูแลด้านสุขภาพ

- จุดประสงค์: ช่วยเหลือคนต่างด้าวให้ได้รับการป้องกันและดูแลรักษาจากการติดเอชไอวี/เอดส์ ที่โรงพยาบาลในเขต
    - กลุ่มเป้าหมาย: ผู้อำนวยการโรงพยาบาลในเขต เจ้าหน้าที่กระทรวงสาธารณะสุข
- เป้าหมายการผลักดันนโยบาย: ให้ผู้ใช้ยาสามารถรักษาด้วยเมธาโดนได้ที่โรงพยาบาลในเมือง
    - กลุ่มเป้าหมาย: ผู้อำนวยการโรงพยาบาล หัวหน้าศูนย์เมธาโดน เจ้าหน้าที่สำนักงานด้านสุขภาพ

เมื่อได้มีการระบุกลุ่มเป้าหมาย ค้นคว้าจากผู้ติดต่อที่ให้ข้อมูลและพันธมิตรจากองค์กรอื่นๆ เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มเป้าหมายและศึกษาว่าอะไรสามารถโน้มน้าวใจพวกเขาได้ เขียนแผนผังว่าข้อมูลเดินทางไปสู่ผู้มีอำนาจได้อย่างไร และข้อมูลนั้นมาจากไหน

คำถามสำหรับคำตอบคือ:

- กลุ่มเป้าหมายสนับสนุน ต่อต้าน หรือเป็นกลางต่อเป้าหมายของเรา
- ประวัติของกลุ่มเป้าหมาย เขาหรือเธอเคยทำงานที่ไหนมาก่อน และการทำงานส่งผลต่อทัศนคติของบุคคลนั้นอย่างไร
- เป้าหมายของกลุ่มเป้าหมายคืออะไร ความต้องการได้รับการเลื่อนตำแหน่ง ถ้าเป็นเช่นนั้น บุคคลนั้นต้องการให้ตัวเองประสบความสำเร็จ และเป็นที่รับรู้จากผู้บังคับบัญชาได้อย่างไร
- กลุ่มเป้าหมายมีความเชื่อในเรื่องใด เขาเป็นนักปฏิบัติ ฝักใฝ่ในการเมือง หรือเป็นสมาชิกกลุ่มทางศาสนา ค่านิยมของบุคคลนั้นคืออะไร
- กลุ่มเป้าหมายมีคู่สมรสหรือครอบครัว หรือความสนใจอื่นๆหรือไม่ และสิ่งนั้นส่งผลกระทบต่อความคิดเห็นของบุคคลนั้นอย่างไร
- ใครมีอิทธิพลต่อความคิดของกลุ่มเป้าหมาย และเราสามารถติดต่อกับผู้มีอิทธิพลเหล่านั้นได้อย่างไร การผลักดันนโยบายครั้งหนึ่ง กลุ่มผู้ใช้แรงงานทางเพศชาวกัมพูชาสามารถโน้มน้าวกลุ่มผู้นำประเทศได้สำเร็จ ด้วยการโน้มน้าวบรรดาภรรยาของผู้นำประเทศ พวกเขาฝึกพันธมิตรที่เป็นช่างทำผมในการพูดโน้มน้าวบรรดาภรรยาที่เข้าร้านทำผมทุกอาทิตย์

กลุ่มเป้าหมายแต่ละกลุ่มต่างมีจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และความเสี่ยง หากเราต้องการโน้มน้าวคน เราต้องรู้จักบุคคลนั้นให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ระบุจุดแข็ง

ก่อนเริ่มการผลักดันนโยบายแม่ทัพต้องรู้จักความสามารถทหารของเขา คุณสมบัติและจำนวนอาวุธยุทโธปกรณ์ที่สามารถนำมาใช้ในการรบ นักผลักดันนโยบายด้านสิทธิเป็นผู้รักสันติ เราจึงต้องหาจุดแข็งจากแหล่งอื่นๆเพื่อใช้ในการวางแผนการผลักดันนโยบาย

อย่างที่ได้อธิบายในบทแรก กลวิธีการผลักดันนโยบายอาจหมายรวมถึง**การดำเนินคดีตามกฎหมาย เพื่อนำไปสู่มาตรฐานที่สูงขึ้น อย่างเช่นหลักปฏิบัติทางศีลธรรม หรือกฎหมายระหว่างประเทศ รวมทั้งรวมพลังกับสื่อเพื่อสร้างพลังจากชุมชน**

ไม่จำเป็นที่นักผลักดันนโยบายทุกคนต้องใช้กลวิธีเหล่านั้น ลองตอบคำถามต่อไปนี้เพื่อระบุจุดแข็งของหน่วยงานและแหล่งสนับสนุน

การดำเนินคดีตามกฎหมาย– หากคิดว่าการดำเนินคดีตามกฎหมายเป็นวิธีหนึ่งที่ใช้ได้ ลองถามดูว่า

- หน่วยงานคุณมีพื้นฐานความรู้ด้านกฎหมายหรือแหล่งข้อมูลดีๆในการเรียนรู้ด้านกฎหมายหรือไม่
- มีนักกฎหมายร่วมงานกับคุณและยินดีช่วยเหลือคุณหรือไม่
- คุณมีผู้ติดต่อที่เป็นผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมายและสามารถให้คำแนะนำกลยุทธ์ที่ดีที่สุดได้หรือไม่

ถ้าทำตอบของทุกคำถามเหล่านี้คือ ไม่ แผนการผลักดันนโยบายของคุณควรเพิ่มเวลาให้ตัวเองและเพื่อนร่วมงานในการศึกษากฎหมายและสร้างเครือข่ายกับทนายความอาสาเพื่อประโยชน์สาธารณะ

หรือ เราสามารถติดต่อหน่วยงานอื่นที่มีผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมาย และขอให้เขาเข้าร่วมการผลักดันนโยบายของเรา

แรงจูงใจสู่มาตรฐานที่สูงขึ้น เช่น หลักปฏิบัติทางศีลธรรม หรือ กฎหมายระหว่างประเทศ

บุคคลที่มีอำนาจอาจมีความเป็นนักปฏิบัติและเข้าใจในข้อคิดเห็นทางวิทยาศาสตร์ที่สมเหตุสมผล แต่บางคนอาจยึดถือในความเชื่อทางศาสนาและเห็นชอบในค่านิยมทางศาสนา ส่วนคนอื่นๆอาจสนใจในเรื่องมุมมองของชุมชนระดับสากล หรือมีความคิดในเรื่องหน้าที่ที่ต้องยกระดับกฎหมายระหว่างประเทศและมาตรฐานสากล

การวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมายสามารถช่วยคุณในการระบุหามาตรฐานที่สามารถโน้มน้าวกลุ่มเป้าหมายได้ เจ้าหน้าที่ด้านสุขภาพที่ผ่านการอบรมด้านการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ อาจไม่สนใจข้อโต้แย้งทางว่าด้วยหลักการทางกฎหมาย

เพื่อที่สามารถหยิบยกเรื่องมาตรฐานมาใช้ในการผลักดันนโยบายได้อย่างเหมาะสม สิ่งสำคัญคือการมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้นๆ ไม่จำเป็นต้องหยิบเรื่องค่านิยมทางศาสนาของคนอื่นมาพูดเพื่อเป็นการชักชวน เพราะการหยิบคำพูดที่ผิดมาใช้อาจทำให้สิ่งที่เราทุ่มเทไปเสียเปล่า

คำถามสำหรับการสร้างกลยุทธ์คือ

- มีความรู้เรื่องมาตรฐานที่สูงขึ้นเพื่อใช้ในการชักชวนกลุ่มเป้าหมายหรือไม่
- ถ้าไม่มี รู้จักใครที่มีความรู้ในด้านนี้หรือไม่

หากคำตอบคือไม่ คุณควรหาเวลาในขั้นตอนวางแผนการรณรงค์เพื่อติดต่อกลุ่มอื่นๆที่มีความรู้ในเรื่องที่จำเป็น และขอให้ร่วมการผลักดันนโยบายกับคุณ

รวมพลังกับสื่อ– สื่อเป็นเครื่องมือการผลักดันนโยบายที่มีพลังมากที่สุด นักผลักดันนโยบายด้านสิทธิระดับนานาชาติเรียกกลยุทธ์การทำงานกับสื่อว่า “ประนามและสร้างความละอาย” เนื่องจากมีการตั้งชื่อหรือฉายาให้กับคนที่รับผิดชอบหรือหน่วยงานที่ออกตัวปรากฏต่อหน้าสื่อ อีกทั้งการให้ความสนใจจากสาธารณะเป็นการสร้าง “ความละอาย” ให้แก่บุคคลหรือหน่วยงานนั้นๆเพื่อกระตุ้นให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

กลยุทธ์นี้อาจมีพลังในกรณีที่สื่อรายงานข่าวได้อย่างเสรี และการที่บุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเกิดความรู้สึกละอายใจ แต่กลยุทธ์ “ประนามและสร้างความละอาย” อาจนำไปสู่ความกดดันและเกิดความเคียดแค้นต้องการเอาคืนนักผลักดันนโยบายได้

หากต้องการใช้พลังจากสื่อ ลองถามตัวเองดูว่า

- องค์กรของคุณมีนักข่าวหรือคนที่เคยทำงานด้านข่าวที่รู้วิธีพูดคุยกับนักข่าวคนอื่นให้สัมฤทธิ์ผลได้หรือไม่
- มีนักเขียนหรือช่างภาพในหน่วยงานที่สามารถส่งข้อความออกสื่อได้อย่างมีพลังหรือไม่
- รู้จักนักข่าวหลายคนที่สนใจในรายงานข่าวของคุณหรือไม่
- ในกลุ่มของคุณมีนักเขียนเก่งๆที่สามารถเขียนข่าวประชาสัมพันธ์ได้ดีหรือไม่
- ในประเทศของคุณ สื่อสามารถรายงานข่าวได้อย่างเสรีหรือไม่
- การทำงานร่วมกับสื่อปลอดภัยหรือไม่

หากคำตอบของคำถามเหล่านี้คือ ไม่ หาเวลาสร้างความสัมพันธ์กับสื่อ หรือสร้างความสัมพันธ์กับกลุ่มที่ทำงานด้านสื่อได้อย่างเชี่ยวชาญ หรือเลือกวิธีการอื่น

รวมพลังจากชุมชน– การรวมพลังจากชุมชนเป็นส่วนสำคัญในการออกแบบการผลักดันนโยบาย รวมทั้งตั้งอยู่บนพื้นฐานความต้องการของผู้ที่ได้รับผลกระทบ หากกลุ่มนักเรียกร้องสิทธิเป็นกลุ่มใหญ่และเป็นผู้ได้รับผลกระทบโดยตรง จะทำให้เกิดความน่าเชื่อถือเมื่อเจรจากับผู้มีอำนาจหรือสื่อ

หากต้องการรวมพลังจากชุมชน ลองถามตัวเองดูว่า

- หน่วยงานของคุณมีฐานสมาชิกที่มาจากชุมชนที่ได้รับผลกระทบหรือไม่
- และสมาชิกเหล่านั้น ได้เข้าร่วมการประชุม พูดคุยผ่านทางออนไลน์ หรือเป็นผู้นำในหน่วยงานหรือไม่
- ชุมชนนั้นยินดีที่จะแสดงความช่วยเหลือ ด้วยการเข้าร่วมการประท้วง หรือลงนามในหนังร้องเรียน หรือเข้าร่วมกิจกรรมทางออนไลน์ ที่แสดงให้เห็นจำนวนและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันหรือไม่
- หน่วยงานของคุณได้ปรึกษาหารือกับชุมชนอยู่สม่ำเสมอและได้ได้รับการสนับสนุนจากชุมชนหรือไม่ ก่อนนำเสนอพวกเขาออกสู่งานสาธารณะ (เช่นงานประชุม) และคุณได้รายงานผลที่ตามมาจากการจัดงานให้คนในชุมชนได้รับทราบหรือไม่
- มีผู้นำจากชุมชนเข้าร่วมเป็นแกนนำในหน่วยงานหรือไม่และพวกเขานำเสนอคุณออกสู่สาธารณะหรือไม่
- หากรวมพลังจากชุมชนแล้วจะเกิดความเสี่ยงไหม ทั้งตัวคุณ เพื่อนร่วมงาน และสมาชิกชุมชนยอมเสี่ยงหรือไม่

หากคำตอบของคำถามเหล่านี้คือ ไม่ ในแผนการผลักดันนโยบายต้องใช้เวลาสร้างการมีส่วนร่วมและการให้ความสนับสนุนจากชุมชน โดยดำเนินการอย่างช้าๆและค่อยเป็นค่อยไปทีละขั้น รวมทั้งวิเคราะห์ความเสี่ยงและจัดการกับความเสี่ยง คุณสามารถติดต่อกับกลุ่มอื่นหรือเครือข่ายอื่นที่มีการสนับสนุนจากชุมชน และหาทางทำงานร่วมกันในการผลักดันนโยบาย

การระบุจุดแข็งเหล่านี้จะช่วยให้คุณประสบความสำเร็จในการผลักดันนโยบาย แต่คุณจำเป็นต้องมองตามสภาพความเป็นจริง และไม่ลำเอียงในการวิเคราะห์จุดแข็งและจุดอ่อนของกลุ่มก่อนจัดการผลักดันนโยบาย

ในคู่มือเสริมมีแบบประเมินที่บางกลุ่มอาจใช้วิธีนี้ ในภาษาอังกฤษเรียกว่าการวิเคราะห์แบบ SWOT (SWOT มาจากคำว่า strength จุดแข็ง weaknesses จุดอ่อน opportunities โอกาส และ threats ความเสี่ยง) การประเมินนี้สามารถช่วยเราระบุจุดอ่อนจุดแข็งได้อย่างชัดเจน

การประเมินและการปรับเปลี่ยนแผน

นักผลักดันนโยบายหลายคนมองข้ามการควบคุมและประเมิน (monitoring and evaluation)(M+E) เนื่องจากในละวันมีความต้องการอันเร่งด่วนในงานด้านสิทธิ หรือขาดความรู้เกี่ยวกับวิธีการควบคุมและประเมิน (M+E) ทั้งนี้การวางแผนการดังกล่าวไม่จำเป็นต้องใช้เวลามาก ในระยะยาวแผนนี้จะช่วยประหยัดการใช้ทรัพยากรอันจำกัดในกิจกรรมที่ไม่ได้ส่งผลกระทบใดๆ อีกทั้งเป็นการสร้างกำลังใจให้ชุมชนที่ได้รับผลกระทบและผู้บริจาค เมื่อนักผลักดันนโยบายสามารถแสดงให้เห็น (และฉลอง) ความสำเร็จที่แท้จริง

ตามที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น แผนการผลักดันนโยบายควรมีเป้าหมายที่ชัดเจนและจุดประสงค์ที่สามารถวัดได้ง่าย การประเมินนี้ต้องจัดทำควบคู่ไปพร้อมกับแผนการตั้งแต่เริ่มต้น ซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. *สร้างแผนกลยุทธ์*: ระบุเป้าหมายของการผลักดันนโยบาย จุดประสงค์ และขั้นตอนการดำเนินงาน
2. ในแต่ละขั้นตอนและแต่ละจุดประสงค์ จัดเครื่องมือชี้วัดให้ชัดเจน เพื่อประเมินว่าแผนนี้ได้ผลหรือไม่ อาจเป็น “อย่างน้อยเจ้าหน้าที่สามคนได้กล่าวเรื่องแง่บวกออกไป” หรือ “หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นลงบทความสองเรื่องเกี่ยวกับการผลักดันนโยบายเรา”
3. *รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวชี้วัดเหล่านั้น* เช่นข่าวในหนังสือพิมพ์ หรือแบบฟอร์มการประเมินงาน
4. *วิเคราะห์ข้อมูล*และลองคิดคำตอบขอคำถามเหล่านี้
    ก. เราบรรลุเป้าหมายหรือไม่
    ข. หากเราไม่บรรลุเป้าหมาย เป็นเพราะเป้าหมายของเราเกินจริงหรือไม่ หรือเราทำสิ่งใดไม่ถูกต้อง หรือมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นเหนือการควบคุมของเรา
    ค. เราได้เรียนรู้จากประสบการณ์นี้อย่างไรบ้าง เราควรเปลี่ยนแผนเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงมากขึ้น หรือเปลี่ยนการกระทำของเรา
5. *ทำตามข้อมูลที่ได้รับ*: ปรับเปลี่ยนแผนโดยดูจากผลการประเมิน

เราขอแนะนำให้หน่วยงานตรวจดูแผนการผลักดันนโยบายทุกวัน อย่างน้อยทุกๆสามเดือน เพื่อประเมินความก้าวหน้า หรือเรียกว่า“การประเมินกระบวนการทำงาน”ทำขึ้นระหว่างขั้นตอนการดำเนินงานเพื่อปรับเปลี่ยนแผนการผลักดันนโยบายตามความจำเป็น

หากคุณเราบรรลุเป้าหมายแล้ว จัดงานฉลอง! จัดปาร์ตี้ แสดงความยินดีกับเพื่อนร่วมงานและบอกข่าวทุกคนที่ให้การสนับสนุนช่วยหาเสียงสนับสนุนในการผลักดันนโยบาย

ในวันสิ้นสุดการผลักดันนโยบายเราขอแนะนำให้ทำ “ประเมินผลที่ได้รับ” เพื่อวัดประสิทธิภาพของการผลักดันนโยบายและเพื่อแสดงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น คุณสามารถตรวจดูตัวชี้วัด และตอบคำถามดังนี้

- เราได้เรียนรู้อะไรจากวิธีการของเราบ้าง และคราวต่อไปเราจะทำให้แผนการมีประสิทธิภาพขึ้นได้อย่างไร
- ผลการผลักดันนโยบายของเราแตกต่างจากผลที่คาดหวังไว้อย่างไรบ้าง
- มีผลการดำเนินการที่ไม่ได้คาดคิดเกิดขึ้นบ้างไหม เป็นผลดีหรือผลเสีย
- เราจะแบ่งปันข้อมูลผลการประเมินนี้ให้ชุมชน ผู้บริจาค พันธมิตร และสาธารณะรับรู้ได้อย่างไร
- การผลักดันนโยบายใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าหรือไม่ ได้บรรลุเป้าหมายเร็วขึ้น มีประสิทธิภาพมากขึ้น และมีผลเสียน้อยลงหรือไม่

แน่นอนว่า ผู้ที่ถูกละเมิดสิทธิควรมีส่วนร่วมในการประเมินนี้ พวกเขาสามารถช่วยอธิบายจากมุมมองส่วนตัวได้ว่าการผลักดันนโยบายนั้นทำได้ดีหรือไม่

และพิจารณาว่า ควรเผยแพร่การประเมินผลการดำเนินงานในบางส่วนหรือทั้งหมดให้แก่บุคคลอื่นๆ เพื่อให้สามารถเรียนรู้จากประสบการณ์

บทที่ 4

กลวิธี: การพูดโน้มน้าวและปลูกฝังความคิด

หัวใจสำคัญในการผลักดันนโยบายไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็ตามคือการเปลี่ยนความคิดคนเช่นเปลี่ยนความคิดฝ่ายค้านให้มีความคิดเป็นกลาง เปลี่ยนความคิดฝ่ายกลางให้กลายเป็นพันธมิตร และเปลี่ยนจากพันธมิตรให้กลายเป็นผู้เรียกร้องสิทธิ ในบทนี้จะพูดถึงการพูดโน้มน้าว และศึกษาตัวอย่างที่นักเรียกร้องสิทธิเอชไอวี/เอดส์ได้โน้มน้าวและปลูกฝังความคิดสถาบันระดับนานาชาติ

- **พูดโน้มน้าวและปลูกฝังความคิดบุคคล**
- **ทำงานกับกองทุนโลกเพื่อต่อสู้เอดส์ วัณโรค และมาเลเรีย**
- **ทำงานกับการเจรจาระดับทวิภาคีเรื่องสิทธิมนุษยชน**
- **ทำงานกับกลุ่มสิทธิมนุษยชนระดับนานาชาติ**
- **ทำงานกับองค์การสหประชาชาติ**

เนื่องจากองค์การสหประชาชาติเป็นช่องทางที่สำคัญที่สุดสำหรับการผลักดันนโยบายด้านสิทธิระดับนานาชาติ ในบทนี้จะกล่าวในรายละเอียด และอ้างถึง *ศึกษา: กรอบด้านสิทธิ* สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมในเรื่องสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนและกลไกขององค์การสหประชาชาติ

การพูดโน้มน้าวและปลูกฝังความคิดบุคคล

สิ่งสำคัญในการชักจูงผู้มีอำนาจที่สามารถเปลี่ยนแปลงนโยบาย คือการชักชวนให้ผู้มีอำนาจคนอื่นที่เป็นพรรคพวกเดียวกันมาเป็นนักเรียกร้องสิทธิในการผลักดันนโยบายของเรา เพราะเพื่อนย่อมฟังเพื่อนเสมอ

นักผลักดันนโยบายพูดโน้มน้าวผู้มีอำนาจที่มีท่าทีเห็นอกเห็นใจ ด้วยการสร้างความสัมพันธ์อันเป็นมิตร และชักชวนผู้มีอำนาจให้เข้าร่วมการผลักดันนโยบายเพื่อเปลี่ยนแปลงนโยบาย

เราแนะนำให้เริ่มต้นตามขั้นตอนดังนี้

1. **สร้างรายชื่อบุคคลจำนวนห้าคน** ที่สามารถโน้มน้าวกลุ่มเป้าหมายหลักในการผลักดันนโยบายได้ เช่น สมาชิกสภานิติบัญญัติ เจ้าหน้าที่รัฐ ผู้บริจาคระดับสากล นักวิชาการ ผู้นำทางศาสนา หรือนักธุรกิจ
2. ให้คนในหน่วยงานหรือแนวร่วม **คิดวิธีการติดต่อ**กับบุคคลทั้งห้าโดยใช้เว็บไซต์โซเชียลมีเดียเช่นเฟซบุค (Facebook) ทุกคนบนโลกสามารถเชื่อมต่อกับบุคคลอื่นจากเครือข่ายเพื่อนของบุคคลจำนวนสี่ถึงห้าคนหากลองคิดดูดีๆ เราสามารถหาทางติดต่อทุกคนได้ไม่ว่าใครก็ตาม
    ก. มีคนในกลุ่มเรารู้จักบุคคลนั้นหรือไม่ เขายินดีที่จะเข้าไปแนะนำตัวไหม
    ข. ผู้ให้คำปรึกษาหรือผู้สนับสนุนทุน มีโอกาสพบปะบุคคลนั้นตามงานสังคมบ้างหรือไม่

ค. เราสามารถเข้าหาบุคคลนั้นในงานประชุมได้หรือไม่

ง. มีใครจากกลุ่มหรือหน่วยงานร่วมของคุณที่สามารถเข้าไปติดต่อกับบุคคลนั้นได้ดีที่สุด

3. **ค้นหาประวัติ**ศึกษาประวัติและความสนใจของบุคคลทั้งห้า ควรใช้วิธีไหนหรือประเด็นไหนในการเข้าหาบุคคลดังกล่าว ความสนใจและความต้องการของบุคคลนั้นคืออะไร
4. **คิดวิธี "เสนอประเด็นในลิฟท์"** สรุปประเด็นสำคัญของงานคุณให้สามารถเข้าใจได้ภายในเวลาสามนาทีหรือเวลาเพียงชั่วครู่ระหว่างขึ้นลิฟต์เพราะเวลาเป็นสิ่งมีค่าสำหรับคนยุคนี้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องทำอย่างคล่องแคล่วฉับไว ในขณะเดียวกันก็ดูเป็นธรรมชาติ ไม่ตึงเครียด ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย! ฝึกซ้อมพูดบ่อยๆกับเพื่อนร่วมงานและถามความเห็น

   จำไว้ว่า เป้าหมายคือการทำให้คนเกิดความสนใจมากพอจนต้องการพบเราอีกครั้ง
5. **เตรียมเอกสารความยาวหนึ่งหน้ากระดาษ**สรุปใจความว่าทำไมการผลักดันนโยบายถึงต้องการการสนับสนุน ใครเป็นผู้เกี่ยวข้องในการผลักดันนโยบายนี้บ้าง (เช่นสมาชิกจากแนวร่วม) รวมทั้งเป้าหมายและจุดประสงค์การผลักดันนโยบาย

สิ่งสำคัญเมื่อได้ทำความรู้จักกับใครสักคน คือการสร้างความรู้สึกเป็นมิตร เพราะบทสนทนาแรกที่เราหวังจะสร้างความสัมพันธ์ระยะยาว ลองศึกษาจากประสบการณ์ ดูว่ามีโอกาสไหนบ้างในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดี

หากมีคนสนใจงานคุณ ให้เอกสารความยาวหนึ่งหน้ากระดาษแก่เขา และขอความช่วยเหลือ ตัวอย่างเช่น

- เป้าหมายของเราฟังดูแล้วเป็นไปได้จริงไหม
- คุณมีคำแนะนำไหม
- มีใครที่คุณคิดว่าเราสามารถไปปรึกษาเรื่องนี้ได้
- หากคุณคิดจะจัดการประชุมเรื่องนี้ในอนาคต ได้โปรดเชิญพวกเราเข้าร่วมประชุมได้ไหม

หากบุคคลนั้นมีท่าทีไม่สนใจ เราอาจต้องปลูกฝังแนวคิดมากขึ้น ลองถามดูว่าคุณขอพบเขาอีกได้ไหมเพื่ออัพเดทข้อมูลหากคุณมีข้อมูลใหม่ๆมานำเสนอ ตัวอย่างเช่น

- คุณได้รู้เบื้องหลังเหตุการณ์ที่เป็นข่าวใหญ่ในสื่อ หรือได้รู้ข้อมูลพิเศษ หรือมุมมองใหม่ๆ
- คุณเพิ่งกลับจากการประชุมปฏิบัติการ การประชุมภาคสนาม และมีข้อมูลหรือเรื่องราวที่จะมาเล่าต่อ
- คุณได้เผยแพร่ข่าวประชาสัมพันธ์ หรือรายงานใหม่ล่าสุด ที่อยากนำเสนอ
- คุณได้เริ่มโครงการใหม่ หรือกำลังคิดทำโครงการใหม่และอยากได้ความคิดเห็นจากบุคคลนั้น
- คุณมีเรื่องเล็กๆน้อยๆขอให้เขาช่วยเหลือ (เช่นช่วยแนะนำคุณให้รู้จักกับบุคคลหนึ่ง หรือยกประเด็นของคุณในที่ประชุม)

เป้าหมายของการปลูกฝังคือ

- เพื่อแสดงให้เห็นว่าคุณเป็นแหล่งข้อมูล มีมุมมองและข้อมูลอันเป็นประโยชน์ และเป็นคนที่ควรทำความรู้จัก
- เพื่อแสดงให้เห็นว่าในขณะที่คุณเชื่อมั่นในความคิดของคุณ คุณก็สามารถเข้าใจถึงแรงกดดัน และความต้องการของคนที่คุณกำลังปลูกฝังแนวคิด หากยังไม่เข้าใจพวกเขา ให้เปิดใจและเรียนรู้ความต้องการของพวกเขา
- ดูว่าบุคคลนั้นอยากกลับมาพบและพูดคุยกับคุณอีกครั้งไหม

หลังจากนั้น หากการพบกันผ่านไปได้ด้วยดี ส่งอีเมล์ตอบขอบคุณอย่างสุภาพขนาดสั้นๆ เพื่อขอบคุณบุคคลนั้นที่สละเวลาให้ จากนั้นจดลงในปฏิทินกำหนดวันที่ควรติดตามผล **ในกรณีนี้จำเป็นต้องทำงานอย่างมีขั้นตอน และติดตามบุคคลทั้ง5 อยู่เรื่อยๆ อย่างน้อยทุกสองถึงสามเดือน**

ในการพูดโน้มน้าวและปลูกฝัง ข้อมูลเปรียบได้กับกระแสน้ำ กระแสลมในขณะที่คนหนึ่งทำงานเชิงลึกในประเด็นปัญหาและชุมชนเฉพาะกลุ่ม ส่วนคุณเป็นฝ่ายที่รู้เรื่องประเด็นต่างอย่างกว้างขวางและผู้คนทั้งหลายที่มีส่วนเกี่ยวข้อง แต่บุคคลที่คุณติดต่อไม่รู้จักกลุ่มคนเหล่านี้ หากคนที่คุณกำลังปลูกฝังแนวความคิดกำลังจะไปในสถานที่ที่มีคนรู้จักคุณ คุณสามารถให้ข้อมูลหรือให้คำแนะนำพวกเขาได้ หากพวกเขากำลังต้องการค้นคว้าในประเด็นที่คุณเชี่ยวชาญ คุณควรให้คำแนะนำหรือเสนอรายงานให้

หากคุณได้กลายเป็นแหล่งข้อมูลของบุคคลเหล่านั้น คุณจะได้รับการเชื่อถือและไว้วางใจและทำให้การโน้มน้าวทำได้ง่ายขึ้น

หากรู้สึกได้ว่ามีโอกาสในการผลักดันนโยบาย ให้รีบคว้าไว้ ตัวอย่างเช่น หากคุณพยายามโน้มน้าวธนาคารโลก(World Bank) และคนที่คุณกำลังปลูกฝังแนวความคิดกำลังจะไปพบผู้อำนวยการธนาคารโลก ลองถามเขาดูว่าคุณขอส่งประเด็นสองสามประเด็นเพื่อให้เขากล่าวถึงในที่ประชุมได้หรือไม่ ถ้าเขาเห็นด้วย ส่งประเด็นเหล่านั้นให้เขาภายใน 24 ชั่วโมงจากนั้น ติดตามผลหลังการประชุมเพื่อดูว่าผลเป็นอย่างไร

หากสนิทสนมกับบุคคลนั้นมากขึ้นแล้ว คุณสามารถหาวิธีร่วมงานอย่างจริงจัง คุณอาจเข้าหาเขาด้วยข้อเสนอเฉพาะ ตัวอย่างเช่น ร่างข้อเสนอรัฐบาลที่คุณต้องการให้เขาเป็นฝ่ายสนับสนุน หรือในการประชุมที่อยากให้เขาลุกขึ้นพูด หากเขาเห็นด้วยที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อย่าอายที่จะติดตามผลหลายๆครั้งถ้าจำเป็น

หากคนที่คุณติดต่อไม่สนใจ อย่ากดดัน หรือตามตื๊อ จำไว้ว่าผู้มีอำนาจนั้นมักถูกองค์กรพัฒนาเอกชนหลายรายพยายามโน้มน้าว และมีการติดต่อพูดคุยกันเสมอ จำไว้ว่าชื่อเสียงที่ดีของคุณเป็นสิ่งสำคัญ คนที่ไม่สนใจอาจย้อนกลับมาหาได้เมื่อได้ยินคนอื่นในแวดวงพูดถึงคุณในทางที่ดี หรือบางทีอาจไม่ย้อนกลับมา ในระหว่างนี้หน่วยงานคุณจะได้ใช้เวลาในการติดต่อคนใหม่ๆและปลูกฝังแนวความคิดเพื่อขยายแนวคิดและอิทธิพลออกไปสู่วงกว้าง

ส่วนที่เหลือในบทนี้จะพูดถึงวิธีการใช้ทักษะ ในการทำงานกับองค์กรระดับนานาชาติ

ทำงานกับผู้สนับสนุนทุน: กองทุนโลกในการต่อสู้เอชไอวี/เอดส์ วัณโรค และมาเลเรีย

กองทุนโลก (The Global Fund) เป็นผู้ให้ทุนรายใหญ่ระดับนานาชาติ เพื่อต่อสู้เอชไอวี/เอดส์ วัณโรค และมาเลเรีย กองทุนให้เงินผ่านทางกลไกการประสานงานระหว่างประเทศ หรือ Country Coordinating Mechanisms (CCMs) ซึ่งประกอบไปด้วยผู้แทนจากรัฐบาล หน่วยงานเอกชน และผู้ที่ได้รับผลกระทบจากสามโรคนี้ และประชาสังคม เพื่อหลีกเลี่ยงการทำแบบขอไปที ตัวแทนจากประชาสังคมและชุมชนที่ได้รับผลกระทบต้องผ่านการได้รับเลือกจากการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง นักผลักดันนโยบายภายในประเทศหลายรายต่างให้ความสนใจกับระบบ CCMs นี้

อย่างไรก็ตาม มีวิธีอื่นในการติดต่อและโน้มน้าวกองทุนโลก กองทุนโลกมีผู้แทนที่ได้รับการลงคะแนนเสียงให้เป็นสมาชิกคณะกรรมการ และเป็นผู้ตั้งนโยบายกองทุนในหลายพื้นที่ ผู้แทนเหล่านี้เป็นตัวแทนองค์กรพัฒนาเอกชนจากประเทศที่พัฒนาแล้วและกำลังพัฒนา นักผลักดันนโยบายด้านสิทธิสามารถและควรโน้มน้าวผู้แทนเหล่านี้ และตรวจสอบให้แน่ชัดว่าผู้แทนเหล่านี้นำเสนอประเด็นขององค์กรพัฒนาเอกชนจริงๆ คุณสามารถค้นหาข้อมูลของผู้แทนได้ที่เว็บไซต์กองทุนโลก www.theglobalfund.org

นอกจากนี้สำนักงานเลขานุการกองทุนโลกที่กรุงเจนีวา มีเจ้าหน้าที่ระดับผู้เชี่ยวชาญจำนวนมากที่ควบคุมดูแลแต่ละภูมิภาคและประเด็นต่างๆที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญด้านสิทธิมนุษยชน ประชาสังคม และเพศ รับผิดชอบระบบ CCMs ในแต่ละประเทศ ในการมอบทุนและจัดโครงการ นักผลักดันนโยบายด้านสิทธิสามารถติดต่อเจ้าหน้าที่ได้เพื่อแบ่งปันข้อมูลและข่าว อย่างที่ได้เปรียบเทียบไว้ข้างต้น ข้อมูลเหมือนกระแสน้ำ สิ่งสำคัญคือการทำตามหลักการที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น มีความสุภาพอ่อนน้อมและพูดคุยด้วยเนื้อหาที่เข้าใจง่ายและชัดเจน

กองทุนโลกไม่เหมือนหน่วยงานให้ความช่วยเหลือระดับนานาชาติอื่นๆ ประการแรกเพราะถูกก่อตั้งขึ้นจากนักเรียกร้องสิทธิจำนวนมากที่ทำงานร่วมกันในระดับนานาชาติได้โน้มน้าวให้ตั้งองค์กรนี้ขึ้น ประการที่สองคือเป้าหมายและการยึดถือในเรื่องความโปร่งใสและการเข้าถึงประชาชน ประการที่สามคือ การปรึกษาหารือกับชุมชนที่ได้รับผลกระทบอย่างสม่ำเสมอ ทำให้องค์กรนี้เปิดกว้างมากกว่าองค์กรอื่นๆในการติดต่อพูดคุยและรับฟังข้อแนะนำจากประชาชน

นักผลักดันนโยบายอาจจะไม่พอใจใน CCM ของประเทศตัวเอง หรือมีความข้องใจในการทำงานของกองทุนโลก ดังนั้นการใช้เวลาศึกษาองค์กรนี้ และปลูกฝังแนวคิดให้กับเจ้าหน้าที่กองทุนโลก ก็จะเป็นการกระทำที่คุ้มค่าและมีประโยชน์ไม่น้อย

กรณีศึกษา: การผลักดันนโยบายกับผู้สนับสนุนทุน

ผู้สนับสนุนทุนนานาชาติบางรายเช่น Open Society Foundations (OSF) ให้การสนับสนุนเรื่องสุขภาพ และการผลักดันนโยบายด้านสิทธิมนุษยชน บางครั้งทำงานเหล่านี้ด้วยตัวเอง แดเนียล วูลฟ์ จาก OSF เล่าให้ฟังถึงวิธีการของเขาว่า

"นักเรียกร้องสิทธิยอมเสี่ยงในการออกไปพูดประเด็นที่เป็นเรื่องโต้เถียงกันในสังคม เช่น สิทธิของผู้ใช้ยา หรือความรุนแรงของตำรวจ องค์กรพัฒนาเอกชนระดับนานาชาติสามารถช่วยเป็นกระบอกเสียงของคนในพื้นที่ให้ดังขึ้น มีวิธีการหลายวิธีในโครงการของผม เราได้ลองมาหลายวิธี เช่นการเขียนบล็อกลงในเว็บไซต์หน่วยงานของเรา เมื่อผู้อนุมัติเงินเปิดเผยรายงาน หรือประสบความสำเร็จในการผลักดันนโยบาย เป็นผู้สนับสนุนการประชุมระดับนานาชาติที่ให้หน่วยงานองค์กรพัฒนาเอกชนในพื้นที่ได้พบกับผู้เข้าร่วมประชุมจำนวนมาก และนำตัวแทนจากห้าถึงหกประเทศมารวมตัวกันในการประชุมกับเจ้าหน้าที่หลักขององค์การสหประชาชาติเพื่อฟังประเด็นปัญหา (ซึ่งเราก็หวังให้พวกเขารับฟัง) ด้วยความสนใจอย่างมาก เพราะเราและนักผลักดันนโยบายด้านสิทธิมนุษยชนคนอื่นๆอยู่ในที่ประชุมเป็นพยานรับรู้ประเด็นปัญหาต่างๆเช่นเดียวกัน

"บางครั้งการรายงานสรุปประเด็นอาจทำเป็นการส่วนตัว โดยขอพบกับเจ้าหน้าที่องค์การสหประชาชาติหรือจากฝ่ายนักเรียกร้องสิทธิก็ได้ บางครั้งเราเห็นด้วยกับการแสดงออกต่อหน้า ทุกคนเช่นการเดินบุกขึ้นเวทีและชูป้ายเขียนว่า "ช่วยรักษา อย่าทรมาน" ต่อหน้าการประชุมการลดอันตรายระดับนานาชาติในประเทศไทย ซึ่งการกระทำเช่นนี้ใช้ไม่ได้ผลทุกครั้ง แต่ถ้าเป็นไปได้ ถึงแม้ผมจะเป็นผู้สนับสนุนทุนในเสื้อแจ็คเก็ต ผมก็เข้าร่วมวิธีการตรงๆเหล่านั้นเช่นกัน บางครั้งผู้อนุมัติเงินอาจตกใจได้ ว่าคุณ! ผู้สนับสนุนทุนยืนร้องเพลงถือป้ายเนี่ยนะ ผมขอเอาคำพูดของเพื่อนคนหนึ่งที่เคยบอกผมไว้ว่า การเรียกร้องสิทธิคือการยอมเสี่ยงและเชิญผู้อื่นให้เข้ามาร่วมกับเรา นี่ไงครับที่ผมกำลังทำอยู่ เชิญผู้คนให้มาร่วมกับเรา"

ร่วมงานกับการเจรจาระดับทวิภาคีเรื่องสิทธิมนุษยชน

คนอีกกลุ่มที่มีส่วนร่วมการผลักดันนโยบายด้านสิทธิคือเจ้าหน้าที่สถานทูตที่ตั้งอยู่ในเมืองหลวงของประเทศ รัฐบาลหลายแห่ง รวมทั้งสหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศยุโรป และประเทศญี่ปุ่นมีเจ้าหน้าที่ของสถานทูตรับผิดชอบดูแลความก้าวหน้าด้านสิทธิมนุษยชน และรายงานให้นักการทูตทราบ และรวบรวมข้อมูลกรณีบุคคลที่ถูกกักขังเนื่องจากใช้สิทธิในการแสดงออกและการรวมกลุ่ม เจ้าหน้าที่เหล่านั้นมักมีส่วนร่วมในการรวบรวมความเคลื่อนไหวให้กับนักการทูต เพื่อยกประเด็นดังกล่าวในการประชุมกับหัวหน้าคณะรัฐบาล พวกเขาต้องการข้อมูลใหม่ๆเสมอ

ในบางประเทศมีการเจรจาระดับทวิภาคีว่าด้วยเรื่องสิทธิกับประเทศอื่นๆ มีการยกประเด็นเรื่องสิทธิ และให้คำแนะนำกันและกัน การเจรจาถูกจัดขึ้นครั้งคราว บางครั้งจัดปีละครั้ง และจนถึงบางครั้งประเด็นถูกหยิบยกขึ้นมากล่าวซ้ำ อย่างไรก็ตามเป็นวิธีที่ประเทศต่างๆรับรู้ข้อกังวลในเรื่องสิทธิจากเพื่อนประเทศและเป็นแรงกดดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลง การเจรจาด้านสิทธินี้อาจส่งผลให้มีการแลกเปลี่ยนอย่างเป็นทางการ อย่างเช่น "หลักนิติธรรม" หรือการประชุมอื่นๆที่นำนักวิชาการ นักกฎหมาย หรือองค์กรพัฒนาเอกชนของทั้งสองประเทศมารวมตัวกัน

เห็นได้ชัดว่า **การแบ่งปันข้อมูลทางการเมืองให้กับรัฐบาลของประเทศอื่นเป็นเรื่องส่งผลกระทบในทางการเมืองได้มาก** นักผลักดันนโยบายด้านสิทธิควรทำการประเมินความเสี่ยงอย่างระมัดระวัง ถึงความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น แทนที่จะติดต่อกับเจ้าหน้าที่สถานทูตโดยตรง ให้ติดต่อกับพันธมิตรระดับนานาชาติดีกว่า เช่นองค์กรด้านสิทธิระดับนานาชาติเพราะสามารถยกประเด็นของเราได้

ร่วมงานกับกลุ่มด้านสิทธิมนุษยชนระดับนานาชาติ

เมื่อ 20 ปีที่แล้ว องค์กรด้านสิทธิมนุษยชนระดับนานาชาติได้เติบโตขึ้น และกลายเป็นแหล่งข้อมูลที่ทวีความสำคัญอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งผู้ให้คำปรึกษาและผู้สร้างนโยบาย หากคุณสามารถชักชวนคนจากกลุ่มเหล่านี้มาร่วมงานในประเด็นที่เรากำลังทำการผลักดันนโยบายอยู่ พวกเขาสามารถเป็นพันธมิตรที่แข็งแกร่งให้คุณได้ ซึ่งพิจารณาแล้วมีทั้งข้อดีและข้อเสีย เช่นเดียวกันกับทุกวิธีการในการผลักดันนโยบาย

องค์กรแนวหน้าระดับนานาชาติด้านสิทธิที่ดูแลเรื่องเอชไอวี/เอดส์ และสิทธิมนุษยชน คือ Human Rights Watch (HRW) Amnesty International (AI) และ International Gay and Lesbian Human Rights Commission (IGLHRC) นอกจากนี้ศูนย์สิทธิมนุษยชนในมหาวิทยาลัยที่ทำวิจัย บางครั้งทำการผลักดันนโยบายเช่นเดียวกันและมีกลุ่มสิทธิมนุษยชนหลายกลุ่มที่ให้ความสนใจในแต่ละประเทศ

องค์กรแต่ละแห่งมีวิธีการของตนเอง แต่ทุกแห่งต้องการผู้ร่วมงานที่เป็นนักผลักดันนโยบายระดับรากหญ้า บุคคลที่สามารถอัพเดทข้อมูล และให้ข้อมูลที่เชื่อถือได้ (ข้อมูลเปรียบได้กับกระแสน้ำ กระแสลม) กลุ่มระดับนานาชาติใช้ข้อมูลในการทำข่าวประชาสัมพันธ์ รายงาน และเพื่อแจ้งให้ผู้คิดนโยบายรับทราบ กลุ่มสิทธิระดับรากหญ้าสามารถแบ่งปันข่าวสารด่วนกับองค์กรเหล่านี้ได้ โน้มน้าวให้พวกเขายกประเด็นสำคัญ และช่วยจัดการสัมภาษณ์ ในบางกรณีกลุ่มสิทธิระดับนานาชาติได้ช่วยนักเรียกร้องสิทธิที่ตกอยู่ในความเสี่ยงให้ปลอดภัย

กลุ่มสิทธิระดับนานาชาติมีช่องทางติดต่อกับเจ้าหน้าที่รัฐบาลระดับสูง ผู้สนับสนุนทุนนานาชาติ และเจ้าหน้าที่องค์การสหประชาชาติและสามารถยกประเด็นสิทธิของคนในท้องที่ให้ถึงขั้นสูงสุดได้ พวกเขาสามารถช่วยกลุ่มคนในพื้นที่ได้รู้ถึงโอกาสการรับทุน การพูดในที่สาธารณะ ทุนการศึกษา และแนะนำการประชุมนานาชาติ มีผู้บริจาคเงินขอคำปรึกษาเรื่องกลุ่มในท้องที่หลายราย เพื่อขอคำแนะนำว่าจะบริจาคเงินให้กลุ่มเหล่านี้ดีหรือไม่ ถ้าองค์กรด้านสิทธิระดับนานาชาติชอบผลงานของคุณ พวกเขาอาจให้รางวัลใหญ่และเป็นกระบอกเสียงให้หน่วยงานคุณ

อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์นี้ และรางวัลด้านสิทธิ อาจก่อให้เกิดความเสี่ยง ในบางประเทศกลุ่มด้านสิทธิระดับนานาชาติสร้างความไม่พอใจแก่รัฐบาลเป็นอย่างมาก และการแบ่งปันข้อมูลกับพวกเขาอาจทำให้กลุ่มคุณเกิดอยู่ในอันตราย หรือถูกกักขังได้

นอกจากนี้ การที่กลุ่มขนาดเล็กรวมตัวกับกลุ่มที่มีขนาดใหญ่กว่ามาก อาจทำให้รู้สึกเหมือนสมาชิกที่อ่อนแอ เนื่องจากองค์กรอย่าง HRW หรือ AI เป็นองค์กรขนาดใหญ่และมีนโยบายซับซ้อนและมีกฎระเบียบมากมาย ซึ่งทำให้ร่วมงาน

ได้ยาก (หรือบางครั้งเป็นไปไม่ได้) ในการขออนุญาตให้เจ้าหน้าที่องค์กร ลงนามในจดหมายร้องเรียน หรือทำข่าวประชาสัมพันธ์ร่วมกัน ถึงแม้ว่าใจพวกเขาอยากก็ตาม

เจ้าหน้าที่เหล่านี้อาจอยู่ภายใต้ความกดดันในการค้นคว้าประเด็นใหม่ๆตลอดเวลา พวกเขาอาจมีท่าทีสนใจประเด็นของเราอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นอาจถูกสั่งให้ทิ้งประเด็นนี้และไปทำงานอย่างอื่น กลุ่มที่ใหญ่กว่าอาจช่วยคุณในการวิจัยแล้วออกแถลงการณ์ หรือทำข้อแนะนำสำหรับนโยบายที่ทางกลุ่มคุณไม่เห็นด้วย

สุดท้ายแล้ว รางวัลสิทธิมนุษยชนระดับนานาชาติอาจช่วยให้องค์กรเราเป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับ แต่อย่างไรก็ตามนักเรียกร้องสิทธิในบางประเทศที่เข้มงวดอาจต้องเผชิญกับการแก้แค้นหลังจากรับรางวัลสิทธิมนุษยชน รางวัลอาจช่วยให้องค์กรด้านสิทธิระดับนานาชาติที่เป็นผู้มอบรางวัล สามารถเรี่ยไรเงินจากการบริจาครายบุคคล หน่วยงานระดับนานาชาติบางกลุ่มไม่แบ่งเงินให้กับหน่วยงานท้องถิ่นที่ได้รางวัล หน่วยงานที่มีประสบการณ์และมีความรับผิดชอบจะคุยกับกลุ่มระดับท้องถิ่นอย่างตรงไปตรงมาเรื่องความเสี่ยง โอกาส และความคาดหวัง ก่อนการมอบรางวัล

หน่วยงานสิทธิระดับนานาชาติ ทำหน้าที่สำคัญในการดึงความสนใจมายังประเด็นการละเมิดสิทธิและผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลง หน่วยงานช่วยผลักดันเรื่องการละเมิดสิทธิให้อยู่ในวาระของนานาประเทศ และเป็นนักผลักดันนโยบายด้านสิทธิที่มีพลังมากพอในการสร้างความเปลี่ยนแปลง การวิเคราะห์ว่าหน่วยงานนี้จะเป็นเพื่อนร่วมงานที่ดีของกลุ่มระดับรากหญ้าของเราหรือไม่ และความสัมพันธ์ตั้งอยู่บนพื้นฐานลักษณะไหน เป็นคำถามสำคัญที่ต้องพูดคุยก่อนการเริ่มทำงานด้วยกัน

ร่วมงานกับองค์การสหประชาชาติ

ในช่วงวิกฤตที่รัฐบาลสนับสนุนการกวาดล้างยาเสพติดในประเทศไทย นายกรัฐมนตรี ทักษิณ ชินวัตร ผลักไสการโจมตีนโยบายต่อต้านยาเสพติดของรัฐบาล นักผลักดันนโยบายด้านสิทธิ รวมทั้งผู้ใช้ยาและองค์กรด้านสิทธิระดับนานาชาติเรียกร้องให้จัดการกับการดำเนินคดีอย่างไม่เป็นธรรมร่วมหมื่นคดี รวมทั้งการบังคับให้เข้ารับบำบัดยา และความรุนแรงอื่นๆ “ยูเอ็นไม่ใช่พ่อกู!” เขาประกาศกร้าว ในการให้สัมภาษณ์กับหนังสือพิมพ์*เดอะเนชั่น*กรณี “เจ้าหน้าที่พิเศษจากองค์การสหประชาชาติจะเดินทางมาประเทศไทยเพื่อหาสาเหตุยอดการเสียชีวิตที่พุ่งขึ้นสูงในสงครามการต่อสู้กับยาเสพติด”

สิ่งนี้แสดงให้เห็นความท้าทายและประโยชน์ของการทำงานร่วมกับองค์การสหประชาชาติข้อคิดเห็นจากนายกรัฐมนตรีแสดงให้เห็นว่าเขารู้สึกแข็งกร้าวพอที่จะไม่สนใจข้อวิพากษ์วิจารณ์จากต่างประเทศ ในขณะเดียวกันนักเรียกร้องสิทธิชาวไทยเห็นว่าเหตุการณ์นี้ส่งผลดีต่อการผลักดันนโยบาย เพราะได้แสดงให้เห็นว่าผู้นำต้องยอมรับความเห็นจากภายนอก

บางครั้งเราไม่สามารถให้รัฐบาลหันมาให้ความสนใจในประเด็นด้านสิทธิมากพอได้ บางครั้งรัฐบาลตั้งใจเพิกเฉยประเด็นของเรา หรือความพยายามของเราขาดแรงผลักดันที่ส่งให้ปัญหากลายเป็นประเด็นระดับชาติ เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น นักผลักดันนโยบายด้านสิทธิบางคนมองหาความช่วยเหลือจากต่างประเทศ เพื่อก้าวสู่มาตรฐานระดับสากลที่สูงขึ้น

วิธีการดังนี้มีข้อได้เปรียบ นักผลักดันนโยบายด้านสิทธิที่ทำงานด้านเอชไอวีกับกลุ่มคนชายขอบ มักเป็นกลุ่มคนชายขอบในประเทศและมีพันธมิตรในประเทศไม่กี่ราย การหาเพื่อนร่วมงานใหม่ในระดับภูมิภาค และระดับนานาชาติ และเข้าใจกลไกที่ช่วยยกประเด็นให้เป็นที่รับรู้และดึงความสนใจมายังประเด็นของคุณนับเป็นการเพิ่มศักยภาพและพลังในการผลักดันนโยบาย

อย่างไรก็ตาม การทำงานกับองค์การสหประชาชาติอาจก่อให้เกิดผลเสียเช่นกัน ในประเทศที่มีสังคมอนุรักษ์นิยม การยื่นรายงานคู่ขนาน หรือข้อเรียกร้องต่อองค์การสหประชาชาติอาจทำให้รัฐบาลรู้สึกอับอาย หรืออยากตอบโต้อย่างรุนแรงต่อนักผลักดันนโยบายหรือบางครั้งถึงแม้มีการเข้าร่วมประชุมกับองค์การสหประชาชาติเป็นระยะเวลานาน และการปรึกษาหารือแต่กลับไม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใดๆต่อชุมชน

การเข้าใจการทำงานระบบองค์การสหประชาชาติจำเป็นต้องมีทักษะภาษาอังกฤษที่ดี องค์การสหประชาชาติมีภาษาทางการหกภาษา คือ ภาษาอาระบิก ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษารัสเซีย และภาษาสเปน เอกสารทางการขององค์การสหประชาชาติทุกฉบับได้รับการแปลทั้งหมดหกภาษาในกรณีที่ตีพิมพ์เผยแพร่อย่างเป็นทางการ อย่างไรก็ตามองค์การสหประชาชาติแปลภาษาเฉพาะเอกสารตามคำร้องขอเท่านั้น หากไม่มีองค์การพัฒนาเอกชนขอให้มีการแปลเอกสารเป็นภาษาอาระบิกหรือภาษาจีน ทางองค์การสหประชาชาติก็จะไม่มีการว่าจ้างการแปลภาษานั้นๆ องค์กรพัฒนาเอกชนสามารถขอให้องค์การสหประชาชาติแปลภาษาสำหรับเอกสารที่ต้องใช้เพื่อประโยชน์ในการทำงาน

ไม่ว่าคุณจะเลือกระบบองค์การสหประชาชาติหรือไม่ การเรียนรู้ระบบและสร้างความคุ้นเคยกับระบบเป็นความคิดที่ดี คุณสามารถตัดสินใจได้ว่าเมื่อไหร่ควรเข้าหาองค์การสหประชาชาติหรือเมื่อไหร่ไม่ควร ในส่วนนี้จะพูดถึงเรื่องหน่วยงานต่างๆที่คุณสามารถติดต่อทางองค์การสหประชาชาติ รวมทั้งกลไกสิทธิด้านกฎหมาย และข้อมูลการพิจารณาการใช้กลยุทธ์ต่างๆเหล่านี้

การผลักดันนโยบายด้านสิทธิขึ้นอยู่กับกำลัง ความคิดสร้างสรรค์ และความกล้าหาญของผู้สนับสนุน ในฐานะที่เป็นนักเรียกร้องสิทธิระดับรากหญ้า เราจำเป็นต้องพิจารณาทุกทางเลือก ในการออกแบบแผนเพื่อยุติการละเมิดสิทธิในชุมชนของเรา ถึงแม้ว่าจะไม่สมบูรณ์แบบ อย่างที่บทนำของกฎบัตรขององค์การสหประชาชาติได้กล่าวไว้ว่าองค์การสหประชาชาติสามารถช่วย "เน้นย้ำความศรัทธาในสิทธิขั้นพื้นฐานทางกฎหมาย ศักดิ์ศรีและคุณค่าของความเป็นมนุษย์ สิทธิความเท่าเทียมของเพศชายและเพศหญิงและของประเทศไม่ว่าจะมีขนาดใหญ่หรือเล็ก และเพื่อสร้างเงื่อนไขภายใต้ความยุติธรรมและการยอมรับข้อปฏิบัติข้อตกลงระหว่างประเทศและกฎหมายระหว่างประเทศอื่นๆ"

สำนักงานองค์การสหประชาชาติในประเทศ

นักผลักดันนโยบายในประเทศส่วนใหญ่ หากมีการติดต่อกับองค์การสหประชาชาติ กระทำผ่านทางสำนักงาน UNAIDS, UNICEF หรือ สำนักงานองค์การสหประชาชาติที่ตั้งในประเทศ สำนักงานเหล่านี้มักตั้งอยู่ในเมืองหลวง และทำงานกับหน่วยงานรัฐบาลที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากรัฐบาลเป็นสมาชิกยูเอ็นด้วยเช่นกัน

นักผลักดันนโยบายด้านสิทธิเอชไอวี/เอดส์ บางครั้งไม่พอใจสำนักงานองค์การสหประชาชาติในประเทศ เพราะแทบจะไม่ลุกขึ้นพูดต่อหน้าสาธารณะในประเด็นสิทธิมนุษยชนที่ส่งผลกระทบต่อการเมือง เราเห็นด้วยที่สำนักงานองค์การสหประชาชาติในประเทศมีข้อบังคับให้ยึดตามมาตรฐานหลักสิทธิระดับนานาชาติ

อย่างไรก็ตาม สำนักงานองค์การสหประชาชาติในประเทศอาจทำงานภายใต้ความกดดันมากมาย เจ้าหน้าที่จำเป็นต้องติดต่อประสานงานในประเด็นต่างๆ จากการเรียกร้องของประชาชนและรัฐบาล อีกทั้งยังต้องติดต่อกับหน่วยงานองค์การสหประชาชาติในสาขาอื่นๆ สำนักงานในภูมิภาค และสำนักงานใหญ่องค์การสหประชาชาติในกรุงเจนีวา ส่วนภูมิภาคเอเชีย สำนักงานองค์การสหประชาชาติตั้งอยู่ที่กรุงเทพฯ ประเทศไทย หน่วยงานต่างๆส่งคำร้องขอความต้องการด้านข้อมูล คำแนะนำ การจัดส่งโครงการ การบัญชีและอื่นๆ มายังสำนักงานองค์การสหประชาชาติในประเทศ

ผู้ประสานงานระหว่างประเทศเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงขององค์การสหประชาชาติ ส่วนใหญ่เป็นผู้มองการณ์ไกลและมีอำนาจจากทางองค์กร อย่างไรก็ตามผู้ประสานงานค่อนข้างขาดประสบการณ์การทำงานในประเทศใหม่ และต้องมีเจ้าหน้าที่ของท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่รัฐในการให้คำปรึกษา

ส่วนใหญ่ที่ผู้ประสานงานทำงานได้เพียงสองสามปีและย้ายไปสู่ตำแหน่งอื่นภายในองค์กร ซึ่งเหมือนการเลื่อนตำแหน่งในระบบการทำงานขององค์การสหประชาชาติด้วยเหตุนี้จึงมีแรงกดดันจากสำนักงานองค์การสหประชาชาติในประเทศ และไม่มีแรงกระตุ้นในการนำเสนอประเด็นด้านสิทธิมนุษยชนที่ละเอียดอ่อน เจ้าหน้าที่ประสานงานขององค์การสหประชาชาติ

ที่พูดตรงเกินไปและวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับบันทึกด้านสิทธิมนุษยชนของประเทศ อาจทำให้ไม่ได้รับการติดต่อจากเจ้าหน้าที่รัฐบาล และมีอุปสรรคในการทำงานให้ลุล่วง

ดังนั้นหากเป็นไปได้ คุณจึงควรสร้างความร่วมมือกับผู้ประสานงานของประเทศ และเจ้าที่หน้าที่จะนำเรื่องเหล่านี้ไปรายงานผู้ประสานงานของประเทศคุณสามารถรายงานเรื่องสิทธิและการละเมิดสิทธิหากมีเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นหากคุณเป็นตัวแทนองค์กรที่ทำงานในภูมิภาคหรือเครือข่ายระดับชาติ คุณสามารถพัฒนาความสัมพันธ์กับสำนักงาน องค์การสหประชาชาติระดับภูมิภาค ถ้าสำนักงานองค์การสหประชาชาติระดับประเทศไม่เต็มใจพูดคุยกับคุณเรื่องสิทธิมนุษยชน การได้รับฟังเรื่องดีๆเกี่ยวกับคุณจากสำนักงานระดับภูมิภาคอาจช่วยเปลี่ยนใจพวกเขาได้

ประเด็นต่อไปนี้เป็นสิ่งที่สำนักงานองค์การสหประชาชาติระดับประเทศสามารถให้ความช่วยเหลือได้

- แบ่งปันข้อมูลเรื่องมาตรฐานองค์การสหประชาชาติและแนวทางการปฏิบัติที่ดีที่สุดจากประเทศอื่นๆ
- ดูวิธีคิดของรัฐบาลเกี่ยวกับเรื่องเอชไอวี/เอดส์ และประเด็นด้านสิทธิ ความรู้เชิงก้าวหน้าเกี่ยวกับโอกาสในการผลักดันนโยบาย
- จัดประชุมกับกลุ่มของคุณหน่วยงานองค์การสหประชาชาติอื่นๆ และเจ้าหน้าที่รัฐ ในประเด็นสิทธิที่คุณทำงานอยู่
- แนะนำและติดต่อคุณให้กับบุคคลสำคัญจากหน่วยงานอื่นๆขององค์การสหประชาชาติ
- ช่วยให้คุณสามารถเข้าถึงการให้คำปรึกษาระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับนานาชาติ และเราสามารถยกประเด็นของเราให้เป็นที่รับรู้
- ชูประเด็นของคุณให้เจ้าหน้าที่รัฐได้รับทราบ
- เผยแพร่รายงานของคุณทางออนไลน์และส่งให้รัฐบาลหรือเจ้าหน้าที่คุณรับทราบและให้การสนับสนุน
- ร้องขอกรณีฉุกเฉิน ด้วยการโทรหารัฐบาลเพื่อแจ้งเรื่องนักเรียกร้องสิทธิเอชไอวี/เอดส์ ถูกจับกุมตัว หรือถูกทำร้ายจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ)

ในประเทศไทย กลุ่มนักเรียกร้องสิทธิได้ใช้ประโยชน์จากกองทุนสนับสนุนด้านเทคนิคระดับภูมิภาค http://www.unaidsrstesa.org/home) หรือTSF กองทุนองค์การสหประชาชาตินี้ให้ทุนสนับสนุนในการนำผู้เชี่ยวชาญด้านเทคนิคมาช่วยในการพัฒนาโครงการ เพราะค่าใช้จ่ายเหล่านี้มักสูงเกินกว่างบของกลุ่มระดับรากหญ้าจะสามารถหาได้Thai AIDS Treatment Action Group (TTAG) สามารถหาทุนเพิ่มในการนำผู้เชี่ยวชาญด้านการติดเชื้อจาก HIV/HCV เพื่อช่วย TTAG ในการพัฒนาคู่มือการอบรม

ร่วมงานกับสำนักงานข้าหลวงใหญ่ สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ

องค์การสหประชาชาติมีหน่วยงาน สำนักงาน สำนักงานข้าหลวงใหญ่ สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ(OHCHR) ซึ่งให้ความสนใจเรื่องสิทธิมนุษยชนโดยเฉพาะ

การทำงานกับ OHCHR มีทั้งข้อได้เปรียบและข้อเสียเปรียบ ข้อได้เปรียบคือการให้ความรู้เจ้าหน้าที่องค์การสหประชาชาติในประเด็นของคุณดึงดูดความสนใจจากสื่อในประเด็นที่คุณนำเสนอต่อองค์การสหประชาชาติได้ พันธมิตรเพิ่มในระดับประเทศและระดับนานาชาติจากการร่วมงานกับองค์การสหประชาชาติและรวมพลังกับเจ้าหน้าที่จากองค์การสหประชาชาติในประเทศซึ่งมีความเห็นอกเห็นใจและสนับสนุนความพยายามของคุณ

อย่างไรก็ตามมีข้อเสียเปรียบ สำหรับประเทศที่มีการเมืองเชิงอนุรักษ์นิยม การเสนอข้อเรียกร้องต่อองค์การสหประชาชาติ, OHCHR เป็นการกระทำเสี่ยงที่อาจนำไปสู่การถูกคุมขัง และระงับการดำเนินการขององค์กรพัฒนาเอกชน

OHCHR มีความสำคัญในการยกระดับมาตรฐานด้านสิทธินานาชาติ ส่วนที่เหลือในบทนี้จะพูดถึงการทำงานของสำนักงานข้าหลวงใหญ่ฯ สามารถอ่านข้อมูลเพิ่มเติมเรื่องมาตรฐานสิทธิมนุษยชนและกลไลการทำงานในคู่มือเล่มแรกของชุดนี้

ศึกษา: ยุติการละเมิดสิทธิ

มีช่องทางมากมายในการแบ่งปันข้อมูล และเสนอข้อเรียกร้องต่อ OHCHR รวมทั้ง

1. **กลไกประจำอนุสัญญา**
2. ผ่านทาง**วิธีการพิเศษ** ผู้ชำนาญการในด้านพิเศษ หรือคณะกรรมการ
3. รายงานทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชนของประเทศ หรือ Universal Periodic Review (UPR) จัดทำโดย **คณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งองค์การสหประชาชาติ** หรือโดยการ
4. **ข้อเรียกร้องรายบุคคล**ต่อOHCHR

กลไกประจำอนุสัญญาคืออะไร

- คณะกรรมการด้านสิทธิทางพลเมืองและสิทธิทางการเมือง The Civil and Political Rights Committee (CCPR) ตรวจสอบเรื่องการบังคับใช้กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights and its optional protocols
- คณะกรรมการสิทธิด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (The Committee on Economic, Social and Cultural Rights (CESCR) ดูแลเรื่องการบังคับใช้กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม

- คณะกรรมการว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ (The Committee on the Elimination of Racial Discrimination) (CERD) ตรวจสอบเรื่องการบังคับใช้อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติทุกรูปแบบ
- คณะกรรมการว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติในทุกรูปแบบต่อสตรี (The Committee on the Elimination of Discrimination Against Women) (CEDAW) ซึ่งตรวจสอบการบังคับใช้อนุสัญญาว่าด้วยการกีดกันผู้หญิงทุกประเภทและแนวทางการปฏิบัติ
- คณะกรรมการว่าด้วยการต่อต้านการทรมาน (The Committee Against Torture)(CAT) ตรวจสอบเรื่องการบังคับใช้อนุสัญญาว่าด้วยการต่อต้านการทรมานและการปฏิบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี
- คณะกรรมการว่าด้วยสิทธิเด็ก (Thee Committee on the Rights of the Child)(CRC) ซึ่งตรวจสอบเรื่องการบังคับใช้สัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กและแนวทางการปฏิบัติ
- คณะกรรมการด้านแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน (The Committee on Migrant Workers)(CMW) ตรวจสอบเรื่องการบังคับใช้อนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานและสมาชิกในครอบครัว
- คณะกรรมการด้านสิทธิคนพิการ (The Committee on the Right of Persons with Disabilities)(CRPD) ตรวจสอบเรื่องการบังคับใช้อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิผู้พิการ และ
- คณะกรรมการด้านบุคคลสูญหายจากการถูกบังคับ (The Committee on Enforced Disappearance)(CED) ตรวจสอบเรื่องการบังคับใช้อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันบุคคลหายสาบสูญจากการถูกบังคับ

อ่านเรื่องอนุสัญญาที่ประเทศได้ร่วมลงนาม ที่

http://www1.umn.edu/humanrts/research/ratification-index.html

1. **กลไกประจำอนุสัญญา** ประกอบด้วยคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญอิสระที่ทำงานภายใต้ OHCHR ทำหน้าที่ตรวจสอบการบังคับใช้ข้อตกลงระหว่างประเทศด้านสิทธิ มีเก้าหน่วยงานด้านข้อตกลงระหว่างประเทศเรื่องสิทธิ และอนุกรรมการด้านการป้องกันการทำร้ายร่างกาย (SPT)

ทุกๆสองสามปี รัฐบาลที่ได้ลงนามสนธิสัญญาแต่ละเรื่องต้องส่งรายงานวิธีการบังคับใช้สนธิสัญญาในประเทศตน

องค์กรพัฒนาเอกชนควรมีส่วนร่วมในการช่วยรัฐบาลในการเขียนรายงานเกี่ยวกับประเทศของตน หากองค์กรพัฒนาเอกชนไม่มีส่วนร่วมในกระบวนการนี้ ยังมีกลไกอื่นๆที่ช่วยเขียนรายงานได้ เรียกว่า “รายงานคู่ขนาน” (shadow report) เป็นรายงานทางการที่องค์กรพัฒนาเอกชนสามารถเสนอข้อมูลจากมุมมองของหน่วยงาน ถึงการแสดงออกของรัฐบาลต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้น รายงานคู่ขนานอาจส่งไปให้คณะกรรมการที่เหมาะสมอ่าน ก่อนอ่านรายงานอย่างเป็นทางการของประเทศ คุณสามารถติดต่อ OHCHR ได้โดยตรงเพื่อหาวันกำหนดส่งรายงานคู่ขนาน

คณะกรรมการเหล่านี้อ่านรายงานทุกฉบับที่ได้รับ ตามเว็บไซต์ของของ OHCHR เรื่องหน่วยงานสนธิสัญญา คณะกรรมการพิจารณาเรื่อง

- *ข้อเรียกร้องส่วนบุคคล*กรรมการหกคนจากจำนวนเก้าคนได้รับการติดต่อจากบุคคลที่ถูกละเมิดสิทธิหรือบุคคลที่ 3 ที่แจ้งแทนผู้ถูกละเมิดสิทธิ
- *ข้อเรียกร้องระหว่างรัฐบาลสองประเทศ*ถึงแม้ในความเป็นจริงจะไม่มีข้อเรียกร้องในลักษณะนี้เลยก็ตาม และ
- การสืบสวน คณะกรรมการด้านการขจัดการเลือกปฏิบัติในทุกรูปแบบต่อสตรี อาจริเริ่มให้มีการสืบสวนการละเมิดอนุสัญญาอย่างร้ายแรง หากพวกเขาได้รับข้อมูลที่เชื่อถือได้ และข้อบ่งชี้ที่สมเหตุสมผล

หลังจากคณะกรรมการได้อ่านรายงานรัฐบาลและรายงานจากองค์กรพัฒนาเอกชนแล้ว พวกเขาจัดให้มีประชาพิจารณ์ซึ่งมีการถามตัวแทนรัฐบาลเกี่ยวกับสภาพการณ์ด้านสิทธิมนุษยชน องค์กรพัฒนาเอกชนที่ได้เป็นผู้สังเกตการณ์ที่องค์การสหประชาชาติสามารถเข้าร่วมประชาพิจารณ์นี้ได้ หน่วยงานเอ็นจีโอที่ไม่ได้เป็นผู้สังเกตการณ์มักขอหน่วยงานบัตรเข้างานจากหน่วยงานอื่นๆที่ได้เข้าฟัง เพื่อเข้าร่วมรับฟังด้วย

หลังจากประชาพิจารณ์เสร็จสิ้น คณะกรรมการให้ข้อแนะนำแก่ประเทศในการยกประเด็นปัญหาสิทธิมนุษยชน สองสามปีถัดไป จะมีการตรวจสอบรายงานของประเทศนั้นว่าได้ทำตามข้อแนะนำหรือไม่ อ่านต่อเรื่องข้อเรียกร้อง และวิธีการต่างๆได้ที่เว็บไซต์นี้

http://www.2.ohchr.org/english/bodies/petitions/indes/htm.

แน่นอนว่า ประเทศต่างๆใช้ระบบเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกวิพากษ์วิจารณ์ ตามที่สมาพันธ์สิทธิมนุษยชนนานาชาติได้กล่าวไว้ (International Federation for Human Rights)(FIDH) ปัญหาที่เกิดขึ้นกับระบบมีดังนี้

- ประเทศส่งรายงานช้า (บางทีนานหลายปี!)
- คณะกรรมการใช้เวลานานในการตรวจสอบรายงานนาน
- ประเทศต้องส่งรายงานด่วนจำนวนมากให้แก่คณะกรรมการหลายท่าน
- ประเทศและกรรมการขาดข้อมูลที่เพียงพอ
- รายงานของประเทศด้อยคุณภาพและมีข้อมูลไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อไม่มีรายงานคู่ขนานจากองค์กรพัฒนาเอกชน
- ขาดการติดตามผลจากคณะกรรมการ

อย่างไรก็ตาม ประเด็นหลักๆอย่างเช่นสิทธิด้านสุขภาพ กลไกประจำอนุสัญญาเป็นผู้สนับสนุนมาตรฐานสากลด้านสิทธิมนุษยชนให้ประเทศของคุณ

2. ***กลไกพิเศษ***ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญอิสระหรือกลไกพิเศษที่ทำงานกับ OHCHR ผู้เขียนรายงานต่อหน้าคณะกรรมการในที่ประชุมส่วนใหญ่เป็นนักวิชาการ นักกฎหมาย และนักกฎหมายฝึกหัดที่ได้รับเลือกให้เป็น

ผู้เขียนรายงานในที่ประชุมและให้ความสนใจไปในแต่ละประเทศ ตัวอย่างเช่น เกาหลีเหนือ หรือประเด็นเฉพาะ เช่น ผู้เขียนรายงานพิเศษการประชุมด้านสิทธิทางการศึกษาและยังมีคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญที่ให้ความสำคัญในประเด็นพิเศษ เช่นคณะทำงานด้านการคุมขังตามอำเภอใจ ผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้รับคำร้องขอจากองค์กรพัฒนาเอกชนเพื่อสืบสวนการละเมิด

ตัวอย่างกลไกพิเศษ

- ผู้เขียนรายงานพิเศษด้านสิทธิของทุกคนที่จะมีสุขภาพกายสุขภาพจิตตามมาตรฐานสูงสุดเท่าที่จะเป็นไปได้
- ผู้เขียนรายงานพิเศษด้านการทรมานและการปฏิบัติหรือการลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรี
- ผู้เขียนรายงานพิเศษด้านความรุนแรงต่อสตรี สาเหตุและผลกระทบ

อ่านหัวข้อทั้งหมดในภาษาอังกฤษได้ที่http://www.ohchr.org/EN/HRBodies/SP/Pages/Welcomepage.aspx

ผู้เขียนรายงานพิเศษสิทธิด้านสุขภาพคือ Anand Grover นักเรียกร้องสิทธิเพื่อประชาชนจากประเทศอินเดียผู้มีประสบการณ์อันยาวนาน เขาได้รับรายงานขนาดสั้นอยู่เสมอ จากบุคคลต่างๆและองค์กรพัฒนาเอกชนเรื่องการละเมิดสิทธิด้านสุขภาพ หากข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ เขาสามารถเขียนหารัฐบาลของประเทศที่ยกประเด็นนั้น เชิญให้แสดงข้อคิดเห็น ค้นหาความจริง และย้ำเตือนรัฐบาลเรื่องข้อตกลงที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศ และขอข้อมูลขั้นตอนต่างๆที่รัฐบาลจะใช้ในการแก้ไขปัญหา

หากเราส่งคำร้องทุกข์ให้แก่ผู้เขียนรายงานพิเศษ คำร้องทุกข์ของเราควรประกอบด้วยรายละเอียดของสภาพการณ์ที่เกิดขึ้น รวมทั้งรายละเอียดอย่างที่ได้อธิบายไว้ในคู่มือ *พิสูจน์* ใคร อะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อไหร่ ทำไม และเกิดขึ้นได้อย่างไร ระมัดระวังการกล่าวชื่อต่างๆ (ไม่ว่าจะเป็นชื่อผู้เคราะห์ร้าย หรือผู้ต้องสงสัย) เพราะข้อมูลถูกเผยแพร่ให้รัฐบาลด้วย เราสามารถใช้ชื่อสมมติ เพื่อเป็นการปกป้องผู้เคราะห์ร้าย

ผู้เขียนรายงานพิเศษเป็นผู้เดียวที่สามารถบอกคุณได้ว่าเขาได้ส่งรายงานไปแล้วหรือยัง แต่ไม่ใช่สิ่งที่รัฐบาลตอบ อย่างไรก็ตาม การติดต่อประสานงานกับรัฐบาล และคำตอบที่ได้รับจะปรากฏอยู่ในรายงานประจำปีของผู้เขียนรายงานพิเศษที่เขียนถึง HRC เขาสามารถเขียนแถลงข่าวได้แต่ไม่ค่อยเป็นที่นิยมปฏิบัตินัก

ในท้ายที่สุด เขาสามารถส่งคำร้องขอให้รัฐบาลเชิญเขาเดินทางไปประเทศนั้น และสืบสวนประเด็นด้านสิทธิที่กำลังตรวจสอบ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลสามารถปฏิเสธการเชิญ และเขาไม่สามารถเดินทางไปโดยมิได้รับคำเชิญ แต่ถ้าหากเขายังคงยืนยันเดินทางไป ถือเป็นโอกาสที่หน่วยงานคุณสามารถแบ่งปันข้อมูลและให้คำแนะนำสถานที่ที่เขาควรเดินทางไปตรวจสอบ และบุคคลที่เขาควรสัมภาษณ์ ผู้เขียนรายงานพิเศษอยากรู้ถึงความเสี่ยงที่อาจย้อนกลับมากระทบต่อบุคคลที่เขาได้นัดพบ และระมัดระวังในการดำเนินการเหล่านี้เพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบ

มีวิธีที่องค์กรพัฒนาเอกชนสามารถเสนอประเด็นเร่งด่วนแก่ผู้เขียนรายงานพิเศษได้ ในกรณีที่วิธีการติดต่อผู้เขียนรายงานพิเศษตามขั้นตอนนั้นใช้เวลานาน อาจทำให้เกิดความเสียหายในประเด็นปัญหานั้นและไม่อาจแก้ไขได้ ในกรณีนี้ คุณสามารถส่งอีเมล์มาได้ที่ urgent-action@ohchr.org หรือส่งแฟกซ์มาที่ +41-(0)22-917-90 06

ตัวอย่างข้อเสนอต่อผู้เขียนรายงานพิเศษเรื่องสิทธิด้านสุขภาพในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ Trans Pacific Partnership ข้อตกลงทางการค้าระดับภูมิภาคที่สามารถยับยั้งการเข้าถึงยารักษาโรคในประเทศอื่นๆ เช่น ประเทศเวียดนาม มาเลเซีย เปรู และชิลี อ่านต่อที่ http://keionline.org/sites/default/files/r2h_anand_grover_tpp_22march2011.pdf

ข้อได้เปรียบของการใช้ผู้เขียนรายงานพิเศษ ไม่เหมือนกลไกประจำอนุสัญญา เพราะถึงแม้รัฐบาลลงนามในอนุสัญญาแล้ว ประเทศนั้นยังคงละเมิดสิทธิต่อได้ และไม่จำเป็นต้องเหน็ดเหนื่อยจากการพึ่งพากระบวนการยุติธรรมในประเทศจนเสร็จสิ้นกระบวนความ เพื่อเข้าถึงผู้เขียนรายงานพิเศษ (อ่านตัวอย่างต่อด้านล่าง)

ข้อเสียเปรียบของวิธีเหล่านี้คือ ข้อจำกัดในเรื่องประสิทธิภาพ เว้นเสียว่าผู้เขียนรายงานพิเศษจะสามารถปฏิบัติภารกิจในประเทศได้ ภารกิจของผู้เขียนรายงานพิเศษจะได้รับความสนใจจากสื่อมาก แต่ในหลายประเทศที่มีสิทธิมนุษยชนที่ไม่เป็นธรรมไม่อนุญาตให้ปฏิบัติภารกิจ

3. **คณะมนตรีสิทธิมนุษยชน** คณะมนตรีสิทธิมนุษยชน (HRC) เป็นหน่วยงานภายใต้ความรับผิดชอบขององค์การสหประชาชาติในการคุ้มครองและสนับสนุนสิทธิมนุษยชนทั่วโลก คณะมนตรีนี้ประกอบด้วยสมาชิกจาก 47 ประเทศ HRC นัดประชุมสามครั้งต่อปี ซึ่งเป็นจำนวนสิบสัปดาห์ต่อปี การประชุมประกอบด้วยกลไก**ทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชนของประเทศ**ซึ่งประเมินเรื่องสิทธิมนุษยชนในประเทศสมาชิกองค์การสหประชาชาติทุกประเทศ คณะกรรมการที่ปรึกษาจะให้คำแนะนำในประเด็นปัญหาด้วยความเชี่ยวชาญ และข้อเรียกร้องด้านสิทธิจากบุคคลและองค์กรแก่ HRC

ระหว่าง**กระบวนการทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชน** ที่กรุงเจนีวา คณะมนตรีจะเป็นผู้ทบทวนสิทธิทางกฎหมายของประเทศสมาชิกหนึ่งครั้งทุกๆสี่ปี ซึ่งแต่ละประเทศต้องผ่านการตรวจสอบ ไม่เหมือนการตรวจสอบจากกลไกประจำอนุสัญญา ซึ่งบางประเทศไม่สามารถให้ความร่วมมือได้ ประเทศต้องส่งรายงานชี้แจงความก้าวหน้าในการยึดหลักปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน Universal Declaration of Human Rights (UDHR) องค์กรพัฒนาเอกชนอาจส่งคำแถลงการณ์ก่อนหน้า 7 เดือน (เป็นรายงานขนาดสั้น ต่ำกว่า 5 หน้า) ก่อนการประชุมคณะทำงานการทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชน (UPR)

ในการประชุมเพื่อหารือและพูดคุยถึงรายงาน “คณะทำงาน” รัฐบาลนำเสนอรายงานความคืบหน้าหนึ่งชั่วโมง รัฐบาลและผู้เชี่ยวชาญอื่นๆที่อยู่ในระบบขององค์การสหประชาชาติ ใช้เวลาสองชั่วโมงในการตั้งคำถามและถามข้อข้องใจต่อรัฐบาลโดยตรง และรัฐบาลจะต้องตอบคำถามในที่ประชุม หลังจากการประชุมเสร็จสิ้น คณะทำงานให้ข้อแนะนำแก่

ประเทศต่างๆ ในบางกรณี เช่นประเทศคีร์กิซถาน Kyrgyztan ได้ยอมรับการใช้กฎหมายต่อต้านการกีดกัน อันเป็นผลมาจากการทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชน (UPR)

องค์กรพัฒนาเอกชนอาจกล่าวแถลงการณ์ในสภา หรือให้เพื่อนร่วมงานระดับนานาชาติในเจนีวาเป็นผู้กล่าวแทน องค์กรพัฒนาเอกชนบางกลุ่มโน้มน้าวผู้แทนประเทศเพื่อหาแรงสนับสนุนจากองค์การสหประชาชาติ หรือขอให้พวกเขาชูประเด็นคำถามขึ้นในที่ประชุม การทำงานกับเพื่อนร่วมงานระดับประเทศและระดับนานาชาติซึ่งมีเครือข่ายความสัมพันธ์และความเชี่ยวชาญในการผลักดันนโยบายกับองค์การสหประชาชาติ เป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยให้การดำเนินงานประสบผลสำเร็จ

องค์กรพัฒนาเอกชนขนาดใหญ่ระดับนานาชาติ ใช้การประชุมสภาในการยื่นคำแถลงการณ์ กล่าวแถลงการณ์ในที่ประชุม และจัดการประชุมคู่ขนานในประเด็นพวกเขา คุณสามารถเข้าเป็นแนวร่วมกับองค์กรพัฒนาเอกชนได้ด้วยการส่งคำแถลงการณ์พร้อมกัน

อ่านข้อมูลเรื่อง HRC (ในภาษาอังกฤษ) ได้ที่นี่ :

http://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/Pages/HRCIndex.aspx

เว็บไซต์องค์การสหประชาชาตินี้ อธิบายวิธีการที่องค์กรพัฒนาเอกชนสามารถเข้าร่วมในคณะมนตรี และ “ทางลัด” ในการส่งแบบฟอร์ม การจองห้องเพื่อจัดงาน และอื่นๆอีกมากมาย
http://www.ohchr.org/EN/HRbodies/HRC/Pages/HgoParticipation.aspx

4. คำร้องรายบุคคล

บุคคลทั่วไปสามารถยื่นคำร้องต่อ สำนักงานข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชน มีข้อแนะนำว่าบุคคลที่ทำงานกับทนายผู้มีความเชี่ยวชาญด้านสิทธิ หรือบุคคลที่มีความเชี่ยวชาญในองค์กรสำนักงานข้าหลวงใหญ่ มาดำเนินการในเรื่องนี้ เนื่องจากขั้นตอนอาจมีความซับซ้อน หาข้อมูลเพิ่มเติมในประเด็นที่สำนักงานจะพิจารณา และเรื่องที่ควรนำไปร้องเรียนควรเป็นเรื่องอะไร ข้อมูลเพิ่มเติมอยู่ในเว็บไซต์ http://www2.ohchr.org/english/bodies/petitions/individual.htm#procedure. ควรอ่านหน้านี้เพื่อทำความเข้าใจประเด็นที่จำเป็นต้องกล่าวถึงในคำร้อง

- คุณมีหลักฐานเพียงพอในการพิสูจน์ว่าการละเมิดได้เกิดขึ้นจริงหรือไม่
- คุณและผู้ที่ส่งคำร้องเป็นผู้ได้รับผลกระทบโดยตรงหรือไม่
- คำร้องมีความเกี่ยวข้องกับสภาพการณ์ที่เคยปรากฏในประเทศคุณก่อนมีการบังคับใช้มาตรฐานสากลในการรับมือกับปัญหาหรือไม่

- คุณมี "การพึ่งพากระบวนการยุติธรรมภายในประเทศจนเสร็จสิ้นกระบวนความ"ก่อนเขียนคำร้องซึ่งหมายความว่า คุณได้พยายามใช้ระบบกฎหมายของประเทศในการแก้ไขการละเมิด (ดูที่ "ศึกษา กรอบด้านสิทธิ" หน้า 40 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม) และกระบวนการทางกฎหมายยังไม่สามารถปรับปรุงแก้ไขปัญหาได้
- คำร้องของคุณเป็นเรื่องเล็กน้อย ไร้สาระ หรือเป็นการละเมิดขั้นตอนหรือไม่
- และข้อต้องการอื่นๆ

หากคณะกรรมการอ่านคำร้องของคุณและตัดสินว่ากรณีของคุณควรนำไปพิจารณา พวกเขาจะติดต่อรัฐบาลเพื่อดูท่าทีของรัฐบาลต่อปัญหานี้

เว็บไซต์สำนักงานข้าหลวงใหญ่ฯ (ภาษาอังกฤษ) http://www.ohchr.org/EN/Pages/WelcomePage.aspx

เว็บไซต์สำนักงานข้าหลวงใหญ่ฯ (ภาษาจีน) http://www.ohchr.org/CH/Pages/WelcomePage.aspx

คุณสามารถติดตามความเคลื่อนไหวของประเทศในฐานะสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ ผ่านทางเว็บไซต์สำนักงานข้าหลวงใหญ่ฯ (OHCHR)

- ตัวอย่างหน้าเว็บของประเทศไทย
  http://www.ohchr.org/EN/countries/AsiaRegion/Pages/THIndex.aspx
- ตัวอย่างหน้าเว็บของประเทศจีน
- http://www.ohchr.org/EN/countries/AsiaRegion/Pages/CNIndex.aspx

วิธีการใช้ความช่วยเหลือจากสำนักงานข้าหลวงใหญ่ฯ ในการผลักดันนโยบายของประเทศคุณ

วิธีการในการใช้สำนักงานข้าหลวงใหญ่ฯ และองค์การสหประชาชาติในการผลักดันนโยบายของประเทศ แปลงจาก *สิทธิด้านสุขภาพ* คู่มือการผลักดันนโยบาย เขียนโดย Judith Asher

ใช้วันสำคัญขององค์การสหประชาชาติเช่น วันเอดส์โลก วันต่อต้านยาเสพติดโลก หรือวันตับอักเสบโลก เพื่อให้สื่อและคนในชุมชนเกิดความตระหนัก ในหน้าที่ของรัฐบาล ในการเคารพและปกป้องสิทธิด้านสุขภาพหรือสิทธิอื่นๆที่สามารถใช้ในแผนการการผลักดันนโยบายได้

- เพิ่มความตระหนักเรื่องสิทธิด้านสุขภาพโดยการเผยแพร่รายงานของรัฐบาล หรือรายงานคู่ขนานฉบับใดก็ได้ รวมทั้งข้อคิดเห็นและข้อแนะนำจากคณะกรรมการ โดยเผยแพร่ลงในการแถลงข่าวหรือแบ่งปันลงในสื่อสังคมออนไลน์ เช่น Facebook หรือ Weibo
- ตีกรอบปัญหาด้านสุขภาพ จากมุมมองด้านสุขภาพและสิทธิ และกระตุ้นให้พันธมิตรจากองค์กรพัฒนาเอกชนช่วยผลักดันให้รัฐบาลมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่
- ใช้ข้อคิดเห็นจากคณะกรรมการในการกระตุ้นรัฐบาลให้จัดการปัญหาและทำตามข้อแนะนำ หรือ
- โน้มน้าวการแต่งตั้งผู้สมัคร ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพ ได้ดำรงตำแหน่งในคณะกรรมการตรวจสอบอนุสัญญา

บทที่ 5

กลวิธี:รวมพลังกับชุมชน

ในบทนี้จะพูดถึงเรื่องวิธีการที่นักเรียกร้องสิทธิใช้ในการสร้างแรงสนับสนุนจากประชาชน และพลังหนุนแผนการผลักดันนโยบาย

1. **สื่อมวลชน**
2. **วิดีโอ ภาพถ่าย และโซเชียลมีเดีย**
3. **การบริหารชุมชน**
4. **การปฏิบัติการในที่สาธารณะ**
5. **การสร้างแนวร่วม**

ตลอดเวลาหลายปีที่ผ่านมานักเรียกร้องสิทธิได้ใช้การประชุมแบบพบกันตัวต่อตัว สื่อมวลชนแขนงหลัก และการมีส่วนร่วมกับสาธารณะ เพื่อให้ผู้คนจำนวนพันๆคน หรือล้านคนสามารถรับรู้ประเด็นปัญหา ทุกวันนี้เราสามารถเข้าถึงผู้คนใหม่ๆ ผ่านโซเชียลมีเดียเช่น Facebook หรือ Sina

Weibo อย่างที่ทราบกันดีว่า คุณไม่สามารถทำได้ทุกเรื่องดังนั้นเราควรชั่งน้ำหนักข้อได้เปรียบและเสียเปรียบก่อนการเลือกวิธีการต่างๆ

สื่อมวลชน

ในการทำการผลักดันนโยบายกับสื่อ ซึ่งคุณสามารถสร้างและกำหนดข้อความได้ คิดถึงการนำเสนอของสื่อนั้น และผู้ฟังที่มีส่วนเกี่ยวข้อง จะช่วยการผลักดันนโยบายของเรามีพลังขึ้นอย่างมาก ผู้มีอำนาจมักอ่อนไหวต่อความเห็นของประชาชนทั้งในประเทศและต่างประเทศ ในส่วนนี้เป็นการสรุปวิธีที่ช่วยสร้างการผลักดันนโยบายจากการใช้สื่อต่างๆ

การผลักดันนโยบายทุกประเภท นักผลักดันนโยบายจำเป็นต้องวางแผนกลยุทธ์เพื่อใช้ประโยชน์จากสื่อให้ได้มากที่สุด

คำถามที่ควรคิดก่อนตัดสินใจ

- ใครมีอิทธิพลต่อกลุ่มเป้าหมายเรา
- เราสามารถติดต่อผู้คนเหล่านี้ได้ที่ไหนบ้าง
- ที่ไหนที่ให้ความสนใจในข้อความเรา
- การใช้เวลาและทรัพยากรของเราให้เกิดประโยชน์ที่สุดต้องทำอย่างไร

ขั้นตอนหลักการวางแผนการทำงานกับสื่อคือ

- สร้างข้อความ
- สร้างความสัมพันธ์กับบรรณาธิการและนักข่าว
- ส่งข้อความ และ
- ตอบโต้ข่าวในเชิงลบ

สร้างข้อความเราต้องการให้ข้อความถูกถ่ายทอดไปอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม และแสดงให้เห็นถึงประเด็นปัญหา วิธีการถ่ายทอดเรื่องราวสามารถส่งอิทธิพลต่อมุมมองของผู้ชมและผู้ฟังได้ อีกทั้งเลือกได้ว่าประเด็นไหนควรรวมอยู่ในเรื่องนี้และประเด็นไหนไม่ควร

ตัวอย่างเช่น เราอาจเคยขอให้นักข่าวเขียนเรื่องศูนย์ลดอันตราย และยกประเด็นการกีดกันอุปกรณ์ป้องกันเชื้อเอชไอวีและตับอักเสบ แต่พาดหัวข่าวกลับกลายเป็นว่า “ผู้ใช้ยาเรียกร้องให้รัฐบาลออกค่าอุปกรณ์ฉีดยา” ซึ่งฟังดูแล้วไม่ช่วยในการผลักดันนโยบายซักเท่าไหร่ หัวข้อข่าวที่ดีควรเขียนว่า “รัฐบาลล้มเหลวในการให้อุปกรณ์ป้องกันการติดเชื้อเอชไอวีแก่ผู้ใช้เข็มฉีดยา”

นักข่าวมืออาชีพ มักคิดว่าตนเองมีมีความยุติธรรมและไม่มีอคติ แต่ไม่จริงเสมอไป ทุกคนต่างมีอคติ ไม่ว่าเราจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม การตีกรอบประเด็นให้นักข่าว คุณสามารถช่วยนักข่าวสร้างความเข้าใจในประเด็นปัญหาจากมุมมองของคุณ และรายงานข่าวให้ตรงตามความตั้งใจของเราเท่าที่จะเป็นไปได้ หากเรารู้เวลาของนักข่าวและความยาวของบทความที่เขาต้องเขียนนับว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เราอาจให้ข้อมูลเพิ่มเติมแก่นักข่าว ที่นักข่าวนำไปแปลเป็นบทความข่าวได้โดยสะดวก

พิจารณาองค์ประกอบทั้ง 4 ในการสร้างข้อความออกสื่อ APCASO ได้รวบรวมไว้ในคู่มือการผลักดันนโยบายในภาคผนวก 1 แหล่งข้อมูล

1. *คำพูด* คำพูดคือใจความสำคัญของข้อความ คุณต้องสามารถเสนอใจความสำคัญ ให้เป็นประโยคสั้นๆ 1-2 ประโยค ที่มีพลังและจดจำได้ง่าย
2. *หลักฐาน* หลักฐานสนับสนุนคำพูดหรือใจความสำคัญ ด้วยข้อเท็จจริงและหลักฐานทางสถิติหรือตัวเลข และรวมถึงข้อมูลโดยสรุปเพื่อให้นักข่าวและผู้ฟังเข้าใจได้ง่าย
3. *ตัวอย่าง* หลังจากให้ข้อเท็จจริงแล้ว พยายามสอดแทรกประสบการณ์ชีวิตจริงลงไป ประสบการณ์ตรงช่วยให้ข้อเท็จจริงและตัวเลขฟังดูสมจริงมากขึ้น
4. *การกระทำ* การกระทำที่คุณอยากให้นักข่าวและผู้ชมปฏิบัติหลังจากได้รับรู้ข้อความ จุดประสงค์ของการผลักดันนโยบายควรกล่าวไว้อย่างชัดเจน เพื่อเป็นการเชิญชวนให้ร่วมมือปฏิบัติ

เคล็ดลับในการสร้างข้อความ

- ใช้ภาษาเข้าใจง่าย สรุปประเด็นที่ซับซ้อน.ให้เป็นข้อสรุปสั้นๆ ใช้ข้อเท็จจริงและตัวอย่างสนับสนุนประเด็น อย่าอธิบายประเด็นทั้งหมด
    - ตัวอย่าง: "สุขภาพเรือนจำ คือสุขภาพของสาธารณชน ผู้ต้องขังในเรือนจำของประเทศ ก. ติดเชื้อเอชไอวีในเรือนจำ เนื่องจากไม่มีอุปกรณ์ป้องกันและไม่มีการให้ข้อมูลความรู้ที่ถูกต้อง และ 80% ของผู้ต้องขังถูกส่งกลับไปยังชุมชนโดยปราศจากการช่วยเหลือ หรือส่งต่อไปรักษา"
- มอบหมายหน้าที่รับผิดชอบในการแก้ไขปัญหาแก่ผู้มีอำนาจ หากไม่มีใครบอกเขา คนส่วนใหญ่คิดว่าวิธีแก้ปัญหาอยู่ที่ตัวบุคคลมากกว่าอยู่ที่การวางนโยบายของรัฐบาล
    - ตัวอย่าง: " กระทรวงยุติธรรมควรเร่งรัดวิธีการรับผิดชอบการละเมิดจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ"
- ตีกรอบปัญหาให้เป็นประเด็นความยุติธรรมทางสังคมแทนปัญหาส่วนบุคคล ผู้มีอำนาจตัดสินใจไม่ควรโยนความผิดให้คนๆเดียวหรือกลุ่มคนได้ เพราะเป็นการหลีกเลี่ยงการปฏิบัติ ดังนั้นเราควรมุ่งประเด็นไปที่ค่านิยมในสังคม
- อธิบายนโยบาย หรือการแก้ปัญหาทางกฎหมาย และเรียกร้องให้มีการปฏิบัติ
    - ตัวอย่าง: "รัฐบาลควรจัดให้มีการรักษาด้วยยาต้านไวรัสฟรีทันที แก่บุคคลต่างด้าวเช่นเดียวกับประชาชนในประเทศ"
- สร้างข้อความของคุณให้เป็น "คำฮิตติดหู" หรือคำที่จดจำได้ง่าย ควรเป็นคำที่ชัดเจน มีพลัง และจำง่าย เพราะนักข่าวมักหยิบคำเหล่านี้มาใช้ (บางครั้งไม่อ้างอิงแหล่งที่มาว่ามาจากคุณ คุณก็ต้องทำใจ)
    - ตัวอย่าง: "เข็มสะอาด ช่วยรักษาการเสียชีวิต"

สร้างความสัมพันธ์กับบรรณาธิการและนักข่าวก่อนเผยแพร่ข่าวประชาสัมพันธ์หรือรายงานสื่อ เราควรสร้างความสัมพันธ์กับนักข่าวที่อาจมีความเห็นอกเห็นใจในประเด็นของเรา

ตัวอย่างเช่น นักข่าวที่ทำข่าวเรื่องสุขภาพ อาจไม่รู้เรื่องอัตราการติดเชื้อเอชไอวีของบุคคลต่างด้าวที่มีอัตราสูง และนักข่าวเต็มใจที่จะทำข่าวนี้ด้วยความช่วยเหลือจากคุณ นักข่าวที่ทำข่าวการเมืองในประเทศอาจสนใจอยากรู้เรื่องค่ายทหารที่ตั้งเป็นศูนย์รักษาผู้ใช้ยา ผู้ใช้ยาถูกกักตัวให้อยู่ที่นั่นโดยไม่ได้รับความเป็นธรรม ดังนั้นการติดตามดูข่าว อ่านข่าวทุกวัน (อย่างที่ได้แนะนำในบทที่ 2) จึงมีประโยชน์อย่างมาก

เก็บบทความข่าวที่เกี่ยวข้องกับประเด็นของคุณ ที่ชอบเป็นพิเศษ และส่งอีเมลไปให้นักข่าวเพื่อเป็นการแสดงความยินดี จัดทำรายชื่อบรรณาธิการและนักข่าวและคอยอัพเดทรายชื่ออยู่เสมอ ติดต่อองค์กรพัฒนาเอกชนขนาดใหญ่ เช่น สมาคมหรือสหพันธ์องค์กรผู้ติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ (PLWHA) ระดับประเทศหรือพันธมิตรจากองค์กรด้านสิทธิ ขอรายชื่อนักข่าวจากพวกเขา (บางคนให้ บางคนก็ไม่ให้) เจ้าหน้าที่จากองค์กรเหล่านี้อาจยินดีช่วยแนะนำให้คุณได้รู้จักกับนักข่าว และให้คำแนะนำในการเข้าไปติดต่อนักข่าวเฉพาะด้าน

การนัดพบตัวต่อตัวกับนักข่าวที่แสดงความสนใจงานของคุณถือเป็นโอกาสอันดี อาจเชิญเขาออกไปดื่มชา หรือทานอาหารกลางวัน เพื่อเล่างานของคุณ และให้คำแนะนำในเรื่องที่นักข่าวอยากเขียน หากพวกเขาสนใจ คุณสามารถเสนอความช่วยเหลือด้วยการนัดสัมภาษณ์ หรือพาเดินทางยังไปสถานที่จริง เพื่อให้พวกเขาเขียนข่าวได้ดียิ่งขึ้น

อย่าให้ข้อมูลล้นหลามแก่นักข่าว แต่แจ้งประเด็นสำคัญ หรือการเปลี่ยนแปลงในการผลักดันนโยบายให้นักข่าวทราบอยู่เรื่อยๆ ตัวอย่างเช่น ส่งอีเมล์ หรือแฟกซ์ หากมีประชุมสำคัญในการทบทวนนโยบายบุคคลต่างด้าว เราอาจเชิญนักข่าวเข้าร่วมประชุม ให้ระวังเรื่องเวลาอันจำกัด กำหนดส่งงาน และเรื่องอื่นๆที่ดึงความสนใจนักข่าวไป ต้องทำเรื่องยากให้เป็นเรื่องง่ายที่สุดเท่าที่ทำได้ เพื่อให้นักข่าวขอร่วมทำงานกับคุณ เมื่อคุณได้สร้างความสัมพันธ์ที่มั่นคงกับนักข่าวแล้ว พวกเขาอาจเรียกคุณไปสัมภาษณ์ เมื่อต้องทำข่าวที่มีประเด็นต่อเนื่องกัน

ส่วนในกรณีนี้อาจไม่มีประสิทธิภาพเท่าการติดต่อโดยตรง คุณสามารถเป็นบุคคลนิรนามโทรศัพท์หาสื่อ และแจ้งเรื่องการละเมิดสิทธิที่นักข่าวอาจสนใจและอยากค้นหาความจริง

ส่งข้อความข้อมูลสำคัญสำหรับใช้กับสื่อคือ คือข่าวประชาสัมพันธ์ ข่าวประชาสัมพันธ์คือเอกสารที่เราส่งให้นักข่าวเพื่อช่วยพวกเขาทำข่าวและชี้แจงให้ทราบถึงรายละเอียด หรือเหตุการณ์สำคัญ วิธีนี้เป็นวิธีมาตรฐานในการส่งเรื่องราวให้นักข่าว เราสามารถใช้ข่าวประชาสัมพันธ์ เพื่อให้

- ให้สื่อรายงานการตอบโต้ของกลุ่มต่อข่าว
- แจ้งประกาศงานให้ทราบล่วงหน้า
- แจ้งประกาศโครงการใหม่ๆ
- ตีพิมพ์รายงานด้านสิทธิ
- เผยแพร่สุนทรพจน์ล่วงหน้า

เนื่องจากนักข่าวได้รับอีเมล์และข่าวประชาสัมพันธ์เป็นร้อยๆฉบับต่อวัน หากเราต้องการดึงความสนใจจากนักข่าว การแถลงข่าวควรเป็น “ข่าว” ที่มีข้อมูลเชื่อถือได้ และควรเขียนขึ้นในลักษณะที่นักข่าวสามารถนำลงไปเป็นบทความได้เลย โดยที่ไม่ต้องเรียบเรียงขึ้นใหม่ เราศึกษาบทความข่าวจากสำนักข่าวต่างๆ หรือสำนักข่าวในประเทศ เรียนรู้วิธีการนำเสนอและวิธีการในการทำข่าวประชาสัมพันธ์ ใส่คำพูดจากสมาชิกในชุมชนที่นักข่าวสามารถทำให้เรื่องราวดูมีชีวิตและสมจริงมากขึ้น อ่านตัวอย่างข่าวประชาสัมพันธ์ได้ในคู่มือเสริม

หากเรากำลังจัดการแถลงข่าว หรือจัดประชุมหรือการมีส่วนร่วมกับสาธารณะชน เชิญนักข่าว แจ้งให้พวกเขาทราบล่วงหน้า รวมทั้งให้ข้อมูลความเป็นมา จัดหาบุคคลที่อยากคุยกับนักข่าวเพื่อบอกเล่าประสบการณ์ตรง และตรวจสอบให้แน่ใจว่าคนเหล่านี้รับรู้ถึงความเสี่ยง เตรียมข้อคิดเห็นจากประชาชนมารวมกับประสบการณ์ส่วนตัว เพื่อช่วยให้ประเด็นดูสมจริง

คุณสามารถเชิญนักข่าวเดินทางไปทัศนศึกษาเพื่อเรียนรู้ประเด็น กลยุทธ์ของ Asian Harm Reduction Network (AHRN) เครือข่ายลดอันตรายภูมิภาคเอเชีย ซึ่งผลักดันนโยบายการลดอันตรายในภูมิภาคเอเชีย ได้พาบรรดาผู้แทนของประเทศ

ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่รัฐ นักวิชาการ องค์กรพัฒนาเอกชน ผู้ใช้ยา และตัวแทนจากสื่อแขนงต่างๆ เดินทางไปยังประเทศเยอรมนีและสถานที่ต่างๆ ที่รัฐบาลได้มีมาตรการลดอันตราย

และการให้เจ้าหน้าที่รัฐพูดออกสื่อ หรือใช้คำพูดที่ได้เคยกล่าวไว้ เป็นวิธีการที่ดี ที่ทำให้ข้อความได้รับการตอกย้ำอีกครั้ง

เคล็ดลับในการถ่ายทอดข้อความ

- อย่าโกหกนักข่าว หากนักข่าวถามคำถามที่คุณตอบไม่ได้ ให้ตอบไปว่าไม่รู้คำตอบแต่จะโทรไปบอกคำตอบให้ในภายหลัง หาข้อมูลที่นักข่าวต้องการเพื่อช่วยให้เขาทำงานเสร็จทันเวลา
- ถ้านักข่าวขอให้คุณแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข่าว ให้สรุปสั้นๆ ยึดข้อเท็จจริงเป็นหลัก และกล่าวคำพูดอันน่าจดจำที่นักข่าวสามารถนำไปใช้ได้ หลีกเลี่ยงการสาธยาย หรือพูดประโยคซับซ้อนเข้าใจยาก เช่น “ในอีกทางหนึ่ง ... แต่ในอีกทางหนึ่งก็...” เนื่องจากนักข่าวส่วนมากจะเลือกเพียงส่วนเดียวของประโยคที่จะใช้อ้างอิง และอาจทำให้คุณดูมีอคติได้ ทั้งๆที่คุณพยายามพูดอย่างรอบคอบและมีความยุติธรรม พยายามเลี่ยงการพูดสิ่งที่นำมาฟ้องร้องคุณได้ในภายหลัง สิ่งสุดท้ายที่ไม่ควรเกิดขึ้นในการผลักดันนโยบายคือการพูดอย่างรุนแรง เพราะอาจทำให้คุณและองค์กรเจอปัญหาได้ในภายหลัง
- ควบคุมข้อความ หมายความว่าเมื่อคุณได้คิดข้อความแล้ว ให้เลือกว่าใครจะเป็นโฆษก (เลือกคนที่สามารถเป็นผู้แทนของกลุ่มในการพูดต่อหน้าสื่อ) ฝึกบุคคลนั้นให้ซ้อมพูดกับเพื่อนๆในที่ทำงาน ลองให้ตอบคำถามยากๆ หากมีใครได้รับโทรศัพท์จากสื่อ ให้บุคคลนั้นเป็นคนรับสาย
- หากคุณเห็นคนถือไมโครโฟน เครื่องอัดเสียง หรือกล้องภายในงานที่คุณจัดขึ้น เข้าไปแนะนำตัวกับคนเหล่านั้นเพื่อเรียนรู้ว่าเขาเป็นใครและมาจากสื่อประเภทไหน เชิญเขาไปพบคนที่คุณอยากให้สัมภาษณ์ แลกเปลี่ยนข้อมูลในการติดต่อประสานงาน นำข่าวประชาสัมพันธ์ให้เขาและสรุปให้ฟังคร่าวๆถึงสิ่งที่เกิดขึ้น คุณอาจต้องถ่ายภาพเขาด้วยเช่นกัน ในกรณีที่เขาอาจเป็น “สายสืบ” (คนที่เป็นสายลับทำงานให้ตำรวจหรือฝ่ายตรงข้าม) ดูการรายงานของเขาว่าเป็นเช่นไร และติดตามดูในข่าวเพื่อดูว่าเขาสามารถรายงานข่าวนี้ได้หรือไม่ และทำได้อย่างไร
- หลังการจัดงาน ติดตามและรักษาความสัมพันธ์ โทรไปขอบคุณนักข่าวที่ได้ทำข่าว หากเป็นข่าวที่ออกมาในแง่บวก

กรณีศึกษา:ใช้คำกล่าวของบรรดาผู้นำ

ในเว็บไซต์การผลักดันนโยบายสิทธิเกย์และเลสเบียนระดับนานาชาติ(IGLHRC) http://www.iglhrc.org/cgi-bin/iowa/article/takeaction/resourcecenter/1532.htmlเราสามารถดูคลิปวิดีโอ Navi Pillay ข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนแห่งองค์การสหประชาชาติ เพื่อเป็นการยกย่องวันต่อต้านกลุ่มเกลียดชังเกย์และผู้เป็นสาวประเภทสองนานาชาติ (วันที่ 17 พฤษภาคม) เธอพูดถึงเรื่องการเกลียดชังเกย์และบุคคลข้ามเพศ ที่เกิดขึ้นทั่วโลก ผู้คนถูกจับกุม โดนทำร้าย ถูกทรมานและถูกฆ่า เพราะเพียงแค่ต้องการมีความรัก “เราไม่สามารถปล่อยให้การทำร้ายนี้เกิดขึ้นต่อไปได้” ข้าหลวง

ใหญ่กล่าว เรียกร้องให้รัฐเพิกถอนกฎหมายกีดกัน และห้ามการปฏิบัติในเชิงกีดกันสิทธิ “ลงโทษความรุนแรงและความเกลียดชัง ไม่ใช่ลงโทษที่ความรัก” เธอกล่าว

นับเป็นคำกล่าวที่มีพลัง ที่สามารถนำมาใช้สร้างพลังให้ข้อความเรียกร้องสิทธิของคุณได้ บางทีคุณอาจใช้ความคิดเห็นของ Navil Pillay ในการชักจูงเจ้าหน้าที่คนอื่นให้เห็นพ้อง และพูดไปในทำนองเดียวกัน และช่วยให้คุณนำไปสู่การแถลงอย่างเป็นทางการที่ช่วยให้สิทธิของคนชายขอบเข้าสู่ความจริงมากขึ้น

ตอบโต้ข่าวเชิงลบเวลาอ่านข่าว คุณจะได้เห็นเรื่องราวที่สร้างความอับอายให้กลุ่มของคุณ ซึ่งมีข้อมูลที่ผิดพลาดหรือการให้ข้อมูลอย่างผิดๆ ในกรณีเหล่านี้ คุณสามารถเปลี่ยนสถานการณ์เลวร้ายให้กลายเป็นโอกาสการผลักดันนโยบายที่ดีได้

ขั้นแรกในการจัดการกับข่าวในทางลบคือการพูดกับแหล่งข่าวโดยตรง

เราสามารถเขียนจดหมายหาบรรณาธิการ ซึ่งทางหนังสือพิมพ์อาจตีพิมพ์ให้เลยหากข้อความที่เขียนมาดีอยู่แล้ว เราสามารถแสดงความคิดเห็นบนเว็บไซต์ หรืออีเมล์หาสมาชิกกลุ่ม สมาชิกชุมชน และพันธมิตรของกลุ่มอื่นๆเพื่อกระตุ้นให้แสดงความคิดเห็นในเว็บไซต์เดียวกัน หากปัญหาคือบทความที่คุณได้ให้สัมภาษณ์และเราคิดว่านักข่าวให้ข้อมูลผิดพลาด คุณสามารถโทรหาบรรณาธิการเพื่อขอให้แก้ไขจุดที่ผิด (แต่ระวังไว้ว่า การทำเช่นนี้อาจทำให้นักข่าวไม่อยากสัมภาษณ์คุณอีก)

คุณสามารถใช้ข่าวแง่ลบเป็นโอกาสในการสร้างบทสนทนา ที่จะนำไปสู่การทำข่าวที่ดีในอนาคต โทรหาหนังสือพิมพ์ สถานีโทรทัศน์ เพื่อขอพูดกับบรรณาธิการข่าว และร้องขออย่างสุภาพให้มีการจัดประชุมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อกังวลต่างๆ จากชุมชนเกี่ยวกับบทความ หลังจากได้เตรียมตัวกับกลุ่มของคุณเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องพูดและจะพูดออกไปอย่างไร (ทุกคนอาจมีอารมณ์สะเทือนใจ แต่สิ่งสำคัญคือการวางตัวอย่างสงบนิ่งและมีเหตุมีผลในการประชุม เนื่องจากการเถียงกันอาจนำไปสู่การให้ข่าวไปในทางลบ) พาสมาชิกจากชุมชนมาพบกับบรรณาธิการและร่วมแบ่งปันข้อกังวลต่างๆ บอกเขาหรือเธอว่าเรื่องในแง่ลบส่งผลกระทบต่อสมาชิกในชุมชน และมีอันตรายอย่างไร แบ่งปันข้อมูลและแหล่งข้อมูลแก่นักข่าว

คุณสามารถเสนอการบรรยายสั้นๆเพื่อให้นักข่าวเข้าใจประเด็น และเสนอช่วยนักข่าวจัดสัมภาษณ์กับสมาชิกชุมชนอื่นๆ เพื่อให้สามารถเขียนเรื่องราวอีกด้านของประเด็นได้

ในบางกรณี วิธีการเหล่านี้อาจช่วยให้ความรู้แก่บรรณาธิการในเรื่องประเด็นปัญหา นำไปสู่ความร่วมมือใหม่ๆ และการทำข่าวที่ดียิ่งขึ้นกว่าเดิม แต่หากความพยายามในการสนทนาไม่ประสบความสำเร็จ คุณอาจต้องเพิ่มแรงกดดัน

หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ และวิทยุ ส่วนใหญ่ทำขึ้นโดยไม่หวังผลกำไร สื่อเหล่านี้ขึ้นอยู่กับผู้อ่านและผู้ฟังในการขายพื้นที่โฆษณา คุณสามารถให้สมาชิกชุมชนและผู้ให้การสนับสนุนชุมชนร่วมต่อต้านหนังสือพิมพ์ จนกว่าทาง

หนังสือพิมพ์จะขอโทษ คุณสามารถต่อต้านบริษัทที่ลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์ หรือซื้อเวลาโฆษณาทางรายการข่าวโทรทัศน์ และบอกพวกเขาจนกว่าจะหยุดโฆษณา คุณและผู้สนับสนุนจะไม่ซื้อสินค้าของบริษัทนั้น

การต่อต้านผู้โฆษณาอาจเป็นวิธีการที่มีพลัง ในการดึงความสนใจจากสื่อ หากบรรณาธิการไม่มีเวลาที่จะพบคุณก่อนการต่อต้าน คงประหลาดใจไม่น้อย ที่เห็นผู้โฆษณาขอถอนตัวออกอย่างรวดเร็ว

กรณีศึกษา: สื่อออนไลน์ และผู้ให้บริการทางเพศ

คณะทำงานด้านสุขภาพ Fuping หน่วยงานระดับรากหญ้าของเขตปกครองเล็กๆทางตอนใต้ของประเทศจีน มีเป้าหมายในการให้บริการด้านสุขภาพ และสนับสนุนสิทธิมนุษยชนของผู้ขายบริการทางเพศที่ยากจน ซึ่งขายบริการให้ลูกค้าส่วนใหญ่ที่เป็นแรงงานต่างด้าวYe Haiyan แกนนำนักเรียกร้องสิทธิของผู้ให้บริการทางเพศ เป็นผู้นำกลุ่ม Fuping

ในปี 2011 Fuping ออกไปสำรวจสถานบริการของผู้ให้บริการทางเพศในท้องถิ่น สถานบริการส่วนใหญ่ตั้งอยู่ในโรงแรมราคาถูก และมีชื่อเรียกว่า “ร้านสิบหยวน” เนื่องจากผู้ให้บริการทางเพศให้บริการในราคาที่ต่ำราวสิบหยวน (1.7 ดอลล่าร์สหรัฐ) ผู้ให้บริการทางเพศส่วนใหญ่ทำงานในโรงแรมนั้น และมีสภาพความเป็นอยู่อย่างน่าอนาถใจ เนื่องจากผู้ให้บริการทางเพศเหล่านี้คิดค่าบริการเพียง 10 หยวน อีกทั้งไม่มีเงินพอสำหรับซื้อถุงยางอนามัย และได้รับการข่มขู่จากตำรวจเป็นประจำ ระหว่างที่ Ye Hainan ออกไปตรวจเยี่ยม เธอพบว่าตำรวจจะปลอมตัวเป็นลูกค้าเพื่อจับกุมผู้ให้บริการทางเพศและเรียกค่าปรับ ค่าปรับของผู้ให้บริการทางเพศมีราคาสูงถึง 3000 หยวน (483 ดอลล่าร์สหรัฐ)

เพื่อต่อต้านค่าปรับที่สูงลิบลิ่วและพฤติกรรมของตำรวจ Ye Hainan ได้ก่อตั้งการผลักดันนโยบาย เธอทำงานใน “ร้านสิบหยวน” ในห้องเล็กๆที่มีป้ายแขวนว่า “ให้บริการทางเพศฟรี” เธอลงรูปตัวเธอนอนอยู่บนเตียงเล็กๆ ใต้ป้ายนี้ ใน Weibo ของเธอ (ทวิตเตอร์ของจีน) เธอให้บริการทางเพศฟรีแก่ลูกค้าเพียงหนึ่งวัน ดังนั้นตำรวจไม่สามารถจับกุมหรือปรับเธอได้ เนื่องจากคำว่า “โสเภณี” ตามกฎหมายประเทศจีนมีความเกี่ยวข้องกับการรับเงินเพื่อแลกกับบริการทางเพศ

Ye Hainan ใช้ Weibo บรรยายสภาพอันน่าอนาถใจ ของผู้ให้บริการทางเพศที่ยากจน และลูกค้าที่เป็นแรงงานต่างด้าว และการบังคับใช้กฎหมายส่งผลกระทบต่อชีวิตพวกเขาอย่างไร ข่าวเรื่องการโค่นทำลายอุตสาหกรรมทางเพศ ส่วนใหญ่จะประโคมเนื้อหาเกี่ยวกับนางบำเรอที่ได้ค่าตัวสูงลิ่ว ผู้คนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจว่าผู้ให้แรงงานทางเพศนั้นบางคนยากจนข้นแค้น และกฎหมายบังคับใช้กับ “ร้านสิบหยวน” นั้นช่างแตกต่างกับสถานบันเทิงระดับสูงที่อื่น ในภายหลัง Ye Hainan ได้ปรากฏตัวในหนังสือพิมพ์และรายการทีวี เพื่อพูดคุยถึงปัญหาต่างๆ ผู้คนมากมายเริ่มให้การยอมรับผู้ให้บริการทางเพศ

การผลักดันนโยบายของ Ye Hainan ได้เผยแพร่ในสื่อในระดับกว้าง และดึงดูดความสนใจจากผู้คนมากมาย นับว่าเป็นการใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างการรับรู้ถึงสภาพความเป็นอยู่อันแร้นแค้นของผู้ขายบริการทางเพศ และผลกระทบจากการคุกคามของตำรวจ แต่การผลักดันนโยบายเช่นนี้นับว่าเป็นการเสี่ยง สำหรับประเทศที่การให้บริการทางเพศเป็นเรื่องถูกกฎหมาย อาจถูกจับกุมได้หากประกาศต่อสาธารณะว่าจะให้บริการทางเพศฟรี และอาจโดนจับ

ข้อหาแรงงานทางเพศไม่ถูกกฎหมาย หรือทำลายความสงบเรียบร้อยของประชาชน ดังนั้นการเตรียมแผนการรองรับความเสี่ยงจึงเป็นเรื่องสำคัญ

วิดีโอ ภาพถ่าย และโซเชียลมีเดีย

สื่อมวลชนแบบเดิมๆอาจไม่ได้ผลในการสร้างพลัง ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับเป้าหมายของคุณเป็นหลัก คุณอาจต้องให้ความสำคัญกับวิดีโอ หรือภาพถ่ายบันทึกเรื่องราว ที่สามารถนำไปแสดงให้กลุ่มเป้าหมายดูได้ นำไปแสดงในการประชุมและงานต่างๆ รวมทั้งเผยแพร่ออนไลน์ทางเว็บไซต์และโซเชียลมีเดีย

การจัดเนื้อหาสำหรับอินเตอร์เน็ตต้องใช้วิธีการที่เป็นส่วนหนึ่งในการผลักดันนโยบายของคุณ ในการจัดทำวิดีโอ ภาพถ่าย และเนื้อหาอื่นๆ สำหรับอินเตอร์เน็ท ต้องมีจุดประสงค์เฉพาะที่จะช่วยให้คุณบรรลุเป้าหมาย มิฉะนั้น แรงงานต่างๆที่ได้ทุ่มเทลงไปในโครงการ อาจกลายเป็นการเสียเวลาและเสียเงินโดยใช่เหตุ ต้องมีการรักษาความลับและปิดบังตัวตนของผู้เสียหาย อีกทั้งการนำเนื้อหาต่างๆไปใช้ต้องมีการเห็นชอบ

เมื่อตัดสินใจได้แล้วว่าจะใช้ข้อความและเนื้อหาอย่างไร รวมทั้งกลุ่มเป้าหมายที่เราต้องการ การเลือกช่องทางสื่อสารกับกลุ่มเป้าหมายต้องนำมาพิจารณาด้วยเช่นกัน วิดีโอและภาพถ่ายที่แสดงให้เห็นถึงอารมณ์ความรู้สึกมีส่วนสำคัญในการเข้าถึง และดึงดูดผู้คนจำนวนมากให้มีความรู้สึกร่วมภายในระยะเวลาสั้นๆ อีกทั้งไม่มีข้อจำกัดเหมือนโซเชียลมีเดีย เนื่องจากวิดีโอสามารถชนะข้อจำกัดทางภาษาได้ด้วยบทบรรยายภาษา หรือลดทอนบทสนทนา อีกทั้งไม่จำเป็นต้องใช้อินเตอร์เน็ท

กรณีศึกษา : ทำงานกับสื่อ

ข้อแนะนำจาก Cristina Mansfield และ PACT องค์กรสร้างศักยภาพในการทำงานกับสื่อ *จากคู่มือการผลักดันนโยบาย: แนวทางการสร้างประชาธิปไตยในกัมพูชา*

“เวลาเสนอข้อมูลต่อสื่อ จงแน่ใจเสียก่อนว่าหน่วยงานของคุณ (และหน่วยงานที่ร่วมงานกับคุณ) เห็นด้วยในสิ่งที่จะเผยแพร่ต่อสื่อ หากไม่มีข้อตกลงในเรื่องข้อเท็จจริงหรือรายละเอียด จะเป็นการสะท้อนภาพลักษณ์ที่ไม่ดีต่อการผลักดันนโยบาย และขัดกับการใช้สื่อ ควรระมัดระวังการให้ข้อมูลที่ขัดแย้ง หรือข้อมูลที่สับสน หากมีโฆษกในทีมมากกว่าหนึ่งคน นอกจากนี้สื่อยังมีอคติทางการเมือง หากคุณให้ข้อมูลผิดเพียงเล็กน้อยการผลักดันนโยบายทั้งหมดอาจถูกเข้าใจผิด ทุกคนในทีมควรได้รับข้อมูลที่ตรงกัน และรู้ว่าเรื่องไหนไม่ควรพูดออกสื่อ หากหน่วยงานที่อยู่ในการผลักดันนโยบายนี้ อยากนำเสนอข้อเท็จจริงที่แตกต่างออกไป ตรวจสอบให้แน่ชัดว่าโฆษกของกลุ่มนั้น ไม่ได้พูดในนามของเครือข่ายทั้งหมด แต่พูดในนามกลุ่มพวกเขาเท่านั้น”

หากเป็นไปได้ ใช้ภาพและสัญลักษณ์ที่แสดงออกทางอารมณ์ ความรู้สึก รูปภาพเหล่านี้ช่วยเชื่อมต่อเรื่องราวของคุณกับความรู้สึกของผู้รับชม

- ตัวอย่าง: สัญลักษณ์สามเหลี่ยมสีชมพูที่ใช้โดย นักเรียกร้องสิทธิมนุษยชนด้านเอดส์ ACT UP ทำให้คนฉุกคิดถึงสัญลักษณ์พรรคนาซี ที่ใช้ตราหน้าชาวเกย์ และประหารชาวเกย์ในค่ายกักกัน คำขวัญ ACT UP ถูกตั้งขึ้นเพื่อใช้ประกอบกับสัญลักษณ์สามเหลี่ยมสีชมพูที่หมายถึงความภูมิใจและการต่อสู้ "ความเงียบ = ความตาย" สังคมและการเมืองที่เฉยชาเป็นเหตุให้บุคคลเพศที่สามเสียชีวิตด้วยโรคเอดส์ อย่างไร้การช่วยเหลือ

  เว็บไซต์สังคมออนไลน์อย่าง Facebook และ Twitter เป็นอีกทางหนึ่งในการสร้างฐานผู้สนับสนุน ขณะรักษาความสัมพันธ์กับผู้มีสิทธิออกเสียง Facebook ช่วยให้ผู้ใช้ตั้งกลุ่มเพื่อรายงานความเคลื่อนไหวแก่ "ผู้ติดตาม" ที่เป็นเพื่อนทางออนไลน์ และให้ข้อมูลความเคลื่อนไหวในการทำงานของบุคคล หรือหน่วยงาน

  Twitter มักถูกเรียกว่า "micro-blog" เพราะไม่เหมือนกับ blog ทั่วๆไป ผู้ใช้สามารถพิมพ์ข้อความซึ่งจำกัดอยู่ที่ 140 ตัวอักษร หรือน้อยกว่านั้น เพื่อทำสิ่งต่างๆดังนี้

  - เผยแพร่ข่าวหรืองานต่างๆ
  - ขอความเห็นหรือคำแนะนำ
  - ขอข้อมูลเกี่ยวกับหัวข้อ

โซเชียลมีเดียสามารถช่วยให้งานของคุณได้รับการสนับสนุน เมื่อมีการใส่ภาพ เนื้อหาแล้ว ข้อมูลนี้สามารถส่งไปยังผู้ชมได้หลายทาง

กรณีศึกษา: ใช้วิดีโอในการผลักดันนโยบายเพื่อผู้ขายบริการทางเพศ

ในเดือนกรกฎาคม ปี 2007 Chutchai "เดล" Kongmont ผู้บริหารด้านสื่อ เครือข่ายผู้ขายบริการทางเพศเอเชียแปซิฟิกAsia Pacific Network of Sex Workers (APNSW) ในกรุงเทพฯ ได้รับการอบรมการผลักดันนโยบายจากวิดีโอ ของ หน่วยงาน WITNESS

"งาน APNSW คือการใช้เครื่องมือสื่อต่างๆในการสนับสนุนการผลักดันนโยบายแผนการและกิจกรรมต่างๆของเรา

การอบรมสองสัปดาห์กับ WITNESS เรื่องการผลักดันนโยบายจากวิดีโอช่วยให้เราสร้างแผนการทำวิดีโอและพัฒนาการสื่อสารกับผู้รับชม ผมได้เข้าร่วมการอบรมพร้อมผู้เข้าอบรมคนอื่นๆอีก 30 คน ที่มาจากองค์กรด้านสิทธิมนุษยชนทั่วโลก หลังจากได้แบ่งปันแสดงผลงานภาพยนตร์ ผมพบว่าคนส่วนใหญ่มีความเข้าใจเรื่องผู้ให้บริการทางเพศ จากสิ่งที่ได้เห็นในข่าวช่องหลักต่างๆ ในขณะผู้ชมอีกซีกหนึ่งของโลก สามารถรับชม "Caught Between the Tiger and the Crocodile" ที่ผมได้ฉายที่ IAC เมื่อปี 2008 ที่กรุงเม็กซิโกซิตี้ เช่นเดียวกันกับที่ IAC ปี 2012 ที่กรุงเวียนนา การฉายภาพยนตร์ทั้งสองครั้งประสบความสำเร็จอย่างมาก ในการสื่อสารผ่านภาพยนตร์

ภาพยนตร์เรื่อง "One Whore" "No Exit News" และ "Bad Rehab" เราได้ใส่เพลงป๊อปเพื่อช่วยสื่อสารข้อความของเราแทนที่จะใช้วิธีการทำสารคดีแบบดั้งเดิม การเล่าเรื่องผ่านทางมิวสิควิดีโอ หรือรายการข่าว เปิดช่องทางการสื่อสารผ่านทางดนตรี"

วิดีโอต่างๆที่เดลกล่าวถึง

2006 One Whore http://youtu.be/VIRQwVymeWA

2008 Caught Between the Tiger and the Crocodile http://youtu.be/7nzaAk30wkk

No Exit NEWS http://youtu.be/0LA2x-ZME88

2010 Caused by Refraction http://youtu.be/YvF6-mKCfRw

Somaly Uh Uh: Bad Rehab extended remix http://youtu.be/GM0r7N1rIMI

รับชมวิดีโอในภาษาจีนได้ที่ http://u.youku.com/friedpride

WITNESS เป็นองค์กรตั้งอยู่ที่สหรัฐอเมริกา ให้การอบรมนักเรียกร้องสิทธิทั่วโลกในการใช้วิดีโอเพื่อถ่ายสารคดีการละเมิดสิทธิ และรณรงค์เพื่อยุติการละเมิด การอบรมวิธีการทำสารคดีและอุปกรณ์ต่างๆ เป็นตัวอย่างที่ดีของการทำสารคดีสิทธิทางกฎหมาย ดูวิดีโอได้ที่ www.witness.org

WITNESS เชื่อว่า ปัจจัยดังกล่าวต่อไปนี้นี้เป็นสิ่งสำคัญในการสร้างวิดีโอการรณรงค์ให้ประสบผลสำเร็จ

- วิดีโอมีจุดประสงค์ที่ชัดเจน ไม่คลุมเครือ
- รู้จักผู้ชม สายตาของผู้รับชมคือใคร สำคัญมากกว่ามีดวงตากี่คู่
- ตระหนักดีว่าต้องการให้ผู้ชมมีปฏิกิริยาอย่างไร
- เลือกข้อความที่ดีที่สุด ผู้คน และเรื่องราวเพื่อขับเคลื่อนผู้ชมให้เกิดการปฏิบัติ
- เลือกเวลา และสถานที่ๆเหมาะสมเพื่อให้ผู้ชมได้เห็นวิดีโอของเรา

Yvette Alberdingk Thijm ผู้บริหาร WITNESS กล่าวใน BlogBig thinkว่าจุดประสงค์ของ WITNESS ในการยุติการละเมิดสิทธิ ไม่ใช่แค่เก็บข้อมูลเพียงอย่างเดียว

" WITNESS ช่วยในการรวบรวม จัดวางเนื้อหา เก็บรักษา และจัดแสดง วิดีโอที่มีเนื้อหาด้านสิทธิสำหรับผู้ชมทางอินเตอร์เน็ต ช่องทางใหม่นี้จะเป็นเพียงแค่ช่องทางออนไลน์ธรรมดา หากถึงที่สุดแล้วไม่มีการนำผู้กระทำผิดเข้าสู่กระบวนการทางยุติธรรม ในฐานะที่เป็นนักข่าวของประชาชน เราสามารถบันทึกภาพการละเมิดสิทธิและถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้เห็น ได้รับรู้ และประเมินสถานการณ์ ในฐานะเป็นผู้ชมที่มีความสนใจในเรื่องนี้ เราสามารถระบุการละเมิดสิทธิ และเรียกร้องความยุติธรรมได้ และในฐานะที่เป็นผู้ออกนโยบายและผู้นำทางการเมือง เราสามารถให้ความช่วยเหลือในการดำเนินคดีต่อผู้กระทำผิดได้"

ในบล็อกของเว็บไซต์ WITNESS Chris Michael ย้ำเตือนผู้มีบทบาทด้านสื่อในความสำคัญของการพิจารณารักษาความปลอดภัย

“ เราจำเป็นต้องให้ความสนใจการรักษาความปลอดภัย และความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้น ในฐานะที่เราเป็นคนทำหนัง และเป็นนักเรียกร้องสิทธิ เราต้องดูความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นต่อตัวผู้ที่อยู่ในฟิล์มของเรา ตัวอย่างเช่น ในประเทศซีเรีย การบันทึกภาพผู้ประท้วงจากทางด้านหลัง เป็นการป้องกันการระบุตัวตน จากการฉายฟิล์มถอยหลังกลับช้าๆ ซึ่งรัฐบาลอิหร่านได้ใช้เทคนิคนี้ ในช่วงการปฏิวัติสิ่งแวดล้อม เพื่อระบุหาตัวผู้ปฏิวัติเฟรมต่อเฟรม”

เช่นเดียวกันกับเฟซบุคและทวิตเตอร์ การร้องเรียนทางออนไลน์อย่างในเว็บ Avaaz.org ได้กลายเป็นแบบปฏิบัติที่เป็นมาตรฐานของผู้เรียกร้องสิทธิระดับนานาชาติเป็นจำนวนมาก อินเตอร์เน็ตปฏิวัติการสื่อสาร ส่งผลกระทบต่อการผลักดันนโยบาย และเป็นเครื่องมืออันเป็นประโยชน์ในการผลักดันนโยบายอย่างประเมินค่ามิได้ ถึงแม้อิสรภาพในการแสดงออกและอิสรภาพทางข้อมูลจะถูกลดทอนลง นักเรียกร้องสิทธิยังคงหาทางเอาชนะความท้าทายนี้อยู่เสมอ

การรวมพลังจากชุมชน

การบริหารชุมชน คือขั้นตอนในการนำคนจากชุมชนมารวมตัวกันเพื่อกระทำการในการรักษาประโยชน์ของชุมชน ชุมชนอาจเป็นผู้ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เดียวกัน อาจมีอัตลักษณ์คล้ายกัน หรือมีประสบการณ์แบบเดียวกัน ผู้บริหารชุมชนคือผู้ที่ให้สมาชิกได้กล่าวหรือแสดงให้เห็นปัญหาจากการกระทำที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ผู้บริหารชุมชนที่ชื่อเสียงมากที่สุดในสหรัฐอเมริกาในขณะนี้คือประธานาธิบดี บารัค โอบามา ผู้เริ่มต้นอาชีพด้วยการเป็นผู้บริหารหนุ่มของชุมชนยากจนชาวแอฟริกัน อเมริกัน ในรัฐชิคาโก โอบามาพูดคุยกับคนในชุมชนแบบตัวต่อตัว ซึ่งมีจำนวนมากมายเพื่อเรียนรู้ชีวิต และความต้องการของพวกเขา ด้วยการใช้เทคนิคด้านล่างต่อไปนี้ โอบามาได้สร้างหน่วยงานของชุมชน และได้เข้าร่วมกับโบสถ์ในท้องที่และหน่วยงานอื่นๆ เพื่อโน้มน้าวรัฐบาล พวกเขาได้เรียกร้องให้มีการจัดตั้งกองทุน ในการปรับปรุงสวนสาธารณะ จัดหลักสูตรทางการศึกษาให้เด็กๆ และออกแบบหลักสูตรอบรมฝึกอาชีพสำหรับผู้ว่างงาน หน่วยงานของโอบามาได้สร้างโครงการอาชีพในเมืองช่วงหน้าร้อนสำหรับวัยรุ่น ซึ่งประสบความสำเร็จ และกดดันให้รัฐบาลกำจัดใยหินออกจากบ้านพักสวัสดิการ ในที่สุดโอบามาตัดสินใจได้ว่าประเด็นปัญหาต่างๆของชุมชน ต้องนำเสนอถึงระดับชาติ เขาจึงเริ่มเดินเส้นทางการเมือง

ในส่วนนี้เป็นบทสรุปสั้นๆ ของขั้นตอนการบริหารจัดการชุมชน ซึ่งเป็นวิธีที่มหาตมะ คานธี ได้ใช้ในประเทศอินเดีย และผู้เรียกร้องสิทธิการเหยียดสีผิวในประเทศแอฟริกาใต้ในการเคลื่อนไหวระดับชาติ หัวข้อนี้มีเนื้อหาในภาษาอังกฤษมากมาย รายชื่อหนังสือต่างๆอยู่ในส่วนอ้างอิง

ขั้นตอนการบริหารชุมชนมีดังนี้

- จัดตั้งกรรมการบริหารชุมชน
- จัดตั้งหลักการพื้นฐาน

- หาและรวบรวมสมาชิกชุมชน
- สร้างการมีส่วนร่วม

จัดตั้งกรรมการบริหาร หากหน่วยงานของคุณได้ออกช่วยเหลือชุมชนในการให้ความรู้และแจกจ่ายถุงยางอนามัย หรือการตรวจสอบหาเชื้อเอชไอวี แสดงว่าหน่วยงานคุณมีบุคลากรที่สามารถให้ความรู้ด้านสิทธิแก่ชุมชนได้ ซึ่งเป็นสาระสำคัญของกรรมการบริหาร

กรรมการบริหารงานเป็นกลุ่มอาสาสมัครที่ทำหน้าที่เพื่อบรรลุเป้าหมายของการผลักดันนโยบาย ส่วนใหญ่ควรมาจากคนในชุมชนที่ได้รับผลกระทบปัญหาที่อยู่ในระหว่างการแก้ไข ตัวอย่างเช่น หากคุณกำลังผลักดันนโยบายด้านสิทธิของผู้หญิงที่มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ดังนั้นผู้หญิงที่มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ควรมีส่วนร่วมในการเป็นกรรมการบริหารด้วย

คุณสามารถหาบุคคลเหล่านี้ได้จากการจัดประชุมปฏิบัติการ หรือการอบรมในประเด็นนี้ คุณอาจจะต้องจัดงานหลายงานเพื่อดึงดูดบุคคลหลากหลายประเภท ในวาระการประชุมควรให้เวลาแก่ผู้เข้าร่วมประชุมเพื่อแบ่งปันแนวคิดถึงนโยบายที่ควรเปลี่ยนแปลง ข้อคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชุม ช่วยปรับแผนการผลักดันนโยบายให้ดีกว่าเดิมได้ และคุณสามารถสังเกตการณ์ผู้เข้าร่วมประชุม ที่มีความสนอกสนใจในประเด็นนี้เป็นพิเศษ และใครที่แสดงความคิดเห็นหรือมุมมองต่างๆได้ดี บุคคลเหล่านี้มีศักยภาพในการเป็นผู้นำ และคุณสามารถพัฒนาพวกเขาได้ ลองถามคนจากการประชุมว่าเขาต้องการร่วมสร้างหน่วยงานไปด้วยกันหรือไม่ หรือเริ่มจากการผลักดันนโยบาย หรือการรวมตัวกันระหว่างหน่วยงาน ติดตามพูดคุยถึงแผนการให้ความร่วมมือ บุคคลเหล่านี้จะกลายเป็นแกนนำสำคัญของกลุ่ม

จัดตั้งหลักการขั้นพื้นฐาน

เมื่อเราได้บุคคลที่เป็นแกนนำอย่างน้อย 5 คนแล้ว นำพวกเขากำหนดหลักการขั้นพื้นฐานร่วมกัน ตัวอย่างของหลักการพื้นฐานมีดังนี้

- ให้ผู้หญิงที่มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ เป็นตัวแทนของหน่วยงานในการพูด
- การตัดสินใจทุกครั้งต้องมาจากการนับคะแนนเสียง
- ทุกคนต้องได้รับฟังความคิดเห็นของคนอื่นๆ
- มีการผลัดเปลี่ยนการอำนวยความสะดวกในการประชุมและบันทึกการประชุม
- จัดให้มีการรับดูแลเลี้ยงเด็กเล็ก เพื่อให้ผู้หญิงสามารถเข้าร่วมประชุมได้

หลักการต่างๆเหล่านี้เป็นตัวอย่าง คุณสามารถคิดหาหลักการอื่นๆที่สอดคล้องกับกลุ่มของคุณ ในการทำงานร่วมกัน กลุ่มแกนนำสามารถกำหนดกรอบเวลา ในการเข้าพบสมาชิกชุมชนอื่นๆ เราควรจัดประชุมกลุ่มแกนนำ อย่างน้อยหนึ่ง

ครั้งในทุกๆสองสัปดาห์ และควรจัดประชุมในเวลาเดิมทุกๆครั้ง ถึงแม้บางครั้งไม่มีเรื่องพูด แต่ประเด็นต่างๆเกิดขึ้นได้เสมอในการประชุม สิ่งสำคัญคือการรักษาความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นระหว่างสมาชิกกลุ่มแกนนำ

รวมพลสมาชิกชุมชน

คนคือปัจจัยพื้นฐานในการสร้างความเคลื่อนไหว ไม่ว่าจะเป็นผู้มีเชื้อเอชไอวีในประเทศจีน หรือคนที่อาศัยอยู่ในชุมชนยากจนในประเทศสหรัฐอเมริกา และได้รับผลกระทบจากปัญหาโดยตรง หลักการบริหารชุมชนคือขั้นตอนการรวบรวมสมาชิกใหม่ๆ และอบรมสมาชิกที่เหลือเพื่อก้าวขึ้นเป็นผู้นำ คุณสามารถหาสมาชิกได้ด้วยการไปตามสถานที่ต่างๆที่พวกเขาอยู่อาศัยหรือทำงานอยู่ที่นั่น และพูดคุยกับพวกเขา ในบางแห่ง ผู้บริหารชุมชนเดินทางจากบ้านหนึ่งไปอีกบ้านหนึ่ง เคาะประตูแต่ละบ้านเพื่อขอพูดคุยกับผู้ที่ประสบปัญหานั้น หรือบางครั้ง ผู้บริหารชุมชนไปร้านเสริมสวย ตลาด หรือแม้กระทั่งบาร์ กลุ่มแกนนำควรตั้งเป้าหมายตามสภาพความเป็นจริง ในเรื่องจำนวนคนที่ยอมลงชื่อเข้าร่วมกับคุณ การตั้งเป้าหมายช่วยคุณประเมินความก้าวหน้าได้

การรวบรวมสมาชิกจะง่ายขึ้นหาก

- มีการแนะนำตัวเองสั้นๆกับแต่ละคน และอธิบายประเด็นปัญหา และสาเหตุว่าทำไมถึงเป็นเรื่องสำคัญสำหรับคนในชุมชนที่ต้องร่วมมือร่วมใจกันลงมือปฏิบัติ เรียนรู้ความสนใจของแต่ละคน หาคำตอบว่าพวกเขาสนใจจะร่วมงานกับกลุ่มของคุณเพื่อแก้ไขปัญหาหรือไม่
- ใบปลิวพร้อมเนื้อหาที่อ่านเข้าใจง่าย มีข้อมูลและรูปภาพของประเด็นปัญหา
- รายชื่อบุคคล หมายเลขโทรศัพท์ และอีเมล์ (หากมี) คุณอาจเพิ่มความเห็นส่วนตัวลงไปในชื่อของบุคคลนั้น เช่น
    - “มีแนวโน้มเข้าร่วมสูง!” เป็นคนที่เข้าใจประเด็นปัญหา และตื่นเต้นที่จะได้ลงมือแก้ไขปัญหา
    - “อาจจะเข้าร่วม” เป็นคนที่มีความสนใจในประเด็นนี้ แต่ไม่มีแรงจูงใจที่จะเข้าร่วมเท่าไหร่นัก
    - “ไม่มีแววเข้าร่วม” เป็นคนที่ให้ชื่อ เบอร์โทรศัพท์และอีเมล์ แต่มีท่าทีไม่ตื่นเต้น หรือสนใจ
- กิจกรรม หรือการประชุมที่เราสามารถเชิญคนเข้ามาร่วมเพื่อเรียนรู้ปัญหา

สร้างการมีส่วนร่วม

วิธีหลักที่จะให้ผู้คนเข้ามามีส่วนร่วมในหน่วยงานคือให้พวกเขาทำสิ่งที่ก่อให้เกิดผล เช่น ช่วยตัดสินใจ ทำให้พวกเขารู้สึก “เป็นเจ้าของ” การผลักดันนโยบาย เข้าหาสมาชิกใหม่ๆ (ด้วยการส่งใบปลิวทางไปรษณีย์ เชิญให้มาร่วมงาน หรือไปร้านทำผม หรือบาร์ เพื่อหาสมาชิกใหม่ๆ มีส่วนร่วมในงานต่างๆ มีส่วนร่วมในการปลูกฝังโน้มน้าวผู้มีอำนาจ และแสดงความรับผิดชอบต่างๆ อาจเริ่มต้นจากงานเล็กๆด้วยการต้อนรับคนที่หน้าประตูงาน จนไปถึงงานใหญ่ เช่นร่างข่าวประชาสัมพันธ์)

ก่อนมอบหมายหน้าที่ใหม่ให้ใคร ต้องแน่ใจก่อนว่าบุคคลนั้นเข้าใจในสิ่งที่ควรทำ และรู้ว่าควรทำอย่างไร หากมีคนต้องเสนอการผลักดันนโยบายของคุณในที่สาธารณะ คุณต้องอบรมเขาก่อนและประเมินความสามารถก่อนจะส่งเขาลงสนามจริง

ส่วนสำคัญในการบริหารชุมชนคือการการพัฒนาภาวะผู้นำ คุณควรมองหาคนในหน่วยงานที่สามารถปฏิบัติหน้าที่ใหม่ๆ รู้จุดแข็งและพรสวรรค์ของตัวเอง ก่อนก้าวขึ้นเป็นผู้นำ บุคคลนั้นต้องผ่านการฝึกฝนและเตรียมตัว ขณะฝึกฝนควรมีการติชม หรือคำแนะนำสิ่งที่ควรปรับปรุงในครั้งต่อไป

ส่วนสำคัญอีกอย่างในการบริหารชุมชนคือ การออกงานในที่สาธารณะ เราจะพูดคุยเรื่องนี้ต่อไป ในการจัดงานสาธารณะ คุณสามารถสร้างหน่วยงานและรวมพลังจากหน่วยงานได้ในขณะเดียวกัน

กรณีศึกษา: การรวมพลังจากชุมชน

Sunil Pant เป็นผู้ก่อตั้งและประธาน Blue Diamond Society (BDS) เครือข่ายช่วยเหลือและสนับสนุน สุขอนามัยเจริญพันธ์ และสิทธิมนุษยชนของเลสเบียน เกย์ ไบเซกชวลผู้เป็นสาวประเภทสอง และบุคคลที่เป็นลักเพศ (LGBTI) ชุมชนในเนปาลมีสมาชิกเพิ่มจำนวนขึ้นสูงถึง 300,000 คน Sunil เป็นเกย์คนแรกที่กล้าเปิดเผยตัว และมีที่นั่งในรัฐสภาเนปาลและสภารัฐธรรมนูญ อีกทั้งเป็นผู้ได้รับรางวัล “Celebration of Courage” จาก International Gay and Lesbian Human Rights Commission (IGLHRC) ในปี 2007

Sunil และเพื่อนร่วมงานจาก BDS ทำงานภายใต้ความเสี่ยงต่อการถูกจับกุมและต้องโทษขังจากหน่วยรักษาความปลอดภัยและกองกำลังพลเรือนที่ปราบปรามเครือข่าย LGBTI ทั่วประเทศ เนื่องจากการปราศจากการคุ้มครองทางกฎหมาย และสังคมที่มีความเชื่อตามขนบเดิม สภาพแวดล้อมที่ LGBTI ทำงานอยู่นับว่าเสี่ยงต่ออันตรายมาก เจ้าหน้าที่ BDS หลายคนถูกจับกุมและส่งเข้าเรือนจำ ผู้เป็นสาวประเภทสองจำนวนมากได้รับการข่มขู่ แบล็คเมล ถูกข่มขืนและกระทำทารุณต่างๆ

ช่วยเล่าตัวอย่างการผลักดันนโยบายด้านสิทธิที่ประสบความสำเร็จ หรือโครงการที่คุณได้ทำในประเทศเนปาลให้ฟังหน่อย

เราสร้างความเข้มแข็งให้ LGBTI และ สมาชิกกลุ่ม MSM ด้วยการอบรมและฝึกฝน โครงการสร้างภาวะผู้นำ ประสบความสำเร็จอย่างมาก เนื่องจากได้ช่วยสร้างความมั่นใจ วิสัยทัศน์ ทักษะการพูดในที่ชุมชน และการหาเสียงสนับสนุนจากสื่อ เราได้จัดทอล์คโชว์ทางทีวี ซึ่งช่วยสะท้อนปัญหาอันละเอียดอ่อนของ LGBTI ให้สาธารณะได้รับรู้ การหาเสียงสนับสนุนเชิงกฎหมายและรัฐธรรมนูญ นำไปสู่ การตัดสินใจครั้งประวัติศาสตร์ เมื่อศาลสูงสุดของเนปาลยินยอมให้มีความเสมอภาคต่อ LGBTI และอื่นๆอีกหลายเรื่อง

คุณเคยใช้กลไกสิทธิมนุษยชนระดับนานาชาติ หรือใช้เวทีต่างๆในการทำงานกับLGBTI/HIV หรือไม่ ประสบผลมากน้อยแค่ไหนและผลเป็นอย่างไร

เคยใช้ครับ หน่วยตรวจสอบสิทธิมนุษยชนระดับนานาชาติและหน่วยงานอื่นๆ รวมทั้งนักเรียกร้องสิทธิมนุษยชนระดับนานาชาติ ได้เคยช่วยเขียนจดหมายถึงรัฐบาลเนปาล ส่งคนไปตรวจดูศูนย์กักกัน เสนอข้อเรียกร้องต่อนานาชาติเพื่อกดดันรัฐบาลเนปาลเคารพสิทธิLGBTI หรือปล่อยพวกเขาจากที่กักขัง (เช่นเมื่อ สิงหาคม 2003 สมาชิก MSM/TG จำนวน 39 คนถูกจับกุมโดยปราศจากข้อหา นานถึง13 วัน)

ตัดมาจาก Frontline Defenders (http://www.frontlinedefenders.org/node/1991) และเว็บไซต์ Blue Diamond

การมีส่วนร่วมกับสาธารณะชน

มีหลายวิธีมากมายในการส่งข้อความออกสู่สาธารณะ วิธีที่ดีที่สุดคือการเข้าถึงคนในท้องถิ่น เกาะกระแสสิ่งที่คนในสังคมนิยมและให้ความสนใจ และโน้มน้าวเป้าหมายการผลักดันนโยบาย สื่อมักจะชอบทำข่าวใหญ่ๆ ที่ให้ภาพน่าตื่นตาตื่นใจ เราสามารถนำวิธีนี้ใช้ในการดึงดูดผู้คนให้หันมาสนใจประเด็นปัญหาของเราได้เช่นกัน อย่างไรก็ตาม การมีส่วนร่วมของสาธารณะอาจไม่ปลอดภัยในทุกกรณี ทางเลือกสำหรับวิธีต่างๆมีดังต่อไปนี้

- **การแสดงศิลป**ะใช้คนจำนวนเพียงเล็กน้อย เราก็สามารถสร้างภาพอันน่าจดจำ ดึงดูดความสนใจจากสื่อ และทำให้คนฉุกคิด โดยไม่จำเป็นต้องทำให้เป็นเรื่องอื้อฉาวเลย ตัวอย่างเช่น IKON เป็นกลุ่มผู้ใช้ยาในบาหลี ได้นำรองเท้าหลายสิบคู่ วางบนถนนเพื่อแสดงถึงผู้คนที่เสียชีวิตมากมายจากการต้องพึ่งพายา
- **Teach-ins**สามารถนำสมาชิกจากชุมชนมารวมตัวกันเพื่อเรียนรู้และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในบรรยากาศที่ส่งเสริมการเรียนรู้
- **การแสดงละครบนท้องถนน** เป็นอีกทางหนึ่งในการเข้าถึงผู้คนใหม่ๆในชุมชนอย่างเป็นมิตร
- **งานศิลปะพื้นบ้าน** ผ้านวม AIDS เป็นโครงการศิลปะที่ผู้คนจำนวนเป็นพันๆคนได้เข้ามีส่วนร่วม ผู้เข้าร่วมเป็นบุคคลที่คนรักเสียชีวิตด้วยเอชไอวี/เอดส์ ในสหรัฐอเมริกา บรรดาสมาชิกครอบครัว สามีภรรยา และเพื่อนของผู้เสียชีวิต ได้นำผ้ามาต่อกันเพื่อเป็นผ้านวมขนาดใหญ่ ซึ่งเป็นวิธีการสร้างงานประดิษฐ์แบบพื้นบ้านของสหรัฐอเมริกา เพื่อดึงดูดความสนใจมายังโรคนี้ในแบบที่เป็นมิตร ชุมชนของคุณอาจมีงานประดิษฐ์ที่สามารถประยุกต์ใช้ในวิธีการเดียวกันนี้ได้
- **จุดเทียน** การจุดเทียนไว้อาลัยเป็นอีกวิธีหนึ่งในการรำลึกถึงผู้เสียชีวิตจาก เอชไอวี/เอดส์ อย่างสันติ
- **ธุรกิจที่ให้การสนับสนุน** ทำให้สมาชิกชุมชนได้ทำสิ่งที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น โดยการให้รางวัลธุรกิจที่ไม่ต่อต้านชุมชนของคุณ คุณสามารถให้รางวัลธุรกิจเหล่านี้ได้ด้วยการติดสติกเกอร์ดาวสีทอง ใบหน้ายิ้ม หรือสายรุ้ง ที่หน้าต่าง เพื่อเป็นสัญลักษณ์ให้ลูกค้าเห็นว่าธุรกิจนี้มีแนวปฏิบัติที่ยุติธรรมและมีศีลธรรม

- **การต่อต้าน** เป็นอีกทางหนึ่งในการรวมพลังกับชุมชนที่ไม่ฝักใฝ่ทางการเมือง ไม่ว่าชุมชนนั้นจะถูกตราหน้าไว้ว่าอย่างไร ชุมชนมีสิทธิในการตัดสินใจในการใช้เงิน พวกเขาอยากซื้อก๋วยเตี๋ยวจากร้านที่ไม่บริการสมาชิกชุมชนหรือไม่ หรือซื้อยาจากร้านขายยาที่ไล่ผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ออกจากงานหรือไม่ รายชื่อบอยคอต เป็นรายชื่อส่วนตัวคุณสามารถแบ่งปันให้เพื่อนดู หรือใช้ในการผลักดันนโยบายที่กำลังเพ่งเล็งธุรกิจนั้น การต่อต้านเป็นวิธีหนึ่งในการสร้างพลังให้ชุมชนและแสดงให้เห็นว่าพวกคุณเอาจริง ตัวอย่างเช่น ในปี 2007 นักเรียกร้องสิทธิมนุษยชนด้านเอดส์ชาวไทยได้เรียกร้องทั่วโลกให้มีการต่อต้านสินค้า Abbott Laboratories เมื่อบริษัทยกเลิกยาที่กำลังรอการจดทะเบียนและปฏิเสธการจดทะเบียนยาตัวใหม่ในประเทศไทย Abbott ไม่พอใจที่รัฐบาลไทยออกใบอนุญาตให้ lopinavir/ritonavir (Kaletra)
- **"International day of solidarity"วันน้ำหนึ่งใจเดียวกันระดับนานาชาติ**เป็นวิธีที่ดีในการระดมความช่วยเหลือจากนานาชาติ ตัวอย่างเช่น คุณสามารถให้พันธมิตรจากเมืองต่างๆหรือประเทศต่างๆ ส่งจดหมายให้สถานทูตในประเทศของคุณ หรือคุณอาจขอให้ผู้สนับสนุนถ่ายรูปและโพสต์ลงในเว็บไซต์เพื่อแสดงถึงการสนับสนุนจากนานาชาติ
- **การเดินประท้วง** เป็นกิจกรรมที่คนจำนวนมากมีส่วนร่วมโดยตรงในการเรียกร้องและเผชิญหน้ากับบุคคลหรือองค์กร เช่น ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา กระทรวงสาธารณสุขของประเทศไทย บริษัทยา Pfizer หรือโบสถ์คาธอลิค

  ควรจำไว้ว่าการมีส่วนร่วมของสาธารณะชน จำต้องมีการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ ตัวอย่างเช่น หากเราวางแผนที่จะเดินจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง ซึ่งเป็นการรบกวนการจราจรบนท้องถนน คำถามที่เราต้องนำมาพิจารณามีดังนี้

  - เราจำเป็นต้องขออนุญาตจัดงานในสวนสาธารณะ หรือในบางพื้นที่หรือไม่
  - ประเทศเรามีกฎหมายการชุมนุม และจำนวนผู้ชุมนุมหรือไม่
  - เราต้องขอความร่วมมือจากตำรวจ ในการจัดเส้นทางการชุมนุมหรือไม่
  - ข้อเสียเปรียบมีอะไรบ้าง และเราสามารถทำให้ลดน้อยลงได้อย่างไร
  - เรามีทนายเพื่อช่วยเหลือในเวลาคับขันหรือไม่

  สิ่งที่ต้องนำไปคิดคือ การเดินประท้วงในที่โล่งกว้าง หากมีผู้เดินเพียงไม่กี่คน อาจดูไม่น่าประทับใจนัก การประท้วงสามารถทำในที่เล็ก (เพราะกลุ่มเล็กดูเหมือนเป็นกลุ่มใหญ่ได้) หรือใช้เวลาหลายเดือนในการรวบกำลังพล และระดมพลังจากชุมชน

  - **วิธีการตรงไปตรงมา** บางกลุ่มที่มีวิธีการตรงไปตรงมา ซึ่งบางครั้งเป็นการกระทำผิดกฎหมาย เพื่อเรียกร้องความสนใจมาสู่ประเด็นปัญหา ตัวอย่างเช่น กลุ่ม ACT-UP มักขึ้นไปบนอาคารและปล่อยป้ายผ้าขนาดใหญ่ที่มีข้อความเรียกร้องสิทธิ แม้การกระทำเช่นนี้จะทำให้พวกเขาถูกจับกุม กลุ่มACT-UP ได้ยึดครอง Grand Central Station สถานีรถไฟใหญ่ในมหานครนิวยอร์กในช่วงชั่วโมงเร่งรีบ พวกเขานำ

ป้ายสีดำคลุมตารางเวลารถไฟที่ติดอยู่บนผนังกำแพง พร้อมข้อความ “จัดกองทุนให้เอดส์ ไม่ใช่จัดกองทุนเพื่อสงคราม” และเป่านกหวีดเสียงดังเป็นสัญญาณ ให้ผู้ชุมนุมนอนลงบนพื้นทำท่าแกล้งตาย เป็นเหตุให้ให้ผู้คนที่สัญจรอยู่ไม่สามารถเคลื่อนที่ไปไหนได้ และเป็นเชิงบังคับให้ทุกคนได้รับรู้และเห็นข้อความ ผู้ชุมนุมที่ยอมเสียงในลักษณะนี้จำเป็นต้องมีทีมคอยให้การช่วยเหลือ รวมถึงทนายความกรณีถูกจับกุม

กลุ่มต่างๆในองค์กร หรือกลุ่มแนวร่วม มีบทบาทต่างๆกันในการมีส่วนร่วมกับสาธารณะ บางคนอาจให้ความสำคัญเรื่องการเดินทางเคลื่อนย้าย เช่นเตรียมความพร้อมให้ทุกคนได้รู้ว่าต้องเดินทางไปที่ไหน เตรียมอาหาร และอุปกรณ์ต่างๆ ให้เพียงพอกับคนที่มีส่วนร่วมในงาน คนบางกลุ่มอาจให้ความสำคัญเรื่องสื่อ ด้วยการเตรียมข้อมูลสำหรับสื่อ และการส่งข่าวสาร ข้อมูลต่างๆ คนบางกลุ่มอาจอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่มีความเสี่ยงมากกว่าการประท้วงทั่วๆไป

กรณีศึกษา : เดินขบวนเพื่อการเข้าถึงการรักษาในประเทศไทย

ในช่วงปีแรกๆของกลุ่มเครือข่ายของผู้ติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ในประเทศไทย (TNP+) ยังไม่มียาต้านรีโทรไวรัส ถึงแม้การรักษาแบบผสมผสานยังคงเป็นมาตรฐานการดูแลรักษาและสามารถช่วยชีวิตผู้คนเป็นพันๆ ในประเทศร่ำรวยฟากตะวันตก TNP+ และพันธมิตรเอ็นจีโอ ได้เชิญคนจากกลุ่ม PLWHA ราวร้อยคนและคนอื่นๆเข้าร่วมในการปักหลักประท้วงและเดินขบวนไปยังกระทรวงสาธารณะสุข

ข้อเรียกร้องต่อกระทรวงสาธารณะสุขคือ รัฐบาลควรใช้สิทธิในการออกใบอนุญาตเพื่อ ddI ยารักษาเอชไอวี ซึ่งได้รับการจดทะเบียนภายใต้สิทธิบัตรและมีราคาสูงลิบลิ่ว ปัญหาเรื่องเอชไอวี เป็นปัญหาใหญ่ในประเทศไทย และผู้คนจำนวนเป็นร้อยๆจากจำนวนพันคนได้เสียชีวิตเพราะไม่ได้รับการรักษา

พวกเขาสวมเสื้อยืดพร้อมข้อความเรียกร้องสิทธิ แสดงถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และทำป้ายแสดงสัญลักษณ์และข้อความ กลุ่มผู้ชุมนุมเดินขบวน ผู้คนมากหน้าหลายตาพูดผ่านเครื่องขยายเสียง เพื่อให้ฝูงชนที่อยู่รอบๆเข้าใจว่าข้อเรียกร้องของ TNP+ คืออะไร พวกเขาเสนอข้อเรียกร้องและปักหลักอยู่ที่หน้ากระทรวง จนกระทั่งรู้สึกว่าข้อความที่พวกเขาส่งไปเป็นที่รับรู้ ผู้เข้าร่วมขบวนจำนวนมากนอนค้างแรมริมถนนหลายคืน ถึงแม้เป็นช่วงฤดูหนาว

ในที่สุด รัฐมนตรีออกมาแสดงตนและกล่าวต่อกลุ่มประท้วง ซึ่งสร้างความพอใจให้ผู้ประท้วงในขณะนั้น

สร้างแนวร่วม

ในยุคกลางของประเทศจีน สมัยการปกครองสามอาณาจักร ภาวะสงครามได้กินเวลานานหลายศตวรรษระหว่างกลุ่มกบฏภายใต้การนำของนักวางแผนผู้ปราดเปรื่อง Zhuge Liang และกองทัพ Wei ซึ่งต่อสู้เพื่อผู้ปกครอง ในช่วงสงครามอันยาวนาน เกิดวิกฤตขึ้นช่วงหนึ่ง เมื่อพันธมิตรไม่สามารถป้องกันเส้นทางหลักเข้าสู่ตัวเมือง ที่ Zhuge Liang ได้ตั้งค่ายป้องกันและมีผู้ให้คำแนะนำเหลืออยู่เพียงไม่กี่คน กองทัพ Wei เริ่มตีล้อมเข้ามาเรื่อยๆ

ในเมื่อหมดหนทางเคลื่อนไหวแล้ว Zhuge สั่งให้ทหารเปิดประตูเมืองทุกประตู และบอกให้พวกเขาแต่งตัวเหมือนชาวบ้านและยืนกวาดถนน Zhuge นั่งอยู่บนกำแพงเหนือทางเข้าประตูเมือง เขาเล่นกู่เจิง ด้วยท่าทีอันสงบ มีเด็กผู้ชายสองสามคนนั่งฟังเขาเล่นอยู่ข้างๆ เมื่อกองทัพ Wei เดินทัพมาถึงเมือง แม่ทัพ Sima Yi เห็นภาพอันผ่อนคลายเบื้องหน้า จึงเชื่อว่า Zhuge Liang คงได้เตรียมการป้องกันภัยให้เมืองเป็นอย่างดีและมีการซุ่มโจมตีอย่างแน่นอน เขาจึงสั่งให้กองทัพ Wei ถอยทัพกลับ

บทเรียนที่ได้จากเรื่องนี้คือกลุ่มคนที่เล็ก และอ่อนแอสามารถหาวิธีทำให้ตัวเองดูเข้มแข็งและมีพลังกว่าสภาพเป็นจริง ทั้งนี้ Zhuge Liang คงไม่ตกอยู่ในสถานการณ์เข้าตาจนเช่นนั้นหากเขามีพันธมิตรที่ไว้ใจได้!

พันธมิตรคือบุคคลหรือกลุ่มที่เข้าร่วมการผลักดันนโยบายด้วยจุดประสงค์เดียวกันกับคุณ พวกเขาอาจจะเป็น

- องค์กรพัฒนาเอกชนหรือ องค์กรชุมชน(CBO)
- เจ้าหน้าที่รัฐที่ให้การสนับสนุน
- ผู้สนับสนุนทุน
- เจ้าหน้าที่องค์การสหประชาชาติ
- นักวิชาการ
- กลุ่มนักเรียน
- บุคคลจากสื่อ และอื่นๆ

นักผลักดันนโยบายด้านสิทธิมนุษยชนพึ่งพาพันธมิตรอย่างมาก ทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ เนื่องจากงานด้านสิทธิเป็นการกระทำในระยะยาว และมักเป็นข้อโต้แย้งในสังคม รวมทั้งต้องการทักษะหลากหลายประเภทที่กลุ่มอื่นไม่มี สำหรับกลุ่มระดับรากหญ้าที่ทำงานร่วมกับกลุ่มคนชายขอบและขาดการสนับสนุนทางการเมืองรวมทั้งเงินทุน พันธมิตรเป็นส่วนสำคัญในการสร้างการผลักดันนโยบายให้ประสบผลสำเร็จ การมีพันธมิตรเป็นการสร้างพลัง และทำให้ชุมชนที่มีขนาดใหญ่ขึ้น กลุ่มพันธมิตรหลากหลายที่ทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นปัจจัยชี้วัดความสามารถในการบรรลุเป้าหมายการผลักดันนโยบาย

พันธมิตรชดเชยจุดอ่อนของหน่วยงานได้ด้วยแรงเสริมจากจุดแข็งของพันธมิตร พันธมิตรสามารถให้ความช่วยเหลือในด้านเทคนิค กำลังทรัพย์ อิทธิพลทางการเมือง และมุมมองอันเป็นประโยชน์ และเข้าถึงความต้องการของหน่วยงานเพื่อนำประเด็นของเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายการผลักดันนโยบาย

เครือข่ายของผู้ติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ และบุคคลที่ได้รับผลกระทบ มีส่วนสำคัญในการเป็นแนวร่วม พวกเขาช่วยแบ่งปันแหล่งทรัพยากรและข้อมูลต่างๆ รวมทั้งมีส่วนช่วยในการวางนโยบายระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับโลก

อย่างไรก็ตาม สำหรับแผนการการผลักดันนโยบายเราขอแนะนำการจัดตั้งแนวร่วมมากกว่าเครือข่าย เครือข่ายที่เกิดขึ้นจากบุคคลที่มีอัตลักษณ์คล้ายกันสามารถนำไปสู่ความขัดแย้งภายใน ในเรื่องสิทธิการเป็นตัวแทนของกลุ่ม แต่แนวร่วมเป็นการทำงานร่วมกันของหน่วยงานต่างๆและเครือข่ายอันหลากหลายเพื่อบรรลุเป้าหมายเดียวกัน

เครือข่ายจำเป็นต้องมีกองทุน เลขานุการ ห้องทำงาน และทรัพยากรอื่นๆอีกมากมายที่หาได้ยาก เครือข่ายบางกลุ่มใช้เวลานานในการหาเงินทุนจนไม่มีเวลาหรือกำลังในการสร้างเครือข่ายต่อไป แต่แนวร่วมสามารถบริหารได้โดยสมาชิกแนวร่วม และสามารถยุติหรือแยกกันหลังจากบรรลุเป้าหมายการผลักดันนโยบาย

การผลักดันนโยบายมีสองประเภท

- การผลักดันนโยบายที่ทำงานร่วมกันในระยะเวลาสั้นๆ เพื่อจัดการดำเนินการเฉพาะ เช่น ทำจดหมายเพื่อการลงนาม หรือจัดงานในที่สาธารณะ ตัวอย่างในกรณีนี้คือ แนวร่วมของกลุ่มที่จัดงาน LGBT Pride festival ในหลายๆ เมือง
- กลุ่มแนวร่วมที่ทำงานนานหลายปี หรือหลายสิบปี ในการวางแผนการผลักดันนโยบายเพื่อการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ ตัวอย่างในกรณีนี้คือ การผลักดันนโยบายระดับชาติเพื่อสิทธิของวรรณะจัณฑาล มีแนวร่วมจากคนจำนวน 78 คน และกลุ่มต่างๆทำงานร่วมกันเพื่อยุติการกีดกันชั้นวรรณะในประเทศอินเดีย

สิ่งสำคัญในการสร้างแนวร่วมให้ประสบผลสำเร็จ

- เป้าหมายและจุดประสงค์ร่วมที่ชัดเจน
- ความไว้วางใจว่าทุกคนในแนวร่วมมีความมุ่งมันในเรื่องเดียวกัน
- กฎพื้นฐานที่ช่วยให้สมาชิกแนวร่วมสามารถดำเนินงานร่วมกันได้ ถึงแม้มีภาษาที่หลากหลาย วิธีการจัดการ กลยุทธ์ และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
- กฎพื้นฐานการเพิ่มเงินทุน และการใช้จ่ายเงินทุน ของสมาชิกแนวร่วม

โดยเฉพาะประเด็นสุดท้ายเป็นเรื่องสำคัญมาก ความเข้าใจผิดเรื่องเงินทุนเป็นการบั่นทอนการทำงานกับกลุ่มแนวร่วม ดังนั้นแนวร่วมของเราควรมีการพูดคุยอย่างตรงไปตรงมา เกี่ยวกับเรื่องงบประมาณ ใครเป็นผู้รับผิดชอบเรื่องเงินทุน องค์กรอื่นมีการขอเงินทุนจากงบประมาณของกลุ่มแนวร่วมอย่างไร และรายงานหรือการทำบัญชีประเภทไหนที่คุณต้องติดตามดูผล

ขั้นตอนการสร้างแนวร่วม

- ระบุพันธมิตร
- เข้าหาพันธมิตร
- แบ่งหน้าที่รับผิดชอบ

ระบุพันธมิตร พันธมิตรที่ดีเป็นอย่างไร

- สื่อสารชัดเจน ไว้ใจได้ และทำงานกับคุณได้อย่างมีประสิทธิภาพ

- มีจุดแข็งที่จำเป็นสำหรับการผลักดันนโยบาย เช่น
    - มีรายชื่อบุคคลจากสื่อต่างๆ ที่อัพเดทแล้ว
    - ผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมาย
    - ประสบการณ์ในการผลักดันนโยบาย
    - ข้อมูลเกี่ยวกับรัฐบาล
    - ความสามารถในการรวมพลังจากชุมชน หรือพันธมิตรอื่นๆที่เราไม่สามารถเข้าถึง

พันธมิตรอาจมาจากชุมชนอื่นๆที่กลุ่มคุณเป็นตัวแทน ซึ่งอาจเป็นสิ่งดีเพราะความหลากหลายช่วยให้คุณเข้าถึงกลุ่มคนได้มากขึ้น ตัวอย่างเช่น ในช่วงแรกๆของความเคลื่อนไหวสิทธิมนุษยชนในสหรัฐอเมริกา นักเรียกร้องสิทธิมนุษยชนที่เป็นนักเรียนสามารถดึงดูดความสนใจจากสื่อและความช่วยเหลือจากสาธารณะชนในวงกว้าง เด็กนักเรียนเข้ามามีส่วนร่วมในประเด็นปัญหานี้จากแม่ที่ได้รับผลกระทบรวมทั้งผู้หญิงคนอื่นๆ การบรรดาแม่และผู้หญิงเข้ามาร่วมการเคลื่อนไหวด้านสิทธิมนุษยชนนี้ ทำให้นักเรียกร้องสิทธิมนุษยชนได้รับการสนับสนุนจากโบสถ์แอฟริกัน-อเมริกัน ที่มีผู้เคารพศรัทธาเป็นจำนวนมาก ทางโบสถ์ให้การสนับสนุนผู้หญิงเหล่านี้ การผลักดันนโยบายครั้งนี้มีการวางวัตถุประสงค์และเลือกพันธมิตรอย่างรอบคอบ การเคลื่อนไหวทางสิทธิมนุษยชนสามารถดึงให้สื่อทำข่าวแสดงความเห็นใจได้มากเกินความคาดหมาย เพียงเพราะนักเรียนเป็นจุดสนใจของข่าว

การเป็นส่วนหนึ่งในแนวร่วมยังช่วยให้เรามีกลยุทธ์ในการเลือกคนเป็นตัวแทนแนวร่วมในการออกสื่อ งานสาธารณะ โน้มน้าวกลุ่มเป้าหมาย และพันธมิตรอื่นๆ ตัวอย่างเช่น หากแนวร่วมของคุณทำงานด้านการลดอันตราย อาจมีสถานการณ์ที่เราต้องการให้ผู้ใช้ยาเป็นตัวแทนแนวร่วมในการประชุมหรือออกงานสาธารณะต่างๆ (เช่นกับผู้ใช้ยาคนอื่นๆ) การบรรยายในมหาวิทยาลัย หรือการประชุมของแพทย์ เราอาจต้องใช้คนที่จบปริญญาเป็นตัวแทนขึ้นพูดในประชุมแบบนี้ หากแนวร่วมของเรามีกลุ่มผู้ใช้ยาและนักวิชาการ เราสามารถเลือกคนที่เหมาะสมในแต่ละสถานการณ์

ถึงแม้มีข้อได้เปรียบ แต่ไม่ใช่เรื่องง่ายในการทำงานกับนักรณรงค์คนอื่นๆ แต่ละกลุ่มมีวิธีการในการตัดสินใจต่างๆกันไป ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการบริหารเวลาและเงิน บางครั้งเราอาจต้องเอาชนะปัญหาส่วนตัวในการทำงานร่วมกับคนอื่นๆ หรือองค์กรที่เราเคยมีประสบการณ์ด้านลบมาก่อน

คุณไม่จำเป็นต้องฝืนทำงานกับพันธมิตร หากมีอุปสรรคในเรื่องส่วนตัวหรือเรื่องงานที่ไม่อาจแก้ปัญหาได้ เช่นการทำลายความไว้วางใจ อย่างไรก็ตาม หากความร่วมมือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย หรือพันธมิตรที่ช่วยให้เราบรรลุเป้าหมายได้ ไม่ประสบผลสำเร็จ การผลักดันนโยบายของคุณอาจมีอุปสรรค นักผลักดันนโยบายที่ดีต้องเปลี่ยนศัตรูและคนทั่วไปให้กลายเป็นพันธมิตร นักผลักดันนโยบายที่ไม่ประสบผลสำเร็จเปลี่ยนพันธมิตรให้กลายเป็นศัตรู

คุณอาจใช้เป้าหมายร่วมในการผลักดันนโยบายเข้าถึงกลุ่มอื่นๆ และดูว่าได้ผลลัพธ์ที่ดีกว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในอดีตหรือไม่

กรณีศึกษา: สร้างแนวร่วมกับสหภาพแรงงาน

โดย Nathan Geffen เหรัญญิก South Africa's Treatment Action Campaign (TAC)

การสู้เพื่อยารักษาราคาถูก หรือการเปลี่ยนแปลงนโยบายที่เอื้อประโยชน์ต่อคนยากจนนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย และการที่นักเรียกร้องสิทธิจัดการรณรงค์ด้วยความช่วยเหลือบุคคลเพียงไม่กี่คน หรือองค์กรเดี่ยวๆให้ประสบผลสำเร็จนั้นเป็นไปได้ยาก เรื่องดังต่อไปนี้ตัวอย่างสองกรณี จากประสบการณ์ของ Treatment Action Campaign's experience

ในปลายปี 1990 บริษัทยาประมาณ 40 บริษัท ฟ้องร้องรัฐบาลประเทศแอฟริกาใต้ เพื่อยุติการผ่านกฎหมายลดราคายารักษาโรค ในปี 2001 Treatment Action Campaign ได้เข้ามาสนับสนุนรัฐบาลในกระบวนการทางศาลที่ดูเหมือนไม่มีวันจบสิ้น เราขอให้องค์กรทั่วโลกแสดงการต่อต้านอุตสาหกรรมยา ผมไม่คิดว่าอุตสาหกรรมยาจะเผชิญหน้าการจัดรณรงค์ระดับโลกมาก่อน เพียงไม่กี่สัปดาห์ของการประท้วง บริษัทยายอมถอนคดีจากศาล เพราะไม่คุ้มที่จะปล่อยให้ภาพลักษณ์ในทางลบของบริษัทยังคงมีอยู่ในทวีปยุโรป เอเชีย แอฟริกา และอเมริกา TAC ไม่สามารถชนะศึกครั้งนี้ได้ง่ายๆ หรือบางทีอาจไม่ชนะเลย ถ้าไม่ได้แรงสนับสนุนจากทั่วโลก

ภายหลังในปี 2001 และ 2002 TAC ฟ้องร้องรัฐบาลแอฟริกัน เพื่อกดดันให้แจกจ่ายยาต้านรีโทรไวรัสแก่สตรีมีครรภ์ที่ติดเชื้อเอชไอวี เพื่อลดเด็กติดเชื้อเอชไอวี ณ ขณะนั้นเราเป็นองค์กรเล็กๆ แต่เราสามารถจัดการประท้วงใหญ่ในกรุงโยฮานเนสเบิร์กได้ ด้วยการผนึกกำลังจากสหภาพการค้าที่ใหญ่ที่สุดของประเทศ COSATU ผู้นำ COSATU พูดเสมอว่าสมาชิกสหภาพทุกคนเป็นสมาชิก TAC เนื่องจากความสัมพันธ์ของ TAC กับรัฐบาลเริ่มเป็นปฏิปักษ์มากขึ้นเรื่อยๆ การสนับสนุนจาก COSATU สร้างความน่าเชื่อถือทางการเมือง และทำให้เรารอดจากการโจมตีของรัฐบาลด้วยโฆษณาชวนเชื่อ

เข้าหาพันธมิตร หากเราไม่มีความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นกับกลุ่มหรือองค์กรอื่นๆที่อยู่ในตำแหน่งที่ให้ความช่วยเหลือเราได้ หรือเป็นตัวแทนในการแก้ไขกฎหมาย เราควรวางแผนในการสร้างความสัมพันธ์ขณะที่เริ่มจัดการผลักดันนโยบายให้เร็วที่สุดเท่าที่ทำได้

ก่อนติดต่อกลุ่มหรือองค์กรให้เข้ามาร่วมงาน เราควรมีการศึกษาและเตรียมการ เกี่ยวกับผู้ที่จะเข้ามาร่วมงาน เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลาแก่องค์กรนั้นๆ เราจะประสบความสำเร็จมากขึ้นถ้าเรารู้จักพันธมิตรของเราดีพอ และรู้ถึงความสนใจและเป้าหมายว่าคืออะไร และระบุขอการสนับสนุนที่หน่วยงานนั้นมีความถนัด

ควรการเตรียมสรุปประเด็นปัญหาหรือการละเมิดสิทธิในหนึ่งหน้ากระดาษ มีเป้าหมายการผลักดันนโยบาย จุดประสงค์การผลักดันนโยบาย และขั้นตอนดำเนินการ เพราะจะช่วยให้กำดำเนินงานให้สะดวกขึ้นมาก และเริ่มพูดคุยกับพันธมิตรใหม่ โดยขอคำแนะนำหรือความคิดเห็น จากนั้นทบทวนแผนการด้วยกันอีกครั้งเพื่อให้ตอบความต้องการของทั้งสองฝ่าย

แบ่งหน้าที่รับผิดชอบ กลุ่มแนวร่วมบริหารโดยสมาชิก ดังนั้นไม่จำเป็นต้องมีห้องทำงานหรือเลขานุการเหมือนกลุ่มเครือข่าย อย่างไรก็ตาม แนวร่วมของเราอาจต้องตัดสินในว่าใครจะรับผิดชอบหน้าที่ดังต่อไปนี้

- งานอำนวยการ การทำจดหมาย พิมพ์รายงานการประชุมและวาระต่างๆ รับโทรศัพท์ ตอบอีเมล และถ่ายเอกสาร
- งานประชุม ร่างกำหนดการ จดบันทึกการประชุม กำหนดและจัดเตรียมสถานที่ประชุม จัดหาอุปกรณ์ต่างๆในการประชุม ติดต่อประสานงานกับคณะทำงานหลายๆกลุ่มในแนวร่วม จัดเตรียมอาหารเครื่องดื่ม และติดตามผลการดำเนินงาน
- สมาชิก การรับสมัครสมาชิก การแนะนำงาน ผู้ติดต่อต่างๆ ความช่วยเหลือ และกำลังใจ
- การค้นคว้าและรวบรวมข้อมูล การรวบรวมข้อมูลการประเมินงาน
- การประชาสัมพันธ์ ตัดสินใจว่าใครจะเป็นตัวแทนกลุ่มแนวร่วมในการพูดต่อหน้าสื่อ และบุคคลนั้น (หรือกลุ่มนั้น) สามารถพูดอะไรเกี่ยวกับองค์กรได้บ้าง จัดทำเอกสารต่างๆ ข่าวประชาสัมพันธ์ สร้างความสัมพันธ์กับบรรณาธิการและนักข่าว
- การประสานงานกิจกรรมต่างๆ ประสานการจัดงานพิเศษต่างๆ โครงการร่วม
- ฝ่ายหากองทุน หาเงินทุนและทรัพยากรอื่นๆสำหรับกิจกรรมกลุ่มแนวร่วม บริหารเงินทุน และการรายงานผู้บริจาค

กรณีศึกษา: แนวร่วมที่ประสบความสำเร็จ

พันธมิตรหลักของการผลักดันนโยบายในประเทศไทยที่ประสบความสำเร็จ ในการเพิ่มการเข้าถึงยารักษาโรคที่จำเป็น

- เครือข่ายผู้ติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ในประเทศไทย (TNP+) และองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานเพื่อผู้ป่วยโรคเอดส์อื่นๆ
- นักวิชาการหัวก้าวหน้า
- เครือข่ายผู้บริโภค
- FTA Watch (พันธมิตรองค์กรพัฒนาเอกชน)
- พันธมิตร สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ กระทรวงสาธารณสุข และองค์การเภสัชกรรม
- สื่อที่ให้การสนับสนุน
- ผู้ให้การสนับสนุนระดับนานาชาติ เช่น Médecin Sans Frontière (MSF) Oxfam, Lawyers Collective (จากประเทศอินเดีย) Student Global AIDS Campaign

ภาคผนวก

แหล่งข้อมูล : ขอแนะนำแหล่งข้อมูลต่างๆ ที่ใช้ประกอบการเขียนคู่มือเล่มนี้

ข้อมูลบางรายการมีเฉพาะภาษาอังกฤษเท่านั้น โดยปกติแล้ว หน่วยงานจะแปลข้อมูลต่างๆตามที่หน่วยงานในระดับท้องถิ่นได้ร้องขอ หากคุณสนใจที่จะใช้คู่มือตามรายการ ควรติดต่อหน่วยงานเหล่านี้เพื่อขอให้จัดทำการแปลภาษาตามที่ต้องการ เพื่อที่หน่วยงานหรือชุมชนของคุณสามารถใช้คู่มือเหล่านี้ได้

คู่มือการผลักดันนโยบายHIV/AIDS

- The AIDS Control and Prevention Project (AIDSCAP) (นโยบายและการผลักดันนโยบายการป้องกัน HIV/AIDS)สามารถอ่านแบบออนไลน์ได้ที่ http://www.fhi360.org/NR/rdonlyres/ez77c2w6ilk7wgzli3tyu6gg4qrhtgripatbnwnngd7vi3a62o7zs5f7cn7yqaphag4gtehsuaia2a/BCCPolicyandAdvocacy.pdf.
  คู่มือมีเนื้อหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับการสร้างนโยบายและคำจำกัดความศัพท์เทคนิคที่พบบ่อย
- Asia Pacific Council of AIDS Service Organizations (APCASO) *HIV Advocacy From the Ground Up: A Toolkit for Strengthening Local Responses: Advocacy Action Tools.*(การผลักดันนโยบายHIV ตั้งแต่เริ่มต้น: วิธีการสร้างพลังการมีส่วนร่วมในท้องที่: เครื่องมือในการผลักดันนโยบาย สามารถอ่านแบบออนไลน์ได้ที่ http://www.apcaso.org/v2/pdf/Advocacy-toolkit-4.pdf

  Judith Asher. The Right to Health: A Resource Manual for NGOs. Commonwealth Medical Trust, 2004 (สิทธิทางสุขภาพ คู่มือแหล่งข้อมูลสำหรับองค์กรพัฒนาเอกชน) สามารถอ่านแบบออนไลน์ได้ที่ http://shr.aaas.org/manuals/health/RTH.pdf.

- Global Forum on MSM and HIV (MSMGF) "Speaking Out Advocacy Toolkit: A toolkit for MSM-led HIV and AIDS Advocacy" 2011 ("วิธีการผลักดันนโยบาย: วิธีการผลักดันนโยบายสำหรับชายที่มีเพศสัมพันธ์กับชายและเอชไอวี") สามารถอ่านแบบออนไลน์ได้ที่ http://www.msmgf.org/index.cfm/id/262/.
  อาจต้องสมัครสมาชิกเว็บไซต์ก่อนดาวน์โหลดคู่มือ
- International HIV/AIDS Alliance and the International Council of AIDS Service Organizations (ICASO). *Advocacy in Action: A Toolkit to Support NGOs and CBOs Responding to HIV/AIDS.*2003.(การผลักดันนโยบายเชิงปฏิบัติการ: คู่มือการสนับสนุนองค์กรพัฒนาเอกชนและสำนักงบประมาณในการรับมือ HIV/AIDS) สามารถอ่านแบบออนไลน์ได้ที่ http://www.wsscc.org/sites/default/files/publications/the_alliance_advocacy_in_action_2002.pdf .

- Karyn Kaplan *Human Rights Documentation and Advocacy: A Guide for Organizations of People Who Use Drugs*.Open Society Foundations, February 2009. (การทำสารคดีสิทธิมนุษยชนและการผลักดันนโยบาย: คู่มือ

สำหรับหน่วยงานผู้ใช้ยา กองทุนOpen Society Foundations)สามารถอ่านแบบออนไลน์ได้ที่ http://www.opensocietyfoundations.org/publications/human-rights-documentation-and-advocacy-guide-organizations-people-who-use-drugs .

คู่มือนี้เขียนโดยหนึ่งในผู้เขียนคู่มือ**ศึกษา พิสูจน์ เปลี่ยนแปลง** "ให้ความสำคัญเรื่องการจัดหาเครื่องมือจำเป็นในการสร้างแผนการผลักดันนโยบายด้านสิทธิมนุษยชนแก่นักเรียกร้องสิทธิ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการบันทึกการละเมิดและทำร้ายผู้ใช้ยา"

- Cristina Mansfield และ Kurt MacLoed, Maron Greenleaf และ Poppy Alexander. *Advocacy Handbook: A Practical Guide to Increasing Democracy in Cambodia*. PACT: January 2003. (คู่มือการผลักดันนโยบาย: คู่มือการสร้างประชาธิปไตยในประเทศกัมพูชา) สามารถอ่านแบบออนไลน์ได้ที่ http://www.pactworld.org/galleries/resource-center/advocacy_handbook.pdf .

- Joan Minieri และ Paul Getsos และ Kim Klein *Tools for Radical Democracy: How to Organize for Power in Your Community*.Jossey-Bass: July 2007. (คู่มือการเปลี่ยนแปลงประชาธิปไตย: วิธีการบริหารอำนาจในชุมชน) หนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับการบริหารงานในชุมชนในแบบประชาธิปไตย อย่างไรก็ดี หนังสือเล่มนี้มีแบบฝึกหัดและเครื่องมืออันเป็นประโยชน์มากซึ่งสามารถใช้ได้กับทุกประเทศ อีกทั้งเขียนในแบบที่อ่านเข้าใจง่าย

- New Tactics in Human Rights: A Resource for Practitioners (กลยุทธ์ใหม่ๆในการทำงานด้านสิทธิมนุษยชน) สามารถอ่านแบบออนไลน์ได้ที่ http://www.newtactics.org/en/tools/new-tactics-workbook. คู่มือนี้มีเนื้อหาเรื่องวิธีการใหม่ๆในการใช้ศิลปะวัฒนธรรมของชุมชนทำการผลักดันนโยบายด้านสิทธิมนุษยชน เว็บไซต์นี้มีกรณีศึกษาวิธีการพิเศษต่างๆจากทั่วโลก คู่มือนี้ได้รับการแปลในหลายภาษา สามารถเลือกภาษาได้ด้านล่างของหน้าเว็บไซต์

- .UNESCO และโครงการร่วมเอชไอวี/เอดส์จากองค์การสหประชาชาติ (UNAIDS) *HIV/AIDS and Human Rights: Young People in Action*เอชไอวี/เอดส์และสิทธิมนุษยชน: พลังเยาวชน สามารถอ่านแบบออนไลน์ได้ที่ http://unesdoc.unesco.org/images/0012/001264/126403e.pdf

- Lisa VeneKlasenand Valerie Miller. A New Weave of Power, People and Politics: The Action Guide for Advocacy and Citizen Participation. Practical Action: April 2007 (การผสานพลังประชาชนและการเมือง: คู่มือการผลักดันนโยบายและการมีส่วนร่วมของประชาชน)

คู่มือการผลักดันนโยบายกับสื่อ

- องค์กร WITNESS มี *A Video for Change Toolkit*(วิธีการสร้างภาพยนตร์เพื่อการเปลี่ยนแปลง) สอนนักเรียกร้องสิทธิในการสร้างแผนการผลักดันนโยบายทางสื่อวิดีโอ ภาพถ่าย และโซเชียลมีเดีย คุณสามารถอ่านวิธีการในภาษาอังกฤษได้ที่ http://toolkit.witness.org/en ขณะนี้ WITNESS กำลังจัดทำคำแปลข้อมูลในภาษาต่างๆ

คุณสามารถอ่านบล็อกของ WITNESS เพื่อศึกษาว่าหน่วยงานอื่นๆมีการสร้างวิดีโอ ภาพถ่าย และโซเชียลมีเดียอย่างไรได้ที่http://blog.witness.org

บทความสองเรื่อง ที่คำพูดส่วนหนึ่งได้ถูกอ้างอิงในคู่มือเล่มนี้

Yvette AlberdingkThijm, "WITNESS Launches Human Rights Channel on Youtube." Blog, *Bigthink*, June 11, 2012. Available online at http://bigthink.com/experts-corner/youtube-launches-human-rights-channel

Chris Michael, "How to Film Protests: Video Tip Series for Activists at Occupy Wall Street, in Syria and Beyond." Blog, WITNESS, April 30, 2012. Available online at http://blog.witness.org/2012/04/how-to-film-protests-video-tip-series-for-activists-at-occupy-wall-street-in-syria-and-beyond/.

- M. Malan. *Teaching Effective Media Relations to NGOs, PLWHA and Government Communications Officials: A Manual For Trainers*. Internews, 2008. สามารถอ่านแบบออนไลน์ได้ที่ http://www.eldis.org/go/topics/resource-guides/hiv-and-aids/aids-communication-training-and-advocacy&id=41275&type=Document.

  คู่มือเล่มนี้เขียนขึ้นเพื่อใช้ฝึกอบรมกลุ่มที่ทำงานด้านเอชไอวี ถึงวิธีการทำงานร่วมกับสื่อให้มีประสิทธิภาพ คู่มือประกอบด้วยขั้นตอนการอบรมในระยะเวลาห้าวัน ผู้เข้าร่วมอบรมต้องจัดงานเชิญสื่อในวันสุดท้ายของการอบรม

  Internews ช่วยสมาชิกชุมชนพัฒนาทักษะการสื่อสาร ฝึกนักข่าวในการทำข่าวประเด็นละเอียดอ่อน รวมทั้งหัวข้ออันตรายและกำลังเป็นที่โต้เถียงในสังคม เช่นเรื่องเอชไอวี/เอดส์ หรือทำงานในพื้นที่สงคราม คุณสามารถพูดคุยกับ Internews ในการจัดประชุมปฏิบัติการกับกลุ่มของคุณ ติดต่อ Internews ได้ที่ info@internews.org.

คู่มือกลไกนโยบาย

- Harm Reduction International. "*A Brief Guide to the UN Human Rights System*." (คู่มือสำหรับระบบสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติ) สามารถอ่านแบบออนไลน์ได้ที่ http://www.ihra.net/files/2011/03/29/A_brief_guide_to_the_UN_human_rights_system.pdf

- International Federation for Human Rights (FIDH).*Guide on Recourse Mechanisms. Part 1: Intergovernmental Mechanisms*.(แนวทางกลไกให้ความช่วยเหลือ ตอนที่ 1: กลไกระหว่างรัฐบาล)สามารถอ่านแบบออนไลน์ได้ที่ http://www.fidh.org/IMG//pdf/guide_entreprises_uk-sectioni.pdf .

- Donna Sullivan. *Overview of the Rule Requiring the Exhaustion of Domestic Remedies Under the Optional Protocol to CEDAW*. IWRAW Asia Pacific, 2009, vol. 12. (การพึ่งพากระบวนการยุติธรรมภายในประเทศภายใต้แนวทางของคณะกรรมการว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติในทุกรูปแบบต่อสตรี)(CEDAW)สามารถอ่าน

แบบออนไลน์ได้ที่

http://www.iwrawap.org/publications/doc/DonnaExhaustionWeb_corrected_version_march%2031.pdf

- UNAIDS. *Guide to the UN Human Rights Machinery*. (UNIAIDS แนวทางสู่กลไกสิทธิมนุษยชนขององค์การสหประชาชาติ) สามารถอ่านแบบออนไลน์ได้ที่

http://data.unaids.org/Publications/IRC-pub01/jc128-hrmachinery_en.pdf

แหล่งข้อมูลสำหรับนักเรียกร้องสิทธิที่อยู่ในความเสี่ยง

ในปี 2002 องค์การสหประชาชาติได้มีคำสั่งแต่งตั้งผู้เขียนรายพิเศษเรื่องผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชน ผู้เขียนรายงานต้องทำรายงานเสนอยูเอ็นเรื่องการสนับสนุนและปกป้องคุ่มครองสิทธิของผู้พิทักษ์สิทธิทั่วโลก รวมทั้งเดินทางไปประเทศต่างๆและนำประเด็นปัญหาแต่ละเรื่องยื่นต่อรัฐบาล

ผู้พิทักษ์สิทธิบางคนเป็นผู้ที่ทำงานที่เชี่ยวชาญด้านสิทธิทางกฎหมาย ทนายความทำงานเรื่องคดีด้านสิทธิมนุษยชน นักข่าว สมาชิกสหภาพการค้า หรือผู้ทำงานด้านการพัฒนา เจ้าหน้าที่รัฐระดับท้องถิ่น และตำรวจ หรือบุคคลผู้มีชื่อเสียงที่ให้การสนับสนุนด้านสิทธิมนุษยชนอย่างจริงจัง ก็สามารถเป็นผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนได้เช่นกัน องค์การสหประชาชาติให้คำจำกัดความผู้พิทักษ์สิทธิว่า เป็นบุคคลคนเดียวหรือหลายคนที่สนับสนุนหรือปกป้องสิทธิทางกฎหมาย

เว็บไซต์นี้อธิบายถึงขั้นตอนการยื่นคำร้องทุกข์รายบุคคลเกี่ยวกับภัยอันตรายหรือการข่มขู่ที่เกิดขึ้นต่อนักเรียกร้องสิทธิ

http://www.ohchr.org/EN/Issues/SRHRDefenders/Pages/Complaints.aspx

- Frontline Defenders เป็นหน่วยงานระดับนานาชาติ ที่ให้ความสำคัญเรื่องความต้องการของนักเรียกร้องสิทธิ เว็บไซต์ , www.frontlinedefenders.org มีข้อมูลและความคืบหน้าเกี่ยวกับนักเรียกร้องสิทธิทั่วโลก และเสนอวิธีการแก้ไขปัญหา หน่วยงานให้ความช่วยเหลือในกรณีฉุกเฉิน และให้การอบรมเรื่องการรักษาความปลอดภัยและการคุ้มกันเพื่อลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น

คู่มือของ Frontline Defenders *"Workbook on Security: Practical Steps for Human Rights Defenders At Risk"* (คู่มือการรักษาความปลอดภัย: วิธีการสำหรับผู้พิทักษ์สิทธิมนุษยชนที่ตกอยู่ในความเสี่ยง) สามารถดาวน์โหลดได้ที่ http://www.frontlinedefenders.org/files/Workbook_ENG.pdf.

- Scholar Rescue Fund เป็นองค์กรพัฒนาเอกชนระดับนานาชาติที่ช่วยเหลือครู นักเขียน และนักวิชาการ ผู้เป็นนักผลักดันนโยบายเพื่อสิทธิทางกฎหมาย ในการจัดหาสถานที่ปลอดภัยเพื่อพักอาศัยชั่วคราว เพื่อใช้สถานที่ในการทำงานและหลีกเลี่ยงการเผชิญอันตราย ส่วนใหญ่แล้วมีการมอบทุนยังชีพที่มหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา นักศึกษาสามารถสมัครเพื่อขอรับทุนได้ที่ www.scholarrescuefund.org.

- เอเชียคะตาลิสต์ (Asia Catalyst)บางครั้งช่วยนักเรียกร้องสิทธิจากประเทศจีนและภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เสี่ยงต่ออันตราย ในการเดินทางไปพบปะเพื่อนร่วมงานจากหน่วยงานเอชไอวี/เอดส์ ที่เป็นหน่วยงานขนาดใหญ่ สำนักงานทางด้านกฎหมาย หรือมหาวิทยาลัย ในภูมิภาคเอเชีย ติดต่อ เอเชียคะตาลิสต์ได้ที่ info@asiacatalyst.org.

- คู่มือ *Protection International*'s guide, *Tactics and tools for the protection of legal rights defenders*, สามารถดาวน์โหลดได้ที่ http://protectionline.org/IMG/pdf/3-3_Manual_English_3rdEd.pdf.
  คู่มือประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆที่ช่วยประเมินความเสี่ยง และสร้างกฎรักษาความปลอดภัย และวิธีการสำหรับสถานการณ์ต่างๆ สำหรับการแปลข้อมูลในภาษาภูมิภาคเอเชีย ติดต่อตัวแทนภูมิภาคเอเชียได้ที่ Tessa de Ryck ที่ <tessa_deryck@protectioninternational.org> หรือติดต่อหน่วยงานผ่านทางเว็บไซต์ www.protectioninternational.org.

  อ่านคู่มือการปกป้องสิทธิสำหรับ LGBTI ได้ที่ http://protectioninternational.org/wp-content/uploads/2012/04/LGBTI_PMD_2nd_Ed_English.pdf .

วิธีใช้คู่มือเสริม

คู่มือ *ศึกษา พิสูจน์เปลี่ยนแปลง*! ในแต่ละเล่มประกอบด้วยคู่มือ เพื่อช่วยให้บุคคลทั่วไปและกลุ่มระดับรากหญ้าของชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากเอชไอวี/เอดส์ เข้าใจในสิทธิขั้นพื้นฐาน บันทึกเรื่องราวการถูกละเมิดสิทธิ รวมทั้งออกแบบและจัดการผลักดันนโยบาย แต่ละชุดประกอบด้วยคู่มือสำหรับผู้อบรม ซึ่งประกอบด้วยแผนการสอน ตัวอย่างแบบฝึกหัด หรือแบบเรียนใช้ในการอบรมหรือประชุมปฏิบัติการ

คู่มือเสริมสำหรับผู้อบรม *เปลี่ยนแปลง: ยุติการละเมิดสิทธิ* ประกอบด้วย:

- แผนการสอน ซึ่งอธิบายวิธีการสอนบทเรียนซึ่งเป็นทักษะที่สอดคล้องกับหัวข้อในแต่ละบท
- แบบฝึกหัดที่สามารถปริ้นต์ออกมาใช้เป็นแบบฝึกหัดในการวางแผนการสอน และสามารถปริ้นต์แจกให้ผู้เข้าอบรมแต่ละคนใช้ระหว่างการอบรม
- แบบเรียนที่สามารถปริ้นต์ออกมาเพื่อใช้ในการอบรม หรือใช้ในงานด้านสิทธิมนุษยชน

แผนการสอน ครอบคลุมหัวข้อหลักและเรียงลำดับตามบทต่างๆในคู่มือ

แผนการสอนประกอบด้วยส่วนต่างๆดังต่อไปนี้

เกริ่นนำ	คำอธิบายโดยย่อเกี่ยวกับเนื้อหาของบทเรียน
แนวคิด	แนวคิดเบื้องต้นที่จะทำการศึกษา
เวลา	ระยะเวลาที่ต้องใช้สำหรับแต่ละบทเรียน หากต้องใช้ล่ามแปลระหว่างอบรม ต้องเพิ่มเวลาเป็นสองเท่า
จุดประสงค์	ทักษะที่ต้องการให้ผู้เข้าอบรมเรียนรู้
ทรัพยากรที่จำเป็น	เครื่องมือ หรือเอกสารที่ควรเตรียมล่วงหน้า
ขั้นตอนการปฏิบัติ	ลำดับกิจกรรมที่ผู้อบรมใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งแบบฝึกหัดและคำพูดที่เตรียมเพื่อพูดกับผู้เข้าอบรม โดยประกอบด้วยส่วนการเตรียมพร้อม (หากจำเป็น) การเปิดรายการกิจกรรม และการอภิปรายและประเมินผล
สรุป	การทบทวนกิจกรรมที่ได้เรียนรู้
ประเมินผล	เป็นการเน้นเนื้อหาของบทเรียนที่ผ่านมา เพื่อประเมินว่าสิ่งที่ผู้เข้าอบรมเรียนรู้ สอดคล้องกับเป้าหมายของการสอนหรือไม่

การผลักดันนโยบายที่ประสบความสำเร็จขึ้นอยู่กับว่านักผลักดันนโยบายสามารถเข้าถึงและนำเอาประสบการณ์ ความรู้และพลังของกลุ่มและชุมชนออกมาได้หรือไม่ และแผนการสอนในคู่มือเล่มนี้ร่วมถึงการวางแผนกิจกรรม ซึ่งเรียงลำดับตามบทต่างๆในคู่มือนี้ ผู้อ่านควรเลือกอันที่ใช้แล้วจะเกิดประโยชน์มากที่สุด กิจกรรมแต่ละกิจกรรมมีวิธีการตอบโจทย์ปัญหาต่างๆกันไป เพื่อเสนอทางเลือกต่างๆให้กลุ่มได้นำไปเลือกใช้

จะใช้คู่มือเสริมอย่างไร เราสามารถนำคู่มือเสริมไปปรับใช้ได้ในหลายรูปแบบ โดยอาจใช้แผนการเรียนทั้งหมดตามที่ปรากฏในคู่มือเสริมในการอบรมหลายวันก็ได้ หรืออาจเลือกแผนการสอนบางส่วนซึ่งตอบสนองความต้องการบางประการของหน่วยงานของท่านสำหรับการอบรมแบบวันเดียว

ข้อแนะนำในการทำงานกลุ่ม

- หากเป็นไปได้ ผู้นำการสอนหรือผู้อบรมควรมีประสบการณ์ในการอบรมมาก่อน
- หลีกเลี่ยงการจัดที่นั่งแบบห้องเรียน ควรจัดที่นั่งแบบวงกลม
- หากเป็นไปได้ ก่อนเริ่มการอบรมควรมี"กิจกรรมสร้างปฏิสัมพันธ์" อาจเปิดเพลงหรือจัดเกมส์สนุกๆเพื่อให้ผู้เข้าอบรมรู้สึกผ่อนคลายและเป็นกันเอง
- กิจกรรมกลุ่มควรจัดเป็นกลุ่มเล็กๆ ผู้เข้าอบรมจะทำงานกลุ่มได้สะดวกขึ้น (9-20 คน)
- กระตุ้นให้ผู้เข้าอบรมเล่าประสบการณ์การผลักดันนโยบายในชีวิตจริงที่เชื่อมโยงกับแบบฝึกหัดในบทเรียน

แผนการสอนรวมถึงวิธีประเมินของผู้อบรมว่าผู้เข้าอบรมเรียนรู้เนื้อหาได้มากน้อยแค่ไหน ใช้เวลาหลังกิจกรรมเพื่อกระตุ้นให้ผู้เข้าอบรมประเมินว่าการอบรมครั้งนี้มีประโยชน์ต่อพวกเขามากน้อยแค่ไหน

บทที่ 1

การผลักดันนโยบายคืออะไร

บทเรียน 1.1 ต้นไม้แห่งวิสัยทัศน์

เกริ่นนำ	บทเรียนนี้ช่วยสร้างความเข้าใจในปัญหา (เช่น กฎหมาย นโยบาย หรือโครงการที่ไม่เป็นธรรม) ในเชิงต้นตอปัญหาและผลกระทบ แบบฝึกหัดนี้ให้ความรู้เรื่องพื้นฐานการวางแผนการผลักดันนโยบาย
แนวคิด	วิสัยทัศน์ ต้นตอปัญหา ผลกระทบ การเปลี่ยนแปลงในทางที่ดี
เวลาที่ต้องใช้	45 นาที
จุดประสงค์	เพื่อเข้าใจต้นตอปัญหา เพื่อเข้าใจผลกระทบของปัญหา เพื่อคิดถึงการเปลี่ยนแปลงที่ดีที่เกิดจากการปฏิรูปกฎหมาย นโยบาย หรือโครงการ
ทรัยากรที่จำเป็น	ตัดรูปภาพเหล่านี้ไว้ล่วงหน้า: รูปภาพผลไม้จำนวน 9 รูป สำหรับกลุ่มต่างๆ (รูปส้ม 3 รูป รูปแอปเปิ้ล 3 รูป และรูปกล้วย 3 รูป) กระดาษขาวใช้เป็นกระดาน กาวสองหน้า ปากกาเมจิก 4-10 แท่ง (สำหรับผู้อบรมและผู้เข้าอบรม)

สรุป	หลังจากแต่ละกลุ่มได้ระบุต้นตอของปัญหาแล้ว จึงสามารถเห็นผลกระทบด้านลบที่ตามมาได้ และในทางกลับกันเมื่อได้ระบุการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีแล้ว ผู้เข้าอบรมจะสามารถวางแผนการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีที่ควรเปลี่ยนในระดับกฎหมายหรือนโยบายได้
ประเมินผล	บันทึกประเด็นต่างๆที่ได้อภิปรายและกลุ่มผู้เข้าอบรมสามารถประยุกต์ใช้คำจำกัดความในแบบฝึกหัดได้ดีแค่ไหน

แบบฝึกหัดนี้มีวิธีการสองวิธี วิธีแรกคือการระบุผลที่ตามมาของปัญหา (แบบ ก.) หรือคาดการณ์ถึงความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีภายหลังการเปลี่ยนแปลงทางกฎหมาย นโยบาย หรือโครงการ (แบบ ข.) คุณสามารถเลือกวิธีการที่คุณอยากใช้

วิธีการสำหรับแบบ ก. แบบฝึกหัด "ต้นไม้แห่งปัญหา"

ขั้นตอนเตรียมการ

1. ผู้อบรมควรเตรียมอุปกรณ์ 1 ชุด สำหรับกลุ่มขนาดเล็ก อุปกรณ์ 1 ชุด ประกอบด้วย รูปภาพผลไม้ (เช่น ส้ม 3 รูป แอปเปิ้ล 3 รูป กล้วย 3 รูป หรือผลไม้อะไรก็ได้ที่มีอยู่ในท้องที่)

กิจกรรม

2. แบ่งกลุ่มออกเป็นกลุ่มเล็กๆ ประมาณ 3-6 คน ขึ้นอยู่กับจำนวนคนทั้งหมด
3. แจกกระดาษขาวแผ่นใหญ่ และปากกาเมจิกหัวใหญ่อย่างน้อย 3 แท่ง (สีแดง สีน้ำเงิน สีดำ)และเทปกาวสองหน้าหรือกาวแท่งให้แต่ละกลุ่ม และรูปภาพผลไม้ 9 รูปให้แต่ละกลุ่ม (ส้ม 3 รูป ฝรั่ง 3 รูป และกล้วย 3 รูป)
4. ให้แต่ละกลุ่มวาดรูปต้นไม้ที่มีลำต้นขนาดใหญ่ มีกิ่งอย่างน้อย 4 กิ่งและรากต้นไม้อย่างน้อย 4 ราก
5. ให้แต่ละกลุ่มตั้งชื่อต้นไม้เป็นชื่อปัญหาจากการผลักดันนโยบายด้านเอชไอวีหรือสิทธิมนุษยชน ที่ได้ประสบมา อย่างเช่น "ต้นไม้นโยบายยาที่ไม่เป็นธรรม" "ต้นไม้ ART (ยาต้านไวรัส)ปฏิเสธผู้ใช้ยา" "ต้นไม้ขับไล่เด็กที่พ่อแม่มีเอชไอวีให้ออกจากโรงเรียน" "ต้นไม้ตำรวจทำร้ายผู้ขายบริการทางเพศ" ฯลฯ เขียนปัญหาตรงกลางต้นไม้
6. เขียนที่รากต้นไม้เพียงหนึ่งคำ หรือวลีสั้นๆ ถึง**สาเหตุ**ต่างๆของปัญหา เช่น การเพิกเฉย ปราศจากกฎหมายคุ้มครองภาพในแง่ลบผู้ติดเอชไอวีในสื่อ แต่ละรากมี 1 สาเหตุ
7. เขียนที่ผลไม้ เพียงหนึ่งคำ หรือวลีสั้นๆ ถึง**ผลกระทบ**ของปัญหาเช่น จำนวนผู้ติดเอชไอวีสูงในกลุ่มผู้ใช้เข็มฉีดยา การเสียชีวิต การกีดกัน สูญเสียความเชื่อมั่นในตนเอง การคุมขังผู้ขายบริการทางเพศจำนวนมาก ผลไม้แต่ละรูปคือ 1 ผลกระทบ
8. ทางเลือก: แต่ละกลุ่มอาจวาดรากต้นไม้เพิ่ม หรือผลไม้ห้อยจากกิ่งจำนวนเท่าไหร่ก็ได้ โดยไม่ทำให้ภาพดูแออัดจนเกินไป
9. ใช้เวลา 25 นาที ในการอภิปรายและสร้างต้นไม้ จากนั้น ให้แต่ละกลุ่มนำภาพต้นไม้ไปติดที่ผนังห้อง
10. ให้แต่ละกลุ่มเลือกตัวแทนออกมาพูด ตัวแทนยืนข้างรูปภาพและอธิบายขั้นตอนการสร้างต้นไม้
11. ให้สมาชิกทุกกลุ่มเดินดูต้นไม้ของกลุ่มอื่นๆ และถามคำถามตัวแทนกลุ่ม
12. กลับมารวมกลุ่มใหญ่ และอภิปรายถึงรูปภาพ

<u>คำถามที่ผู้อบรมสามารถใช้ถามกลุ่มผู้เข้าอบรม:</u>

ขณะสร้างต้นไม้มีประเด็นอะไรที่เป็นปัญหาหรือเป็นข้อโต้แย้งหรือไม่

มีประเด็นอะไรที่อยากเพิ่มเติมหรือไม่

คิดว่าต้นไม้ของกลุ่มอื่นๆเป็นอย่างไรบ้าง

แบบฝึกหัดนี้ช่วยวางแผนและดำเนินการด้านสิทธิหรือการผลักดันนโยบายด้านเอชไอวีได้อย่างไร

สรุปและประเมินผล

13. ผู้อบรมสรุปประเด็นต่างๆที่แต่ละกลุ่มได้เสนอ รวมทั้งการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้มาใช้ในการวางแผนการรณรงค์ด้านสิทธิ
14. ผู้อบรมสามารถประเมินว่ากลุ่มผู้เข้าอบรมเรียนรู้มากน้อยแค่ไหนจากการฟังการอภิปรายในกลุ่ม

วิธีการสำหรับแบบ ข. แบบฝึกหัด "ต้นไม้แห่งการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดี"

ขั้นตอนเตรียมการ

1. ผู้อบรมควรเตรียมอุปกรณ์ 1 ชุด สำหรับกลุ่มย่อย อุปกรณ์ 1 ชุด ประกอบด้วย รูปภาพผลไม้ 9 รูป (ส้ม 3 รูป ฝรั่ง 3 รูป กล้วย 3 รูป)
2. แบ่งกลุ่มออกเป็นกลุ่มย่อย ประมาณ 3-6 คน ขึ้นอยู่กับจำนวนผู้เข้าอบรมทั้งหมด
3. ผู้อบรมแจกกระดาษกระดาษขาวแผ่นใหญ่ และปากกาเมจิกหัวใหญ่อย่างน้อย 3 แท่ง (ตัวอย่างเช่นสีแดง สีน้ำเงิน สีดำ)และเทปกาวสองหน้า หรือกาวแท่ง ให้แต่ละกลุ่ม และส่งรูปภาพผลไม้ 9 รูปให้แต่ละกลุ่ม (ส้ม 3 รูป ฝรั่ง 3 รูป และกล้วย 3 รูป)
4. ให้แต่ละกลุ่มวาดรูปต้นไม้ที่มีลำต้นขนาดใหญ่ มีกิ่งอย่างน้อย 4 กิ่งและรากต้นไม้อย่างน้อย 4 ราก
5. ให้แต่ละกลุ่มตั้งชื่อต้นไม้เป็นชื่อกฎหมาย นโยบาย โครงการด้านสิทธิหรือเอชไอวีที่เป็นเป้าหมายการผลักดันนโยบาย เช่น "ทั่วโลกสามารถการเข้าถึงรักษา ART" "นโยบายลดอันตรายระดับชาติ" "การดูแลนักโทษที่มีเชื้อเอชไอวี" "กฎหมายยกเลิกการกีดกัน LGBT" ฯลฯ เขียนชื่อกฎหมาย นโยบายและโครงการตรงกลางต้นไม้
6. เขียนที่รากต้นไม้ ข้อกำหนดต่างๆ หรือ**สิ่งจำเป็นเพื่อให้เกิดผลสำเร็จ**สำหรับกฎหมาย หรือนโยบาย เพียงคำเดียวหรือวลีสั้นๆ เช่น แจ้งข้อมูลแก่ผู้ออกนโยบาย ข้อมูล IEC การยอมรับจากสาธารณะชน การมีส่วนร่วมของชุมชน เครื่องมือที่ช่วยสร้างความตระหนักในสังคม เขียนข้อกำหนดเพียง 1 ข้อ ในแต่ละราก
7. เขียนที่ผลไม้ เพียงหนึ่งคำ หรือวลีสั้นๆ อธิบายถึง**ผลลัพธ์**ของการมีกฎหมาย นโยบาย หรือโครงการดังกล่าว เช่น การกำจัดการแพร่ระบาดของเชื้อเอชไอวีในกลุ่มผู้ใช้เข็มฉีดยา โครงการเข็มและกระบอกฉีดยาอนามัย 100% อัตราเจ็บป่วยและอัตราการตายลดลง การกีดกันแรงงานต่างด้าวลดลง หรือ สังคมที่มีความสุขและความยุติธรรมมากขึ้น เขียนผลลัพธ์ 1 ข้อในผลไม้แต่ละลูก

8. กลุ่มผู้เข้าร่วมอาจวาดรากต้นไม้เพิ่ม หรือผลไม้ห้อยจากกิ่งจำนวนเท่าไหร่ก็ได้ โดยไม่ทำให้ภาพดูแออัดจนเกินไป
9. ใช้เวลา 25 ในการอภิปรายและสร้างต้นไม้ จากนั้น ให้แต่ละกลุ่มนำภาพต้นไม้ไปติดที่ผนัง
10. ให้กลุ่มเลือกตัวแทนออกมาพูด ตัวแทนยืนข้างรูปภาพและอธิบายขั้นตอน
11. ให้สมาชิกทุกกลุ่มเดินดูต้นไม้ของกลุ่มอื่นๆ และถามคำถามตัวแทนกลุ่ม
12. กลับมารวมกลุ่มใหญ่ และอภิปรายถึงรูปภาพ

    <u>คำถามที่ผู้สอนสามารถใช้ถามกลุ่มได้:</u>

    ขณะสร้างต้นไม้มีเรื่องอะไรที่เป็นปัญหาหรือเป็นข้อโต้แย้งหรือไม่

    มีประเด็นอะไรที่อยากเพิ่มเติมหรือไม่

    คิดว่าต้นไม้ของกลุ่มอื่นๆเป็นอย่างไรบ้าง

    แบบฝึกหัดนี้ช่วยให้เราคิดเรื่องการวางแผนและดำเนินการด้านสิทธิหรือโครงการผลักดันนโยบายเอชไอวีได้อย่างไร

สรุปและประเมินผล

13. ผู้อบรมสรุปประเด็นต่างๆที่แต่ละกลุ่มได้เสนอ รวมทั้งการนำสิ่งที่ได้เรียนรู้มาใช้ในการวางแผนการผลักดันนโยบายด้านสิทธิ
14. ผู้อบรมสามารถประเมินว่ากลุ่มผู้เข้าอบรมได้เรียนรู้มากน้อยแค่ไหนจากฟังการอภิปรายในกลุ่ม

บทเรียน 1.2 การผลักดันนโยบายคืออะไร

เกริ่นนำ	บทเรียนนี้ช่วยให้กลุ่มผู้เข้าอบรมมีส่วนร่วมในการกำหนดคำจำกัดความการผลักดันนโยบาย
แนวคิด	การผลักดันนโยบาย ความรับผิดชอบ
เวลาที่ต้องใช้	45 นาที
จุดประสงค์	เพื่อเข้าใจความหมายของการผลักดันนโยบาย เพื่อเข้าใจคำศัพท์การผลักดันนโยบาย
ทรัพยากรที่จำเป็น	กระดาษสีขาวแผ่นใหญ่ ปากกาเมจิก
สรุป	ผู้เข้าอบรมแบ่งปันประสบการณ์การผลักดันนโยบาย อภิปรายถึงคำจำกัดความการผลักดันนโยบาย และดูว่าตรงตามความต้องการของพวกเขาหรือไม่
ประเมินผล	ให้แต่ละคนหรือกลุ่มผู้เข้าร่วมในห้องประเมินว่า คำจำกัดความนี้สามารถนำไปปฏิบัติหรือเป็นประโยชน์มากน้อยแค่ไหน

ขั้นตอน

แนะนำรายการ

1. ผู้อบรมอธิบายจุดประสงค์ของกิจกรรม อธิบายว่าคำจำกัดความของการผลักดันนโยบายนั้นมีหลากหลาย และให้ลองทำความเข้าใจกับคำจำกัดความว่าสามารถนำไปปรับใช้กับประสบการณ์ของตนเองได้หรือไม่
   จุดประสงค์หลักของการผลักดันนโยบายคือ

   เมื่อผู้ออกนโยบายไม่สามารถแสดงความรับผิดชอบต่อผู้อื่น เราจึงอาศัยการผลักดันนโยบายเพื่อให้พวกเขาแสดงความรับผิดชอบต่อหน้าที่ หรือตอบข้อข้องใจ การผลักดันนโยบายเป็นวิธีการในการเพิ่มการคุ้มครองสิทธิของคนส่วนน้อยและกลุ่มคนชายขอบ เมื่อนโยบายก่อให้เกิดการกีดกัน การผลักดันนโยบายจะช่วยแนะทางแก้ปัญหาที่เป็นรูปธรรมสำหรับผู้ออกนโยบาย

กิจกรรม

2. ให้ผู้เข้าอบรมจับคู่ กลุ่มละ 2 คน และคิดตัวอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง เรื่องการผลักดันนโยบายด้านเอชไอวีที่ได้เคยทำในระดับท้องถิ่นหรือระดับชาติ (1 ตัวอย่างต่อ 1 คู่)

   ตัวอย่าง:
   “ให้โรงพยาบาลในจังหวัดแจกถุงยางอนามัยฟรีแก่ทุกคน”
   “ ให้โรงพยาบาลระดับท้องถิ่นให้ยาต้านไวรัส (ART) แก่เรือนจำในส่วนท้องถิ่น

"ให้รัฐบาลให้การรักษาด้วยยาทดแทนในการบรรเทาความเจ็บปวด (OST) หรือเมธาโดนแก่ผู้ฉีดยา"

3. ให้สมาชิกกลุ่มแบ่งปันประสบการณ์กับผู้เข้าอบรมทั้งหมดในห้อง
4. ให้แต่ละกลุ่มยกตัวอย่างการรณรงค์เอชไอวีระดับสากล 2-3 ตัวอย่าง หากเป็นไปได้
   ตัวอย่าง:
   "ให้ยูเอ็นรับรู้ถึงสิทธิของเลสเบียน เกย์ ไบเซ็กชวล สาวประเภทสอง (LGBTI)
   "ให้สหรัฐฯถอดถอนการกีดกันไม่ให้ผู้มีเชื้อเอชไอวีเดินทางเข้าประเทศ"
5. เสนอคำจำกัดความการผลักดันนโยบายจากองค์กรอื่นๆ

"การผลักดันนโยบายคือการพูดความจริงเพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลง การแสวงหาความเท่าเทียมและความยุติธรรมให้กับชุมชนของเรา"

--Andrew Hunter, Asia Pacific Network of Sex Workers (APNSW)

"การผลักดันนโยบายคือการกระทำหรือหรือการโน้มน้าวผู้มีอำนาจหน้าที่ในการปรับเปลี่ยนกฎหมายหรือนโยบายที่จะช่วยพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ได้รับผลกระทบจากเอชไอวี/เอดส์

-- Asia Pacific Council of AIDS Service Organizations (APCASO)

"สิ่งที่สำคัญที่สุด การผลักดันนโยบายคือกลยุทธ์ที่องค์กรทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นเอ็นจีโอ นักเรียกร้องสิทธิ หรือแม้กระทั่งผู้กำหนดนโยบาย ใช้เพื่อเปลี่ยนแปลงนโยบาย การผลักดันนโยบายคือการสร้างและปฏิรูปนโยบายรวมทั้งการบังคับใช้นโยบายอย่างมีประสิทธิภาพ"

-- CARE International

6. เสนอคำจำกัดความการผลักดันนโยบายที่ใช้ในคู่มือ *เปลี่ยนแปลง: ยุติการละเมิดสิทธิ*

การผลักดันนโยบายด้านสิทธิมนุษยชนคือการสร้างอิทธิพลต่อผู้มีอำนาจเปลี่ยนแปลงนโยบาย กฎหมาย และข้อปฏิบัติต่างๆ วิธีการผลักดันนโยบายบางอย่างหมายรวมถึงการดำเนินคดีตามกฎหมาย เพื่อนำไปสู่มาตรฐานการปฏิบัติที่สูงขึ้น อย่างเช่นหลักศีลธรรม หรือกฎหมายระหว่างประเทศ รวมทั้งการรวมพลังกับสื่อและการรวมพลังกับชุมชน

7. อธิบายคำศัพท์หลักๆที่ใช้ในคู่มือ *เปลี่ยนแปลง*

เปลี่ยนแปลงนโยบาย กฎหมาย และข้อปฏิบัติ ทุกคนที่ทำงานด้านเอชไอวี/เอดส์บางแห่งมีการผลักดันนโยบาย สำหรับบางคนการผลักดันนโยบายอาจหมายถึงการกระตุ้นเตือนให้โรงพยาบาลท้องถิ่นดูแลรักษาสมาชิกในชุมชน หรือขอเข้าพบหน่วยงานรัฐเพื่อจดทะเบียนเป็นองค์กรพัฒนาเอกชน

การผลักดันนโยบายจึงเป็นเรื่องสำคัญ แต่การผลักดันนโยบายที่เราหมายถึงในเล่ม***เปลี่ยนแปลง***มีเป้าหมายสูงนั้น เป็นเป้าหมายในการพัฒนานโยบาย กฎหมาย และการปฏิบัติตามนโยบายและกฎหมายเพื่อให้คนจำนวนมาก ได้รับการช่วยเหลือ ไม่ใช่แค่เพียงคนๆเดียวหรือองค์กรพัฒนาเอกชนเพียงหน่วยงานเดียวเท่านั้น เป้าหมายที่กว้างขึ้น จำเป็นต้องใช้กลยุทธ์หลายด้าน

ผู้มีอำนาจ เมื่อกำหนดคำจำกัดความแล้ว สิ่งที่ควรพิจารณาคือ ใครคือ"กลุ่มเป้าหมายในการผลักดันนโยบาย" คำตอบของคำถามนี้ขึ้นอยู่กับเป้าหมายการผลักดันนโยบาย ใครคือบุคคลหรือสถาบันที่มีอำนาจในการยุติปัญหา

ในบางกรณี บุคคลที่เราอยากโน้มน้าวคือเจ้าหน้าที่รัฐ หรือเจ้าหน้าที่จากองค์การสหประชาชาติ (UN) ผู้สนับสนุนทุนระดับนานาชาติ เช่น กองทุนโลก (Global Fund) หรือบริษัทใหญ่ๆ บุคคลเหล่านี้ล้วนเป็น "ผู้มีอำนาจ" เนื่องจากมีอำนาจเปลี่ยนแปลงชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คนจำนวนมาก

การหาเสียงสนับสนุน หรือการรณรงค์เป็นกลยุทธ์อย่างหนึ่ง ด้วยการใช้วิธีต่างๆมากมายในระยะเวลาจำกัด บางครั้งอาจใช้เวลาสองสามเดือน หรือใช้เวลาหลายปี

วิธีการ คือกลยุทธ์ที่มีจุดมุ่งหมายในการโน้มน้าวบุคคล หรือสถาบันที่สามารถเปลี่ยนแปลงนโยบายหรือข้อปฏิบัติได้ เพื่อเอื้ออำนวยการผลักดันนโยบายไปสู่กลุ่มเป้าหมายที่กว้างขึ้น

กลยุทธ์ กลยุทธ์การผลักดันนโยบายคือทฤษฎีในการโน้มน้าวบุคคลเพื่อบรรลุเป้าหมาย เราสร้างกลยุทธ์จากการวิเคราะห์สภาพ จุดแข็ง จุดอ่อนของบุคคลที่เราต้องการโน้มน้าว รวมทั้งจุดแข็งขององค์กรและพันธมิตรที่สามารถรวมพลังให้ความช่วยเหลือได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับทฤษฎีของเราว่าจะโน้มน้าวอย่างไรให้ดีที่สุดในสถานการณ์นั้นๆ ด้วยการเลือกสรรวิธีการในการผลักดันนโยบาย

8. อภิปรายในกลุ่ม ว่าเห็นด้วยกับคำจำกัดความหรือไม่ แต่ละกลุ่มสามารถสร้างคำจำกัดความของตนเองได้ คำจำกัดความนี้ควรเปลี่ยนแปลงเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มหรือไม่ ถ้าสมควรเปลี่ยนแปลง ควรเป็นอย่างไร

เนื้อหาสำหรับผู้อบรม

- การผลักดันนโยบายให้ความสำคัญเรื่องการเปลี่ยนนโยบาย การดำเนินการตามนโยบาย กฎหมาย และข้อปฏิบัติ
- กลุ่มเป้าหมายการผลักดันนโยบายคือผู้มีอำนาจตัดสินใจ ผู้นำ ผู้ออกนโยบาย และผู้อยู่ในตำแหน่งที่มีอิทธิพล
- การผลักดันนโยบายด้านเอชไอวีจะถือว่าประสบความสำเร็จหากนโยบาย กฎหมาย การดำเนินการตามกฎหมายและข้อปฏิบัติมีการพัฒนาการป้องกันการติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ และการดูแลรักษา

สรุปและประเมินผล

9. ระหว่างทำกิจกรรม ประเมินการเรียนรู้ของผู้เข้าอบรม ขณะที่ผู้เข้าอบรมกำลังทำงานเป็นคู่ เดินเข้าไปให้ความช่วยเหลือตามความจำเป็น ผู้อบรมสามารถให้ข้อมูลและช่วยกลุ่มคู่ และกลุ่มใหญ่ ผู้อบรมควรบันทึกวิธีการที่ผู้เข้าอบรมเล่าประสบการณ์การผลักดันนโยบายในชีวิตจริง ซึ่งอาจแสดงให้เห็นถึงความไม่เข้าใจในความแตกต่างระหว่างการผลักดันนโยบาย การให้ความรู้แก่สาธารณะ และการบริการเคลื่อนที่ ฯลฯ หากมีผู้อบรมจำนวนมากไม่เข้าใจในความแตกต่างดังกล่าว แบบฝึกหัดถัดไปจะช่วยสร้างความเข้าใจให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

บทเรียน 1.3 นี่คือการผลักดันนโยบายใช่หรือไม่

เกริ่นนำ	บทเรียนนี้สำรวจถึงความหมายคาบเกี่ยวของการผลักดันนโยบาย การให้บริการเคลื่อนที่ การค้นคว้าวิจัยและ การแบ่งปันข้อมูล รวมทั้งความหมายของการผลักดันนโยบายที่แตกต่างจากกิจกรรมเหล่านี้
แนวคิด	การผลักดันนโยบาย การค้นคว้าวิจัย การบริการเคลื่อนที่ การแบ่งปันข้อมูล
เวลาที่ต้องใช้	45 นาที
จุดประสงค์	เพื่อแยกแยะการผลักดันนโยบายจากการค้นคว้าวิจัย การบริการเคลื่อนที่ และการแบ่งปันข้อมูล เพื่อทำความเข้าใจว่าการผลักดันนโยบายเกี่ยวข้องกับกิจกรรมอื่นๆอย่างไร เพื่อสนับสนุนให้ผู้เข้าอบรมวิเคราะห์คำจำกัดความการผลักดันนโยบาย เป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม
ทรัพยากรที่จำเป็น	ตัวอย่างเหตุการณ์การผลักดันนโยบาย 4 ตัวอย่าง แผนภาพสำหรับผู้เข้าอบรมแต่ละคน หรือแผนภาพขนาดใหญ่สำหรับติดผนังหรือฉายในห้อง ดินสอ ปากกา
สรุป	ในการอภิปรายสรุปประเด็น ต้องเน้นย้ำว่าการผลักดันนโยบายมีจุดประสงค์ในการเปลี่ยนแปลงกฎหมายหรือนโยบาย ส่วนการค้นคว้าวิจัย การบริการเคลื่อนที่ และการแบ่งปันข้อมูล อาจเป็นการช่วยบรรลุจุดประสงค์การผลักดันนโยบาย แต่ไม่นับว่าเป็นการผลักดันนโยบาย
ประเมินผล	ประเมินจากแบบฝึกหัดที่ผู้เข้าอบรมได้เขียนถึงความแตกต่างระหว่างการผลักดันนโยบายกับกิจกรรมอื่นๆ

ขั้นตอน

ข้อมูลสำหรับผู้อบรม: แบบฝึกหัดนี้เป็นแบบฝึกหัดแบบรายบุคคล

ขั้นตอนเตรียมการ

1. ปริ้นท์แบบฝึกหัดพร้อมเหตุการณ์การผลักดันนโยบายไว้ล่วงหน้า

แนะนำรายการ

2. บทเรียนนี้จะช่วยให้ผู้เข้าอบรมเข้าใจความหมายการผลักดันนโยบายอย่างถ่องแท้มากขึ้น การให้คำจำกัดความของการผลักดันนโยบายและตัวอย่างกิจกรรมการรณรงค์จะช่วยให้ผู้เข้าอบรมเข้าใจบทเรียนมากขึ้น

กิจกรรม

3. ส่งเหตุการณ์การผลักดันนโยบายทั้ง 4 กรณีให้ทุกคนได้อ่าน จากนั้นให้เวลาผู้เข้าอบรม อย่างน้อย 15-20 นาทีในการอ่านเหตุการณ์และตอบคำถาม
4. หลังจากผู้เข้าอบรมแต่ละคนได้ทำแบบฝึกหัดเสร็จแล้ว คุณอาจนำการอภิปรายด้วยการเปิดประเด็นว่าอะไรเป็นสิ่งที่ช่วยสร้างการผลักดันนโยบาย และอะไรไม่สนับสนุนการผลักดันนโยบาย

สรุปและประเมินผล

5. ย้ำเตือนผู้เข้าอบรมว่า การผลักดันนโยบายด้านสิทธิมนุษยชนมีการรวมพลังเพื่อส่งอิทธิพลต่อนโยบาย กฎหมาย และข้อปฏิบัติเสมอ
6. ประเมินการเรียนรู้จากแบบฝึกหัดและการพูดคุยในประเด็นดังกล่าว

แบบเรียน บทเรียน 1.3

แผนภาพ: การผลักดันนโยบายคาบเกี่ยวกับกิจกรรมอื่นๆอย่างไร

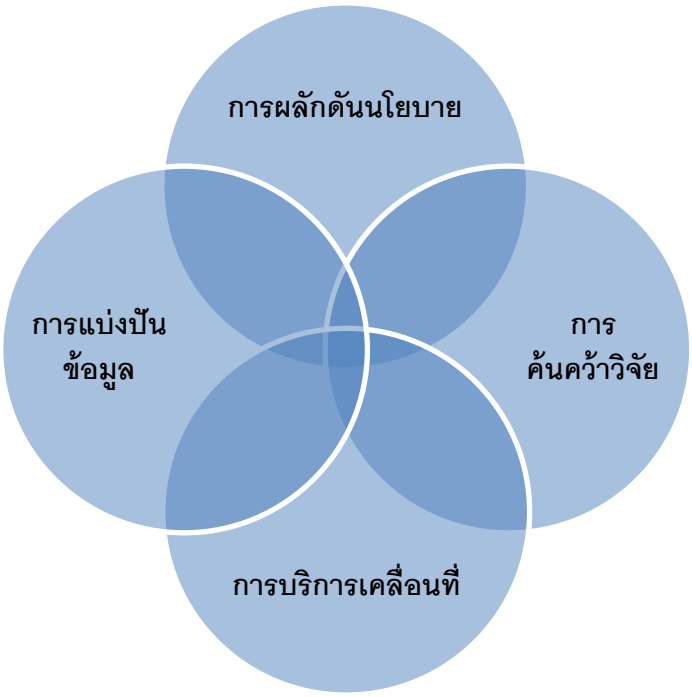

แบบฝึกหัด บทเรียน 1.3

นี่คือการผลักดันนโยบายใช่หรือไม่

<u>แบบฝึกหัดรายบุคคล</u> อ่านเหตุการณ์ด้านล่างนี้และตอบคำถาม คุณคิดว่าการกระทำนี้เป็นการสร้างการผลักดันนโยบายหรือไม่ หากคิดว่าใช่ หรือ ไม่ใช่ ให้เหตุผลว่าทำไมจึงคิดเช่นนั้น

เหตุการณ์ที่ 1

คุณบริหารองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานเพื่อพัฒนาสุขภาพของแม่และเด็ก ภาวะทุพโภชนาการเป็นปัญหาใหญ่ที่ส่งผลกระทบต่อเด็กเล็กในชุมชน และเป็นเหตุให้ทารกหลายรายเสียชีวิตทุกปี เด็กทารกและเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปีที่อาศัยอยู่กับครอบครัวยากจนไม่ได้รับอาหารและสารอาหารที่เพียงพอ เพื่อแก้ไขปัญหานี้ คุณเริ่มต้นด้วยการให้บริการด้านสุขภาพขั้นพื้นฐานแก่แม่ เด็กทารก และเด็กอ่อน มีบริการการชั่งน้ำหนักเด็กทารก และให้ความรู้ด้านโภชนาการ ตรวจสุขภาพ และให้อาหารเสริม

นี่คือการผลักดันนโยบายใช่หรือไม่ ถ้าใช่ เพราะอะไร

หากไม่ใช่การผลักดันนโยบาย จะทำให้กรณีนี้เป็นการผลักดันนโยบายได้อย่างไร

เหตุการณ์ที่ 2

มหาวิทยาลัยชื่อดังติดต่อคุณให้ร่วมทำวิจัยการกีดกันผู้ใช้เข็มฉีดยาและผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์เข้าทำงานในองค์กรเนื่องจากหน่วยงานคุณทำงานร่วมกับผู้ใช้ยาและ PLWHA อย่างใกล้ชิด ทางมหาวิทยาลัยขอความช่วยเหลือคุณให้ทำแบบสำรวจและรวบรวมกรณีการกีดกันต่างๆไว้เป็นกรณีศึกษา ทางมหาลัยมีโครงการตีพิมพ์บทความทางวิชาการเป็นภาษาอังกฤษโดยใช้ข้อมูลเหล่านี้

นี่คือการผลักดันนโยบายใช่หรือไม่ ถ้าใช่ เพราะอะไร

ถ้านี่ไม่ใช่การผลักดันนโยบาย จะทำให้กรณีนี้เป็นการผลักดันนโยบายได้อย่างไร

เหตุการณ์ที่ 3

หน่วยงานคุณพบว่าครอบครัวฐานะยากจนในชุมชน สร้างหนี้ด้วยการซื้อยารักษาโรคราคาแพงเพื่อรักษาวัณโรค และในการหาเงินมาซื้อยา ทางครอบครัวต้องนำบ้านไปจำนอง กู้ยืมเงินจากเพื่อนบ้าน และขายทรัพย์สมบัติมีค่าส่วนตัว เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหานี้ องค์กรพัฒนาเอกชนของคุณเริ่มโครงการให้ข้อมูลแก่สาธารณะ โดยให้ความรู้แก่บุคคลทั่วไปถึงยารักษาวัณโรคราคาแพง และความไม่ยุติธรรมต่อครอบครัวคนยากจนที่ต้องเผชิญกับความยากจนขึ้นอีกเท่าตัวเพราะการซื้อยามารักษาชีวิต

นี่คือการผลักดันนโยบายใช่หรือไม่ ถ้าใช่ เพราะอะไร

ถ้านี่ไม่ใช่การผลักดันนโยบาย จะทำให้กรณีนี้เป็นการผลักดันนโยบายได้อย่างไร

เหตุการณ์ที่ 4

คุณเป็นผู้บริหารองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานเพื่อช่วยเหลือหญิงขายบริการทางเพศในเมืองใหญ่ของประเทศจีน หลังจากได้เข้าไปพูดคุยและได้ขอสัมภาษณ์คนจากชุมชนเป็นเวลาหลายเดือน คุณพบว่าผู้ขายบริการทางเพศตกเป็นเหยื่อความรุนแรงจากบรรดาลูกค้าและเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหา คุณริเริ่มโครงการใหม่ที่ให้การอบรมผู้ใช้แรงงานทางเพศได้ทราบถึงสิทธิของตนเอง และให้แหล่งข้อมูลทางกฎหมายเช่น ทนายความ เพื่อติดต่อกรณีเผชิญความรุนแรง

นี่คือการผลักดันนโยบายใช่หรือไม่ ถ้าใช่ เพราะอะไร

ถ้านี่ไม่ใช่การผลักดันโยบายจะทำให้กรณีนี้เป็นการผลักดันนโยบายได้อย่างไร

บทที่ 2

วิเคราะห์สภาพแวดล้อม

บทเรียน 2.1 การขอคำปรึกษาจากชุมชนควรทำอย่างไร

เกริ่นนำ	บทเรียนนี้ให้แนวทางการจัดประชุมกับคนในชุมชนเพื่อรวบรวมข้อมูลหรือความคิดเห็น
แนวคิด	การปรึกษาหารือกับชุมชน การวางแผนประชุม การแบ่งหน้าที่ผู้นำ
เวลาที่ต้องใช้	2 ชั่วโมง
จุดประสงค์	เพื่อเรียนรู้วิธีการวางแผนการหารือ/ประชุม กับชุมชน เพื่อฝึกสร้างการมีส่วนร่วมให้สมาชิกชุมชน เพื่อเรียนรู้ความต้องการของชุมชน
ทรัพยากรที่จำเป็น	กระดาษเขียนแผ่นใหญ่ วิเคราะห์ตัวอย่างและปรับใช้ในกลุ่ม
สรุป	การหารือกับชุมชนเป็นการรับข้อมูลที่มีประโยชน์อย่างมาก จำเป็นต้องมีการวางแผนโครงสร้างและการเดินทางจัดการประชุม
ประเมินผล	การฟังเสียงตอบรับในแต่ละแบบฝึกหัดจะช่วยประเมินความเข้าใจกลุ่มผู้เข้าอบรม หลังจากการปรึกษากับชุมชน การฟังเสียงตอบรับหรือทำแบบสำรวจสั้นๆสามารถประเมินความสำเร็จของการประชุมได้

ขั้นตอน

ข้อมูลสำหรับผู้อบรม

แบบฝึกหัดนี้จะช่วยให้ผู้เข้าอบรมได้ปรึกษาหารือกับชุมชน และใช้ตัวอย่างเหตุการณ์ในชีวิตจริงที่ดัดแปลงมาจาก *Mitsampan Comminity Research Project* โครงการนี้รวบรวมพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเอชไอวี และอุปสรรคการเข้าถึงข้อมูลด้านสุขภาพ จากผู้ใช้เข็มฉีดยาในกรุงเทพฯ จุดประสงค์ของโครงการนี้คือเพิ่มการเข้าถึงบริการที่ช่วยลดพฤติกรรมการติดเชื้อเอชไอวี

ขั้นตอนต่างๆ ที่ผู้เข้าอบรมสามารถปฏิบัติเพื่อให้การปรึกษากับชุมชนประสบผลสำเร็จ ผู้อบรมอาจใช้คำถามเหล่านี้ในการวางแผนการประชุมกับกลุ่มผู้เข้าอบรม

ควรคำนึงว่าไม่สามารถดำเนินการทุกขั้นตอนให้เสร็จเพียงช่วงเดียวได้

ปรับใช้ขั้นตอนเหล่านี้กับสถานการณ์ของกลุ่ม

การเตรียมการปรึกษากับชุมชน

1. เตรียมวาระการประชุม ใครเป็นผู้อำนวยความสะดวกในห้องประชุม ใครเป็นคนจดบันทึก และผลที่คาดว่าจะได้รับคืออะไร จะนำเสนอข้อมูลด้วยโปรแกรม Powerpoint หรือไม่ มีเอกสารประกอบการประชุมหรือไม่
2. ติดต่อผู้นำชุมชน เพื่อพิจารณาเลือกเวลาและสถานที่ที่เหมาะสมในการจัดประชุม รวมทั้งเกณฑ์กำหนดบุคคลที่เหมาะสมในการเข้าร่วมประชุม ข้อมูลและอุปกรณ์ต่างๆที่ใช้ในการประชุมมีอะไรบ้าง และมีการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบอย่างไร (ใครจะเป็นคนซื้ออาหารกลางวันหรือของว่าง ใครเป็นผู้ตัดสินใจว่าใครสามารถเข้าร่วมประชุมได้ มีค่าเดินทางหรือเบี้ยเลี้ยงสำหรับผู้เข้าประชุมหรือไม่ จำเป็นต้องใช้ใบเสร็จหรือไม่

การปรึกษากับชุมชน

3. จัดการปรึกษาหารือ ณ สถานที่ที่กำหนดไว้ และเสนอประเด็นที่มีอยู่ในขณะนั้น ในการกำหนดวาระการประชุมให้คำนึงถึงคำถามว่า "คำถามหลักที่ใช้ถามชุมชนคืออะไร"

   วาระการประชุมหรือหัวข้อต่างๆที่ใช้ในการหารือกับชุมชนมีดังนี้

   ก. เกริ่นนำ ที่มาของโครงการรณรงค์ (บางครั้งอาจมาจากชุมชน) ประเมินความสำเร็จในการให้ความร่วมมือชุมชนให้ความสนใจประเด็นการรณรงค์มากน้อยแค่ไหน ตัวอย่างเช่น สนใจในโครงการเอชไอวีที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และการลดอุปสรรคการเข้าถึงการรักษาเอชไอวีและการรักษาด้วยยา
   ข. คุณสนใจที่จะช่วยรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการรณรงค์ของเราหรือไม่
   ค. คำถามหลักที่ควรใช้ถามเพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูลคืออะไร
   ง. คุณสนใจที่จะตรวจดูแบบสอบถามที่ได้จัดทำขึ้นหรือไม่
   จ. คุณสนใจที่จะช่วยรวบรวมข้อมูลและเข้ารับการอบรมหรือไม่
   ฉ. กรอบเวลาและทรัพยากรที่มี
   ช. ข้อคำนึงตามหลักจริยธรรม เช่น มีการปกปิดตัวตน/รักษาความลับอย่างไร ควรตั้งคณะกรรมการตรวจสอบด้านจริยธรรมก่อนอนุมัติโครงการนี้หรือไม่ มาตรการรักษาความปลอดภัยเป็นอย่างไร มีความเสี่ยงต่อการแทรกแซงของตำรวจหรือไม่
   ซ. ขั้นตอนอื่นๆต่อไป และใครมีหน้าที่ทำอะไร
   ฌ. การนัดประชุมครั้งที่สอง/ ตามวัน เวลาที่ตกลง

สรุปและประเมินผล

4. แบบฝึกหัดนี้จำเป็นต้องใช้ขั้นตอนต่างๆตั้งแต่การวางแผนจนถึงการปรึกษาหารือกับชุมชน ผู้เข้าอบรมควรแสดงข้อคิดเห็นถึงความสำเร็จ และความท้าทายที่เกิดขึ้นในแต่ละขั้นตอนของการดำเนินงาน
5. **ทางเลือกอื่นๆ** สมาชิกชุมชนอาจขอให้ประเมินการประชุมสิ่งที่พวกเขาชอบและไม่ชอบ คุณสามารถจัดการประเมินหรือทำแบบสำรวจสั้นๆเพื่อรักษาสิทธิส่วนบุคคล

บทเรียน 2.2 จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และความเสี่ยง (SWOT)

เกริ่นนำ	บทเรียนนี้ประเมินปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่อาจเป็นอุปสรรคหรือเอื้ออำนวยต่อกลยุทธ์การผลักดันนโยบาย
แนวคิด	กลยุทธ์ในการผลักดันนโยบาย การวิเคราะห์ SWOT (จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส ความเสี่ยง)
เวลาที่ต้องใช้	60-90 นาที
จุดประสงค์	เพื่อระบุปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อการผลักดันนโยบาย เพื่อระบุจุดแข็งและจุดอ่อนของหน่วยงาน
ทรัพยากรที่จำเป็น	เอกสาร: ตารางโอกาส เอกสาร: ตารางความเสี่ยง เอกสาร: ตารางจุดแข็งของหน่วยงาน เอกสาร: ตารางจุดอ่อน
สรุป	การวิเคราะห์ปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกหน่วยงานเป็นส่วนสำคัญในการวางแผนการผลักดันนโยบาย เครื่องมือ SWOT เป็นวิธีการในการขัดเกลาเป้าหมาย จุดประสงค์ และกิจกรรมต่างๆ
ประเมินผล	ในท้ายบทเรียน ผู้เข้าอบรมจะได้กำหนดลักษณะขององค์กรและสภาพแวดล้อมที่จะส่งผลต่อการผลักดันนโยบาย ประเมินความเข้าใจในแนวคิด และความสามารถของผู้เข้าอบรมในการประยุกต์ใช้แนวคิดกับสถานการณ์จริง

ขั้นตอน

แนะนำรายการ

1. ทบทวนจุดประสงค์ของแบบฝึกหัด เพื่อให้แน่ใจว่าทุกคนเข้าใจจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และความเสี่ยง ของการวิเคราะห์ SWOT

   จุดประสงค์ของแบบฝึกหัดนี้คือเพื่อประเมินปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่อาจเป็นอุปสรรคหรือเอื้ออำนวยต่อกลยุทธ์การผลักดันนโยบายของกลุ่ม และเพื่อขัดเกลาเป้าหมาย จุดประสงค์ และกิจกรรมต่างๆ

   SWOT เป็นการวิเคราะห์เพื่อการประเมิน องค์กรต่างๆได้ใช้การวิเคราะห์นี้มานานหลายทศวรรษ
   SWOT ย่อมาจาก

   Strength จุดแข็ง องค์ประกอบของกลุ่มหรือหน่วยงานที่เป็นจุดแข็งหรือเป็นข้อได้เปรียบ สิ่งนี้ถือเป็นปัจจัยภายใน
   Weaknesses จุดอ่อน องค์ประกอบของกลุ่มที่เป็นข้อด้อยหรือเป็นข้อเสียเปรียบ สิ่งนี้ถือเป็นปัจจัยภายนอก

Opportunities โอกาส ปัจจัยภายนอกที่ให้ช่องทางแก่กลุ่มหรือหน่วยงาน (หรือโอกาส) ในการได้รับประโยชน์

Threats ความเสี่ยง ปัจจัยภายนอกที่เป็นปัญหาต่อกลุ่มหรือหน่วยงาน

คุณอาจใช้ตัวอย่างต่างๆในการอธิบายข้อมูลที่เตรียมสำหรับผู้เข้าอบรม

2. เขียนเป้าหมายการผลักดันนโยบายของคุณและจุดประสงค์ลงในกระดาษแผ่นใหญ่ให้ทุกคนได้เห็น

กิจกรรม

ข้อมูลสำหรับผู้อบรม: เริ่มต้นด้วยปัจจัยภายนอก: โอกาสและความเสี่ยง หลังจากนั้นกล่าวถึงปัจจัยภายใน: จุดแข็งและจุดอ่อน หากผู้เข้าอบรมทำงานเป็นกลุ่มย่อย ให้แบ่งสองหัวข้อนี้กับผู้เข้าอบรมทั้งหมด

3. ระดมความคิดเกี่ยวกับปัจจัยภายนอก (โอกาสและความเสี่ยง) ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อกลยุทธ์ของคุณ รวมทั้ง
   - กลุ่มและโครงสร้างต่างๆที่เกี่ยวข้องกับกลยุทธ์
   - องค์กรต่างๆที่อาจให้การสนับสนุนช่วยเหลือ (ทางด้านการเงิน เทคนิค การเมือง ฯลฯ)
   - แนวโน้มและกลุ่มที่มีอิทธิพลในพื้นที่การเมืองและนโยบายซึ่งคุณต้องการผลักดันรวมทั้งพลังทางวัฒนธรรม ความเชื่อ และศาสนาทั้งจากภาครัฐและเอกชน (โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเป็นประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสิทธิสตรี) รวมทั้งเหตุการณ์สำคัญต่างๆหากเกี่ยวข้อง
   - กลุ่มหรือพลังอื่นๆที่ส่งผลกระทบต่อกลยุทธ์ของคุณ

   ผนวกพลังทางบวก (โอกาส) และพลังทางลบ (ความเสี่ยง) จัดพลังต่างๆที่ได้ระดมความคิดในตารางโอกาสและตารางความเสี่ยง ตามแบบข้างล่าง

   บางกรณี ทางกลุ่มอาจเล็งเห็นได้ว่าพลังบางอย่างเป็นได้ทั้งความเสี่ยงและโอกาส ในกรณีนี้ ให้ใส่ข้อมูลไว้ทั้งสองตาราง

4. โหวตเลือก “โอกาส”และ “ความเสี่ยง” ที่สำคัญที่สุด อย่างละ2-3 ข้อ และทำเครื่องหมาย ++ หน้าข้อที่สำคัญที่สุด จากนั้นโหวตเลือก“โอกาส”และ “ความเสี่ยง” ที่มีความสำคัญถัดมา อย่างละ2-3 ข้อและทำเครื่องหมาย +
5. ระดมความคิดเกี่ยวกับปัจจัยภายใน หรือจุดแข็ง จุดอ่อนขององค์กร
6. ใช้ตารางด้านล่าง เขียนจุดแข็งและจุดอ่อนขององค์กร จากนั้นให้คะแนนด้วยเครื่องหมาย ++ และ + จุดแข็งจุดอ่อนแต่ละข้อมีความสำคัญต่อกลยุทธ์ของคุณอย่างไร

ข้อมูลสำหรับผู้อบรม:ด้านล่างนี้เป็นตัวอย่างสิ่งที่อาจพบจากการวิเคราะห์ SWOT

ปัจจัยภายใน

- จุดแข็ง: ทักษะของเจ้าหน้าที่ การเชื่อมโยงกับคนในชุมชน ฐานเงินทุน ความมุ่งมั่น เป้าหมายเดียวกัน ความน่าเชื่อถือทางการเมือง
- จุดอ่อน: เจ้าหน้าที่ขาดทักษะ เงินทุนไม่มีความแน่นอน ความขัดแย้งภายใน ศีลธรรมต่ำ ความช่วยเหลือจากชุมชนอันจำกัดเป้าหมายการผลักดันนโยบายและจุดประสงค์หน่วยงานแตกต่างกัน

ปัจจัยภายนอก

- โอกาส: การเลือกตั้ง กระบวนการปฏิรูป การสร้างนโยบายใหม่ๆ การประชุมระดับนานาชาติ แขกผู้มาเยือน คนสำคัญ เหตุการณ์ที่ดึงดูดความสนใจจากประชาชน
- ความเสี่ยง: การขาดการประสานงานระหว่างองค์กรพัฒนาเอกชน พลังทางศาสนาหรือการเมืองที่ขัดแย้งกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม อิสรภาพทางการเมืองอันจำกัด การเมืองขาดความโปร่งใส มุมมองทางวัฒนธรรมในเรื่องบทบาทหน้าที่ต่างๆ การพลาดโอกาสสำหรับนโยบาย และการเกณฑ์คนมาร่วมหน่วยงานโดยไม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือส่งผลใดๆ

7. สนทนา เขียนสิ่งที่ได้จากการวิเคราะห์ SWOT เพื่อสร้างกลยุทธ์การรณรงค์ คำถามดังต่อไปนี้อาจช่วยให้ผู้เข้าอบรมสามารถคิดผลการวิเคราะห์ได้มากขึ้น

   เราจะสร้างจุดแข็งของเราเพื่อพัฒนากลยุทธ์ต่อไปได้อย่างไร
   เพื่อเป็นการลดจุดอ่อนเราควรเพิ่มอะไรในกลยุทธ์
   เพื่อเป็นการใช้ประโยชน์จากโอกาสได้อย่างเต็มที่ เราควรเพิ่มอะไรในกลยุทธ์
   ควรทำอย่างไรเพื่อลดผลกระทบจากความเสี่ยง

สรุปและประเมินผล

8. ผู้อบรมสรุปความคิดต่างๆที่ผู้เข้าอบรมได้เสนอ รวมทั้งใช้ในสิ่งที่ได้เรียนรู้ในการวางแผนโครงการผลักดันนโยบายหรือการรณรงค์ด้านสิทธิ
9. ตารางที่สมบูรณ์ และการสนทนา ช่วยให้ผู้สอนสามารถประเมินว่าผู้เข้าอบรมได้เรียนรู้มากน้อยแค่ไหน ผู้เข้าอบรมสามารถระบุปัจจัยภายใน (จุดแข็ง จุดอ่อน) และปัจจัยภายนอก (โอกาส ความเสี่ยง) ที่อาจส่งผลกระทบต่อการผลักดันนโยบายของพวกเขาได้หรือไม่ และสามารถถกประเด็นได้ว่าปัจจัยภายในและภายนอกข้อไหนที่มีความสำคัญกับงานผลักดันนโยบายของพวกเขา

แบบฝึกหัด บทเรียน 2.2

ตารางโอกาสและความเสี่ยง

โอกาส

ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลในแง่บวก			
ประเด็น	การสนับสนุนช่วยเหลือ	พื้นที่ทางการเมือง/นโยบาย	อื่นๆ

ความเสี่ยง

ปัจจัยภายนอกที่ส่งผลในแง่ลบ			
ประเด็น	การสนับสนุนช่วยเหลือ	พื้นที่ทางการเมือง/นโยบาย	อื่นๆ

แบบฝึกหัด บทเรียน 2.2

ปัจจัยภายใน: การประเมินจุดแข็งและจุดอ่อนขององค์กร

ใช้ตารางต่อไปนี้ เขียนจุดแข็งและจุดอ่อนของหน่วยงาน จากนั้นให้คะแนนด้วยเครื่องหมาย ++ และ+ ตามความสำคัญของจุดแข็งและจุดอ่อนที่มีผลต่อกลยุทธ์ของคุณ

จุดแข็ง	**มีความสำคัญต่อกลยุทธ์อย่างไร**

จุดอ่อน	**มีความสำคัญต่อกลยุทธ์อย่างไร**

บทเรียน 2.3 การพิจารณาลำดับความสำคัญในการผลักดันนโยบาย

ดัดแปลงจาก *"HIV/AIDS and Human Rights: Young People in Action,* "UNESCO/Joint United Nations Programme on HIV/AIDS (UNAIDS) 2001, pages 7-8

เกริ่นนำ	ผู้เข้าอบรมจะสามารถตัดสินใจได้ดีขึ้น เมื่อทุกคนมีส่วนร่วมในการสนทนา กิจกรรมนี้ช่วยให้ผู้เข้าอบรมพิจารณาประเด็นต่างๆได้อย่างถี่ถ้วนมากขึ้น และสร้างบรรยากาศการยอมรับความไม่เห็นด้วยหรือมุมมองที่ขัดแย้ง และระบุลำดับความสำคัญของกิจกรรมต่างๆ
แนวคิด	ลำดับความสำคัญประเด็นต่างๆ การแสดงความคิดเห็นรายบุคคลในกลุ่ม การตัดสินใจของกลุ่ม
เวลาที่ต้องใช้	45 นาที
จุดประสงค์	เพื่อฝึกการตัดสินใจในกลุ่ม เพื่อฝึกให้ทุกคนได้แสดงความคิดเห็น เพื่อเข้าใจการลำดับความสำคัญประเด็นต่างๆ เพื่อพิจารณามุมมองจากผู้ที่ได้รับผลกระทบ (เช่น ผู้มีเชื้อเอชไอวี)
ทรัพยากรที่จำเป็น	กระดาษแผ่นใหญ่ ปากกาเมจิก กระดาษและปากกา
สรุป	ไม่มีคำตอบที่ถูกต้องในการลำดับความสำคัญ ผู้เข้าอบรมสามารถแสดงความคิดเห็นของตนเองต่อประเด็นปัญหาได้ รวมทั้งคนที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาซึ่งมีความสำคัญต่อกลยุทธ์การผลักดันนโยบาย
ประเมินผล	ประเมินลำดับความสำคัญของสมาชิกในกลุ่ม มีการแสดงความคิดเห็นต่างๆและรับฟังความคิดเห็นหรือไม่

ขั้นตอน

แนะนำ

1. อธิบายกิจกรรมกลุ่ม

กิจกรรม

ประเด็นสำหรับผู้อบรมไว้เป็นข้อมูลแก่ผู้เข้าอบรมระหว่างกิจกรรม

การลำดับความสำคัญของแต่ละคนนั้นไม่มี “คำตอบตายตัว” ทั้งนี้มีความแตกต่างไปตามตำแหน่งทางการเมือง กฎหมาย และเศรษฐกิจ ประสบการณ์ และค่านิยม

2. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมคิดประเด็นด้านเอชไอวีหรือสิทธิมนุษยชน 5-10 ประเด็นที่พวกเขาทำงานในประเด็นนี้

3. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมสร้างประเด็นที่อธิบายความสำคัญของแต่ละหัวข้อดังนี้

“ เราควรรณรงค์เพื่อการใช้เข็มฉีดยาสำหรับผู้ใช้ยาเป็นเรื่องถูกกฎหมาย

“ เราควรตรวจสอบให้แน่ใจว่าคลินิคเอชไอวี/เอดส์ ทุกแห่งมีบริการให้คำปรึกษาและตรวจหาเชื้อ (VCT) สำหรับผู้ใช้เข็มฉีดยา”

“เราควรรณรงค์เพื่อยุติการกระทำของตำรวจที่ละเมิดสิทธิผู้ใช้เข็มฉีดยา”

“เราควรทำงานเพื่อสร้างหลักเกณฑ์การเข้ารับการรักษาเอชไอวีที่ดียิ่งขึ้น”

“เราควรจัดการรณรงค์การป้องกันเอชไอวีในกลุ่มสาวประเภทสอง”

“เราควรสร้างโอกาสให้แก่คนหนุ่มสาวได้พูดคุยเรื่องสุขภาพทางเพศอย่างเปิดเผย รวมทั้งในโรงเรียน”

“เราควรตรวจสอบให้แน่ชัดว่าเด็กที่มีเชื้อเอชไอวี ไม่ได้ถูกไล่ออกจากโรงเรียน”

4. ให้ผู้เข้าอบรมจับกลุ่มเป็นคู่ แจกคำพูดเหล่านี้ให้แต่ละคู่ และให้เรียงลำดับความสำคัญของคำพูดเหล่านี้

5. จากนั้น ให้แบ่งกลุ่มเป็นสี่คน และเปรียบเทียบลำดับความสำคัญ ในขั้นตอนนี้ ทุกคนจะได้มีโอกาสเสนอและอธิบายมุมมองของตนเอง

6. ให้ทุกคนกลับมารวมกลุ่มเดิม และให้กลุ่มคู่งานรายงานข้อความที่ได้เรียงลำดับไว้*แรกสุด* และ*ท้ายสุด* จดข้อมูลลงในกระดาษแผ่นใหญ่หรือบนกระดาน

7. อภิปรายถึงผลที่ได้ ประโยคที่อยู่ในลำดับแรกและลำดับสุดท้ายมีความชัดเจน ช่วยให้การตัดสินใจเป็นไปได้ง่ายขึ้น ทั้งนี้บางกลุ่มอาจเรียงลำดับให้บางประโยคอยู่อันดับแรก แต่บางกลุ่มอาจเรียงลำดับให้ประโยคนั้นอยู่ลำดับสุดท้าย ซึ่งการพูดคุยเรื่องนี้นับว่าเป็นประโยชน์เช่นกัน

ระหว่างการอภิปรายหลังกิจกรรมและก่อนการสรุปประเด็นการผลักดันนโยบาย ให้ผู้อบรมยกประเด็นเหล่านี้เพื่อพิจารณา

- ทัศนคติจากชุมชน มุมมองของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากประเด็นปัญหา (เช่น ผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ผู้ใช้ยา และสาวประเภทสอง)
- ช่องว่าง ประเด็นที่ไม่มีบุคคลให้ความสนใจ
- การให้ความร่วมมือ โอกาสในการทำงานกับกลุ่มอื่นๆ

- คุณมีเวลาและทรัพยากรมากน้อยแค่ไหน
- ในกลุ่มคุณมีทักษะอะไรบ้าง

8. พูดถึงประโยคที่ทุกคนไม่ได้จัดอันดับให้เป็นอันดับแรกและอันดับสุดท้าย

สรุปและประเมินผล

9. สรุปประเด็นสนทนาของกลุ่มระหว่างกิจกรรม ให้เวลากลุ่มได้อภิปรายถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ในแบบฝึกหัด ประเมินความรู้ความเข้าใจในแนวคิด และความสามารถในการรับฟังความเห็นที่แตกต่างของผู้เข้าอบรม

บทเรียน 2.4 แบบวิเคราะห์นโยบาย (ตัวอย่าง)

เกริ่นนำ	จุดประสงค์การผลักดันนโยบายด้านสิทธิมนุษยชนคือการเปลี่ยนแปลงนโยบาย ดังนั้นการวิเคราะห์นโยบายระหว่างกระบวนการวางแผนการผลักดันนโยบายจึงเป็นสิ่งจำเป็น กิจกรรมนี้ ผู้เข้าอบรมจะได้สำรวจตัวอย่างนโยบาย เพื่อเรียนรู้วิธีการวิเคราะห์นโยบายของตนเอง
แนวคิด	การวิเคราะห์นโยบาย นโยบาย (สนับสนุนและไม่สนับสนุน) การบังคับใช้นโยบาย
เวลาที่ต้องใช้	1 ชั่วโมง
จุดประสงค์	ระบุนโยบายที่ส่งผลต่อประเด็นของกลุ่ม
ทรัพยากรที่จำเป็น	เอกสาร: แบบวิเคราะห์นโยบาย (ตัวอย่าง) กระดาษสีขาวแผ่นใหญ่
ขั้นตอนปฏิบัติ	เนื่องจากนโยบายสามารถเป็นแรงสนับสนุนหรือเป็นอุปสรรคต่อการผลักดันนโยบายได้ ดังนั้นการวิเคราะห์นโยบายจึงช่วยการวางแผนกลยุทธ์ได้อย่างมาก
ประเมินผล	ประเมินความเข้าใจกลุ่ม เรื่องจุดประสงค์ของการวิเคราะห์นโยบาย กลุ่มผู้เข้าอบรมจะสามารถประยุกต์ใช้บทเรียนกับงานที่ทำได้อย่างไร

ขั้นตอน

แนะนำรายการ

1. อธิบายการวิเคราะห์นโยบายและให้ตัวอย่างนโยบายที่สนับสนุนและนโยบายที่ไม่สนับสนุน

กิจกรรม

2. แจกเอกสารตัวอย่างแบบนโยบายให้กลุ่มผู้เข้าอบรม (ด้านล่าง) อธิบายส่วนต่างๆของแบบนโยบายต่อไปนี้

- *ปัญหา*คืออะไร ประเด็นหลักที่ทางกลุ่มหรือการผลักดันนโยบายต้องการสื่อให้รับรู้
- ใครได้รับ*ผลกระทบ ที่ไหน* พยายามเจาะจงให้มากที่สุดว่าใครได้รับผลกระทบจากปัญหา
- *นโยบายที่ไม่สนับสนุน*: กฎหมายหรือนโยบายที่ก่อให้เกิดผลดีมีอะไรบ้าง
- *นโยบายจำกัด:*นโยบายที่ส่งผลเสียต่อชุมชนของคุณมีอะไรบ้าง
- *การบังคับใช้กฎหมาย:*นโยบาย (หากมี) ถูกบังคับใช้ในท้องที่หรือประเทศอย่างไร

3. กระตุ้นให้กลุ่มผู้เข้าอบรมถามคำถามและพูดคุยเกี่ยวกับแบบวิเคราะห์นโยบาย คุณสามารถให้ตัวอย่างเพิ่มเติมหรือขอให้ผู้เข้าอบรมยกตัวอย่างนโยบาย

4. แสดงแบบนโยบายบนกระดาษสีขาวแผ่นใหญ่ ดูตัวอย่างด้านล่าง

5. ผู้อบรมอาจช่วยกลุ่มผู้เข้าอบรมกรอกข้อมูลในแบบนโยบาย หากเป็นกลุ่มใหญ่ ให้แบ่งเป็นกลุ่มย่อย

6. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมพูดคุยถึงแบบนโยบาย และส่งเสริมให้มีการอภิปรายในการเปลี่ยนแปลงนโยบาย

สรุปและประเมินผล

7. สรุปการอภิปรายในกลุ่มระหว่างกิจกรรม เน้นย้ำผู้เข้าอบรมว่าการเข้าใจนโยบายเป็นเรื่องสำคัญต่อการสร้างกลยุทธ์การผลักดันนโยบาย

8. ในช่วงพูดคุยสรุปท้ายบทเรียน ประเมินการเรียนรู้และการมีส่วนร่วมของผู้เข้าอบรม

แบบเรียน บทเรียน 2.4

แบบวิเคราะห์นโยบาย

ปัญหาคืออะไร	
ใครได้รับผลกระทบ ที่ไหน	
นโยบายสนับสนุน:	
นโยบายที่ไม่สนับสนุน:	
การบังคับใช้กฎหมาย:	

แบบวิเคราะห์นโยบาย(ตัวอย่าง)

ปัญหาคืออะไร	การเข้าถึงการรักษาเอชไอวี สำหรับแรงงานต่างด้าวที่ไม่ได้จดทะเบียนในประเทศ ก.
ใครได้รับผลกระทบ ที่ไหน	แรงงานต่างด้าวที่ไม่ได้รับการจดทะเบียนในประเทศ ก.
นโยบายสนับสนุน: มีนโยบายที่ช่วยให้เข้าถึงการบริการด้านสุขภาพหรือการรักษาเอชไอวีสำหรับบุคคลต่างด้าวและบุคคลต่างด้าวที่ไม่ได้รับการจดทะเบียนหรือไม่	ประเทศ ก. มีโครงการด้านสุขภาพสำหรับประชาชนอย่างครอบคลุมซึ่งรวมถึงการดูแลรักษาผู้มีเชื้อเอชไอวี แรงงานต่างด้าวที่จดทะเบียนสามารถเข้าถึงการรักษาภายใต้โครงการของรัฐได้
นโยบายที่ไม่สนับสนุน: มีนโยบายที่ส่งผลกระทบในด้านลบ ต่อการเข้าถึงการรักษาของบุคคลต่างด้าวหรือไม่	แรงงานที่ไม่ได้จดทะเบียนไม่มีสิทธิเข้ารับการรักษาภายใต้นโยบายปัจจุบัน การรักษาผู้มีเชื้อเอชไอวีจำกัดเฉพาะแรงงานที่จดทะเบียนเท่านั้น
การบังคับใช้นโยบาย: โครงการไหนที่ช่วยสนับสนุนหรือไม่สนับสนุน (การเข้าถึงการรักษาของบุคคลต่างด้าว)	เนื่องจากไม่มีนโยบายให้บริการด้านสุขภาพแก่แรงงานต่างด้าวที่ไม่ได้จดทะเบียนการบังคับใช้นโยบายจึงไม่ใช่ประเด็น

บทที่ 3

การสร้างกลยุทธ์สำหรับการผลักดันนโยบาย

บทเรียน 3.1 ร่างกรอบการสร้างแผนการผลักดันนโยบาย

เกริ่นนำ	บทเรียนนี้ช่วยให้กลุ่มผู้เข้าอบรมสร้างแผนการผลักดันนโยบาย
แนวคิด	กรอบการผลักดันนโยบาย
เวลา	90 นาที
จุดประสงค์	เพื่อเรียนรู้การวางแผนการผลักดันนโยบายผ่านขั้นตอนต่างๆ และเพื่อเริ่มต้นวางแผนการผลักดันนโยบายเพื่อจัดการกับปัญหา
ทรัพยากรที่จำเป็น	เอกสาร: กรอบการผลักดันนโยบาย กรอบการผลักดันนโยบายขนาดใหญ่ กระดาษสีขาว ปากกาเมจิก
สรุป	เมื่อผู้เข้าอบรมเลือกประเด็นปัญหาได้แล้ว ทำตามขั้นตอนต่างๆเพื่อดำเนินกิจกรรมการผลักดันนโยบาย
ประเมินผล	ประเมินความเข้าใจกลุ่ม ผู้เข้าอบรมแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการใช้กรอบการวางแผนผลักดันนโยบายหรือไม่

ขั้นตอน

แนะนำรายการ

1. อธิบายจุดประสงค์กิจกรรมเพื่อช่วย ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมสร้างแผนกลยุทธ์สำหรับการผลักดันนโยบาย
   กิจกรรมนี้เสนอแนวทางปฏิบัติอย่างเป็นระบบ ในการสร้างแผนผลักดันนโยบาย แนวทางปฏิบัติช่วยให้กลุ่มผู้เข้าอบรมสามารถประยุกต์ใช้วิธีการกับระดับท้องถิ่น ระดับระดับชาติ และระดับนานาชาติ ในช่วงการทำกิจกรรมกลุ่มผู้เข้าอบรมสามารถเลือกระดับต่างๆที่เป็นเป้าหมาย

กิจกรรม

2. แสดงกรอบการผลักดันนโยบายขององค์กรพันธมิตรเอชไอวี/เอดส์ระดับนานาชาติ ทำสำเนากรอบการผลักดันนโยบายนี้ในช่วงท้ายกิจกรรมและแจกสำเนาให้ผู้เข้าอบรม
   อธิบายให้กลุ่มผู้เข้าอบรมฟังว่า ขั้นตอนแรกๆในการเตรียมแผนการผลักดันนโยบายคือการอ่านทบทวนและดัดแปลงกรอบงานไว้ใช้กับงานของตนเอง
3. แบ่งกลุ่มย่อยจำนวน 3-4 คน และเลือกระดับต่างๆให้แต่ละกลุ่ม ระดับท้องถิ่น ระดับชาติ หรือระดับสากล

4. นำประเด็นการผลักดันนโยบายที่เป็นประเด็นสำคัญ ที่ทางกลุ่มได้พิจารณาเลือกก่อนการอบรมหรือการประชุม ให้แต่ละกลุ่มหารือถึงกรอบงาน 8 ขั้นตอน (ด้านล่าง) และพิจารณาว่ามีความเกี่ยวข้องกับประเด็นของกลุ่มอย่างไร

   คำถามสำหรับผู้อบรมในการชี้แนวทางให้แก่กลุ่มย่อย: เช่น มีขั้นตอนหลักขาดหายไปหรือไม่ ขั้นตอนไหนหน่วยงานคุณสามารถนำไปดำเนินการได้สะดวก และขั้นตอนไหนมีความท้าทาย แต่ละขั้นตอนของกรอบงานโดยเฉพาะขั้นตอนที่ 3-6 และขั้นตอน 8 ให้ระดมความคิดเพื่อตอบคำถามขั้นตอนเหล่านั้นให้สอดคล้องกับประเด็นการผลักดันนโยบาย

   <u>ตัวอย่างเช่น</u> หากประเด็นในการผลักดันนโยบายคือการ “ยุติการบังคับตรวจเอชไอวีในสถานที่ทำงาน” หรือ “ยุติการส่งบุคคลต่างด้าวที่มีเชื้อเอชไอวีกลับประเทศ” จุดประสงค์เฉพาะควรเป็นอะไร เป้าหมายคือใคร ข้อมูลและความช่วยเหลือมาจากไหน พันธมิตรคือใคร และจะมีการควบคุมและประเมินผลการผลักดันนโยบายอย่างไร

5. ให้กลุ่มย่อย รายงานประเด็นที่ได้หารือต่อกลุ่มผู้เข้าอบรมทั้งหมดผู้อบรมสามารถเขียนบันทึกประเด็นหลักลงบนกระดาษขาวเพื่อให้ทุกคนในห้องได้เห็น

สรุปและประเมินผล

6. ผู้อบรมควรสรุปประเด็นอภิปรายระหว่างบทเรียน การแสดงกรอบการผลักดันนโยบายให้ผู้เรียนในห้องได้เห็นเพื่อเป็นแนวทางในการอธิบายกับกลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่ จะช่วยสร้างความเข้าใจได้มากขึ้น
7. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมออกมาพูดถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ และวิธีการนำไปประยุกต์ใช้ในประเด็นของพวกเขา ถามกลุ่มผู้เข้าอบรมว่ายังมีคำถามข้องใจในเรื่องไหนอีกหรือไม่

แบบเรียน บทเรียน 3.1

การสร้างกรอบการผลักดันนโยบาย

ดัดแปลงจาก I*nternational HIV/AIDS Alliance*

ขั้นที่ 8: ดำเนินการ ควบคุม ประเมินผล

ขั้นที่ 7: สร้างแผนการปฏิบัติ

ขั้นที่ 6: ระบุพันธมิตร

ขั้นที่ 5: ระบุทรัพยากร

ขั้นที่ 4: ระบุกลุ่มเป้าหมาย

ขั้นที่ 3: กำหนดจุดประสงค์

ขั้นที่ 2: วิเคราะห์ วิจัยปัญหา

ขั้นที่ 1: เลือกประเด็นหรือปัญหาที่ต้องการให้สังคมรับรู้ผ่านการผลักดันนโยบาย

บทเรียน 3.2 แผนปฏิบัติกิจกรรมการผลักดันนโยบาย

ดัดแปลงจาก Pact's "Advocacy Campaign Management" หน้า 15

http://www.pactworld.org/galleries/resource-center/advocacy_series_module1.pdf

เกริ่นนำ	การวางแผนการผลักดันนโยบาย ต้องมีการระดมความคิดและหารือกับเพื่อนร่วมงานก่อนตัดสินใจสร้างแนวทางการปฏิบัติและดำเนินการ บทเรียนนี้จะช่วยให้กลุ่มผู้เข้าอบรมคิดทักษะต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแผนปฏิบัติ
แนวคิด	การผลักดันนโยบาย การรณรงค์หาเสียงสนับสนุน การวางแผน
เวลาที่ต้องใช้	45 นาที
จุดประสงค์	เพื่อเรียนรู้ขั้นตอนการวางแผนกิจกรรมรณรงค์ เพื่อฝึกฝนวิเคราะห์ตัวอย่างแผนการปฏิบัติ
ทรัพยากรที่จำเป็น	เอกสารแบบเรียนสำหรับกลุ่มผู้เข้าอบรม
สรุป	การวางแผนการผลักดันนโยบายเป็นขั้นตอนสำคัญก่อนการปฏิบัติ แผนการประกอบด้วยเป้าหมาย กิจกรรม กลุ่มเป้าหมาย พันธมิตร กรอบเวลา และวิธีการประเมินผล
ประเมินผล	ประเมินความเข้าใจผู้เข้าอบรมในการประยุกต์บทเรียนกับการผลักดันนโยบาย

ขั้นตอน

ข้อมูลสำหรับผู้อบรม เอกสารต่อไปนี้เป็นตัวอย่างแผนการปฏิบัติการรณรงค์ผลักดันนโยบาย สำหรับใช้ในกิจกรรมวางแผนของกลุ่มผู้เข้าอบรม แผนตัวอย่างอาจใช้เป็นแนวทางหรือแม่แบบในการวางแผนการผลักดันนโยบาย บันทึกหัวข้อต่างๆเหล่านี้ในแบบเรียน

แนะนำรายการ

1. แนะนำบทเรียน ให้ผู้เข้าอบรมได้ทราบว่าจะได้เรียนเรื่ององค์ประกอบต่างๆในการวางแผนการผลักดันนโยบาย

กิจกรรม

2. อธิบายการผลักดันนโยบายด้วยการใช้แผนตัวอย่าง (ด้านล่าง) เป็นแนวทางอธิบายองค์ประกอบต่างๆและให้ตัวอย่างเท่าที่จำเป็น ในแบบเรียนมีตัวอย่างแล้ว
   จุดประสงค์: คือเป้าหมายการรณรงค์ผลักดันนโยบาย
   ตัวชี้วัด: วิธีการวัดผลเพื่อตรวจสอบว่าได้บรรลุจุดประสงค์หรือไม่

การวัดผล: วัดผลหรือประเมินว่าได้บรรลุจุดประสงค์หรือไม่

เป้าหมาย: เป็นสิ่งที่ต้องให้ความสำคัญ เป้าหมายอาจเป็นคนหรือองค์กร

พันธมิตร: พันธมิตรจะช่วยเหลือคุณในการทำงาน

กรอบเวลา: เวลาที่คาดว่าจะบรรลุจุดประสงค์

3. อภิปรายกับกลุ่มผู้เข้าอบรมถึงตัวอย่างแผนปฏิบัติในการรณรงค์ผลักดันนโยบายช่วยให้ผู้เข้าอบรมได้เห็นความสัมพันธ์ท่ามกลางองค์ประกอบที่หลากหลายตัวอย่างเช่น จุดประสงค์สามารถวัดได้และมีกรอบระยะเวลาหรือกลุ่มเป้าหมายควรมีบทบาทในการตอบจุดประสงค์
4. ถามคำถามกลุ่มผู้เข้าอบรมจากประสบการณ์ของผู้เข้าอบรมจุดประสงค์ที่พวกเขาต้องการทำให้สำเร็จคืออะไรและพวกเขาสามารถสร้างแผนการตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ได้หรือไม่

สรุปและประเมินผล

5. สรุปประเด็นหลักและกระตุ้นให้สมาชิกกลุ่มถามคำถาม แบบเรียนเป็นเพียงแค่ก้าวแรกของการเรียนรู้ พวกเขาต้องศึกษาลงลึกไปในรายละเอียดของหัวข้อต่างๆต่อไป
6. ประเมินความเข้าใจแต่ละองค์ประกอบในการวางแผน ฟังผู้เข้าอบรมอธิบายว่าองค์ประกอบแต่ละส่วนเชื่อมโยงกันอย่างไร

แบบเรียน บทเรียน 3.2

แผนปฏิบัติการผลักดันนโนบาย (ตัวอย่าง)

จุดประสงค์	ตัวชี้วัด	การวัดผล	กลุ่มเป้าหมาย	พันธมิตร	กิจกรรม	กรอบระยะเวลา
ภายใน 2 ปี รัฐสภามีมติยอมรับนโยบายให้การคุ้มครองผู้ยากจนและผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการย้ายถิ่นฐาน	รัฐสภามีมติเห็นชอบ 50% ในข้อเสนอขององค์กรพัฒนาเอกชนเกี่ยวนโยบายการย้ายถิ่นฐานของประเทศ	สำเนานโยบายรัฐสภา หนังสือจากรัฐสภาให้รายละเอียดนโยบาย การรายงานผ่านสื่อให้รายละเอียดนโยบายของรัฐสภา	รัฐสภา องค์กรระดับนานาชาติให้ความช่วยเหลือด้านสิทธิมนุษยชน และการบรรเทาทุกข์ ผู้บริจาค สื่อ	สมาชิกเครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชน ธนาคารโลก ธนาคารพัฒนาเอเชีย	สร้างกลยุทธ์กับกลุ่มแนวร่วม โน้มน้าวสมาชิกรัฐสภาจากการผ่านประชุมและประชุมปฏิบัติการ รณรงค์กับสื่อเพื่อรวมพลังกับภาคประชาชน	ปีที่1-2
แผนการการย้ายถิ่นฐานที่ชัดเจนจะถูกนำไปรวมกับแผนการ 5 ปีของเจ้าหน้าที่ระดับท้องถิ่น	รวมแผนย้ายถิ่นฐานเข้าเป็นแผนพัฒนาระดับชาติ	แผนการย้ายถิ่นฐานที่ปรากฏในแผนพัฒนาชาติ	รัฐมนตรีที่ทำงานด้านการวางแผน	สมาชิกเครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชน เจ้าหน้าที่ระดับท้องถิ่น คณะทำงานด้านการวางแผนยุทธศาสตร์ลดความยากจนแห่งชาติ (NPRSPWG)	การค้นคว้าแผนการย้ายถิ่นฐาน สร้างและเสนอเนื้อหาแก่ NPRSPWG และเจ้าหน้าที่ระดับท้องถิ่น	ปีที่ 2

คำร้องทุกข์ของผู้ยากจนหรือผู้ประสบภัยจะส่งให้เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบและดำเนินการ	คดีต่างๆ อย่างน้อย 50% ที่ดำเนินการโดยเครือข่ายปฏิบัติการการย้ายถิ่นฐานได้รับการบันทึกเป็นสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี	ระยะเวลารับผิดชอบของรัฐบาลจำนวนคดีที่สามารถสะสางได้	องค์กรระดับนานาชาติให้ความช่วยเหลือด้านสิทธิมนุษยชนและการบรรเทาทุกข์	สมาชิกเครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชน ธนาคารโลก ธนาคารพัฒนาเอเชีย และชุมชนที่ได้รับผลกระทบ	ทำแบบสำรวจกลุ่มที่ได้รับผลกระทบและจัดประชุมแถลงข่าวรายงานประเด็น รวบรวมคดีต่างๆ จากกลุ่มที่ได้รับผลกระทบ	ปีที่ 3

บทเรียน 3.3 สร้างเป้าหมายและจุดประสงค์การผลักดันนโยบาย

เกริ่นนำ	การกำหนดเป้าหมายการผลักดันนโยบายเป็นขั้นตอนสำคัญในการวางแผนกลยุทธ์และวิธีการให้มีประสิทธิภาพ แบบฝึกหัดนี้จะช่วยให้กลุ่มผู้เข้าอบรมสร้างเป้าหมายจากจุดประสงค์ที่ครอบคลุมมากขึ้น
แนวคิด	เป้าหมาย จุดประสงค์ เกณฑ์สำหรับเป้าหมาย/จุดประสงค์ที่มีประสิทธิภาพ (ตัวอย่างเช่น จุดประสงค์ SMART)
เวลาที่ต้องใช้	45 นาที
จุดประสงค์	สร้างหรือริเริ่มเป้าหมายการผลักดันนโยบาย กำหนดจุดประสงค์ที่ช่วยให้บรรลุเป้าหมาย
ทรัพยากรที่จำเป็น	ไม่มี
สรุป	จุดประสงค์ที่ดีต้องมีความเฉพาะเจาะจง สามารถวัดผลได้ สามารถทำให้สำเร็จได้ มีความสมจริง และทันตามกำหนดเวลา
ประเมินผล	ประเมินการเรียนรู้ของกลุ่มผู้เข้าอบรมโดยวัดจากจุดประสงค์ที่ได้กำหนดขึ้นระหว่างการทำกิจกรรม

ขั้นตอน

แนะนำรายการ

1.แนะนำจุดประสงค์ของกิจกรรม กลุ่มผู้เข้าอบรมจะได้กำหนดเป้าหมายและจุดประสงค์

กิจกรรม

2. ชี้แจงให้กลุ่มผู้เข้าอบรมทราบว่า พวกเขาจะได้เลือกประเด็นที่ต้องการนำเสนอ

อธิบายกลุ่มผู้เรียนให้ทราบว่าประเด็นนี้จะเป็นเป้าหมาย และจะสะท้อนการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ในสังคม เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เราต้องการให้เกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น

“เพื่อยกเลิกการกีดกันกลุ่ม PLWHA/ IDU/TG ในการเข้าถึงบริการจากหน่วยงานด้านสุขภาพ

“เพื่อเพิ่มการเข้าถึง ART สำหรับแรงงานต่างด้าว”

ผู้อบรมอาจช่วยกลุ่มผู้เข้าอบรมเลือกประเด็นโดยใช้แนวทางจากคำถามต่อไปนี้

- คุณมีเป้าหมายอะไร

- อุปสรรคหรือความท้าทายในการก้าวถึงเป้าหมายคืออะไร
- การผลักดันนโยบายของคุณจะเอาชนะอุปสรรคเหล่านี้อย่างไร
- การผลักดันนโยบายเรื่องนี้เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ได้รับผลกระทบอย่างไร
- ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากประเด็นนี้โดยตรงสามารถเข้าร่วมการผลักดันนโยบายได้หรือไม่ อย่างไร

3. แบ่งกลุ่มเป็นกลุ่มย่อย ให้แต่ละกลุ่มเลือกสมาชิกเป็นผู้เขียนรายงานพิเศษ เพื่อรายงานต่อกลุ่มผู้เข้าอบรมท้ายกิจกรรม

4. ให้กลุ่มย่อยหารือและระดมความคิดในการกำหนดจุดประสงค์ที่นำไปสู่เป้าหมาย หากเป้าหมายคือการ "ให้การรักษาด้วยยาต้านไวรัส (ART) อยู่ภายใต้โครงการดูแลสุขภาพของรัฐบาลทุกโครงการ เราต้องทำอย่างไรบ้าง ลองเขียนจุดประสงค์ที่เป็นไปได้ ผู้อบรมควรย้ำเตือนให้กลุ่มผู้เข้าอบรมวิเคราะห์ว่าจุดประสงค์มีความเจาะจงหรือไม่ สามารถวัดผลได้หรือไม่ สามารถทำให้สำเร็จได้ สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นจริง และทันตามกำหนดเวลา

ข้อมูลสำหรับผู้อบรม: SMART เป็นคำภาษาอังกฤษที่ใช้เป็นหลักในการจำว่าจุดประสงค์ที่ดีประกอบด้วยอะไรบ้าง เป็นตัวย่อของคำภาษาอังกฤษดังนี้

[S] Specific เฉพาะเจาะจง

[M] Measurable สามารถวัดผลได้

[A] Achievable สามารถทำให้สำเร็จได้

[R] Realistic สอดคล้องกับสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

[T] Time-bound มีกรอบระยะเวลา

ตัวอย่างจุดประสงค์ที่สอดคล้องกับเกณฑ์ SMART

- องค์กรพัฒนาเอกชนของเราจะร่วมมือกับสมาคมนักข่าวแห่งประเทศไทยและ ก. องค์กรพัฒนาเอกชนผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อให้ความรู้สื่อแขนงหลักของประเทศทั้ง 10 แขนง รวมทั้งบรรณาธิการด้านสุขภาพในการรักษาผู้มีเชื้อเอชไอวี (12 เดือน)
- จัดการประชุมสัญจรในพื้นที่สี่ภาค เพื่อพูดคุยและอภิปรายประโยชน์ของการรักษาด้วยยาต้านไวรัส (ART) ที่มีต่อสังคม เศรษฐกิจ สิทธิมนุษยชน และประโยชน์อื่นๆ (2 ปี)
- ให้บุคคลผู้มีชื่อเสียงสี่ท่านเขียนบทความลงในหนังสือพิมพ์ ก. และ ข. ถึงประสิทธิภาพของการรักษาด้วยยาต้านไวรัส (ART)
- จัดการประชุมพบปะตัวต่อตัวกับกระทรวงสาธารณะสุขหกครั้ง ในเรื่องการขยายการบริการการรักษาด้วยยาต้านไวรัส (ART)
- เสนอร่างกฎหมายแก่รัฐบาลเพื่อให้ทุกคนสามารถเข้าถึง ART พร้อมให้ประชาชนจำนวน 5,000 คนร่วมลงนามสนับสนุนข้อเสนอนี้ (2 ปี)

ตัวอย่างเป้าหมายและจุดประสงค์สำหรับการรณรงค์ระดับท้องถิ่นโดยองค์กรระดับชุมชน (CBO) ในประเทศอินเดีย

<u>เป้าหมาย:</u> เพื่อให้ชาวมุมไบทุกคนสามารถเข้าถึงบริการด้านสุขภาพของโรงพยาบาลรัฐภายในเดือนพฤศจิกายน 2015 (ภายใน 3 ปี)

<u>จุดประสงค์:</u>

- เพื่อชักชวนเจ้าหน้าที่เทศบาลตรวจสอบว่าเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลได้รับรู้และทำปฏิบัติตามบทบัญญัติของรัฐบาลหรือไม่ (6-8 เดือน)
- เพื่อชักชวนให้เจ้าหน้าที่เทศบาลตรวจสอบด้วยมาตรการทางวินัยที่กระตุ้นเตือนให้มีการแก้ไข อันประกอบด้วยบทลงโทษหากมีการละเมิดบทบัญญัติของรัฐบาล
- เพื่อสร้างกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชนทำหน้าที่กดดันและคอยจับตาโรงพยาบาลรัฐทันที ที่มีการบังคับใช้มาตรการทางวินัยในการตรวจสอบ

5. ให้กลุ่มย่อยรายงานการกำหนดจุดประสงค์ ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมประเมินจุดแข็งของจุดประสงค์ และแนะนำการกำหนดจุดประสงค์ที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

สรุปและประเมินผล

6. สรุปการหารือของกลุ่มผู้เข้าอบรม และประเด็นสำคัญในช่วงท้ายกิจกรรม

7. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมแสดงข้อคิดเห็นในสิ่งที่ได้เรียนรู้ ประเมินการเรียนรู้จากการกำหนดจุดประสงค์ในช่วงกิจกรรม

บทเรียน 3.4 รายการตรวจสอบเป้าหมายการผลักดันนโยบาย

เกริ่นนำ	กิจกรรมนี้ช่วยให้กลุ่มผู้เข้าอบรมประเมินและเลือกประเด็นการผลักดันนโยบาย ผู้เข้าอบรมสามารถนำเกณฑ์ต่างๆมาประกอบการตัดสินใจว่าประเด็นที่เลือกไปจะนำไปสู่ความเปลี่ยนแปลงที่ดีได้หรือไม่
แนวคิด	เป้าหมาย เกณฑ์สำหรับประเมินประเด็นการผลักดันนโยบาย
เวลาที่ต้องใช้	60 นาที
จุดประสงค์	เพื่อประเมินเป้าหมายตามเกณฑ์ เพื่อพิจารณาว่าเป้าหมายสามารถสร้างประโยชน์ให้ชุมชนและกลุ่มได้อย่างไร
ทรัพยากรที่จำเป็น	เอกสาร: หลักเกณฑ์ ๑๑ ข้อ
สรุป	การเลือกเป้าหมายขึ้นอยู่กับการวิเคราะห์เป้าหมายประกอบกับเกณฑ์ต่างๆ การวิเคราะห์นี้ช่วยให้กลุ่มผู้เข้าอบรมตัดสินใจได้ว่าเป้าหมายหรือการรณรงค์สอดคล้องกับหลักการของกลุ่มหรือไม่
ประเมินผล	ประเมินความสามารถกลุ่มในการระบุจุดแข็งและจุดอ่อนในการเลือกเป้าหมายการผลักดันนโยบาย การฟังข้อคิดเห็นว่าพวกเขาสามารถประยุกต์บทเรียนในการเลือกประเด็นการผลักดันนโยบาย

ขั้นตอน

แนะนำรายการ

1. แนะนำกิจกรรมและอธิบายกลุ่มผู้เข้าอบรมว่าจะได้ทำประเมินเป้าหมายการผลักดันนโยบาย อธิบายว่าทำไมเป้าหมายที่หนักแน่นถึงมีความสำคัญในการผลักดันนโยบาย

กิจกรรม

2. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมเสนอเป้าหมายการผลักดันนโยบายที่สำคัญที่สุด หรือเป้าหมายสำหรับการประเมิน เขียนเป้าหมายลงบนแผ่นกระดาษเพื่อให้ผู้เข้าอบรมทั้งห้องได้เห็น

3. แจกเอกสารการประเมินเป้าหมาย เอกสารและคำอธิบายละเอียดของผู้อบรมท้ายกิจกรรม

4. ชี้แนะกลุ่มผู้ข้าอบรมในการประเมินเป้าหมายจากหลักเกณฑ์ 11 ข้อ ใช้คำถามให้แนวทางว่า “แผนการผลักดันนโยบายหรือเป้าหมายของคุณจะ...”

5. ในการอภิปรายช่วงสุดท้าย กลุ่มผู้เข้าอบรมอาจต้องการเปลี่ยนเป้าหมาย เพื่อไม่ให้เกิดความยุ่งยาก พยายามใช้เป้าหมายเดิมตลอดการหารือ หากมีเวลาเหลือ กลุ่มผู้เข้าอบรมอาจต้องการเสนอเป้าหมายที่ได้คิดพิจารณาแล้ว และตรวจดูกับหลักเกณฑ์ 11 ข้อ

สรุปและประเมิน

6. พยายามบอกกับผู้เข้าอบรมเสมอว่าพวกเขาทำงานได้ดี ถึงแม้เป้าหมายจะมีข้อบกพร่อง แสดงความชื่นชมในความเพียรพยายามของผู้เข้าอบรม และสรุปสิ่งที่ได้พูดคุย

7. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมแสดงความคิดเห็นต่อกิจกรรมนี้เพื่อเป็นการประเมินถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ สมาชิกกลุ่มควรสามารถประเมินจุดแข็งและจุดอ่อนของเป้าหมายด้วยการใช้หลักเกณฑ์บางข้อ หรือทั้งหมด 11 ข้อ

แบบฝึกหัด บทเรียน 3.4

แบบฝึกหัดเป้าหมายการผลักดันนโยบาย

หลักเกณฑ์	ใช่/ ไม่ใช่	อย่างไร
1. ส่งผลในการพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน		
2. ให้ผู้คนรับรู้ถึงพลังของตนเอง		
3. สร้างหน่วยงานและพันธมิตรที่ยั่งยืน		
4. สร้างโอกาสให้กลุ่มคนชายขอบได้มีส่วนร่วมในการเมือง		
5. สร้างผู้นำคนใหม่		
6. มีทางแก้ปัญหาเชิงการเมืองหรือนโยบายที่ชัดเจน		
7. มีเป้าหมายและกรอบระยะเวลาที่ชัดเจน		
8. เชื่อมโยงปัญหาระดับท้องถิ่นกับประเด็นปัญหาระดับนานาชาติ		
9. ให้โอกาสในการหาทุน		
10. ช่วยให้มีวิสัยทัศน์และเป้าหมายที่กว้างไกล		
11. ประสบความสำเร็จ		

แบบเรียน บทเรียน 3.4

มีวิธีใช้แบบฝึกหัดในการประเมินเป้าหมายอย่างไร

จุดประสงค์หลักของแบบฝึกหัดนี้คือการตอบคำถาม “การรณรงค์นี้สะท้อนหลักการที่อยู่เบื้องหลังหรือไม่” แนวทางดังต่อไปนี้อธิบายหลักเกณฑ์ 11 ข้อและให้แนวทางเพิ่มเติมแก่ผู้อบรม

1. หลายคนรู้สึกมีแรงบันดาลใจจากการเห็นและรู้สึกได้ถึงการเปลี่ยนแปลงที่เป็นรูปธรรม (บ้านพักอาศัย, อาชีพที่ให้ค่าตอบแทนดี) การเปลี่ยนแปลงบางอย่างที่การผลักดันนโยบายทำสำเร็จอาจมองไม่เห็น การใช้สื่อในการเผยแพร่ความเปลี่ยนแปลงต่างๆนี้ (การเปลี่ยนแปลงเชิงนโยบาย) เป็นการสร้างความเปลี่ยนแปลงเช่นกัน

2. ในการผลักดันนโยบาย การเข้าไปมีส่วนร่วมโดยตรงกับผู้ที่ได้รับผลกระทบทำให้ผู้คนเหล่านี้รับรู้ถึงพลังของตนเอง จัดการประชุมขอคำปรึกษาหารือกับชุมชน กิจกรรมเพิ่มการตระหนักรู้ จัดให้มีการลงคะแนนเสียงเพื่อสร้างการมีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหา องค์กรพัฒนาเอกชนไม่ควรเป็นตัวแทนพูดให้ผู้ได้รับผลกระทบโดยตรงทุกครั้ง ก่อนอื่นต้องประเมินว่าผู้ที่ได้รับผลกระทบเข้าใจประเด็นปัญหาว่าเป็นปัญหาด้าน**สิทธิ**หรือไม่ หรือคุณต้องสร้างความเข้าใจให้พวกเขาก่อน

3. การแก้ไขปัญหาจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีจำนวนผู้ได้รับผลกระทบจากปัญหาเป็นจำนวนมาก ดังนั้นนักการเมืองมักละเลยปัญหาเมื่อเห็นว่าเป็นปัญหาที่คนกลุ่มน้อยเรียกร้อง ประเด็นปัญหานี้ควรให้โอกาสกลุ่มได้ติดต่อองค์กรอื่นๆและสร้างความสัมพันธ์อันดีเพื่อการร่วมงานในอนาคต

4. ประเด็นการผลักดันนโยบายที่ดีควรให้โอกาสกลุ่มคนชายขอบและคนที่ไม่มีปากเสียง ได้แสดงความคิดเห็น มีส่วนร่วมการตัดสินใจและก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำ

5. การผลักดันนโยบายได้ให้โอกาสผู้คนในการก้าวมาเป็นโฆษก ผู้ประสานงาน และผู้วางแผนได้มากน้อยแค่ไหน ปัญหาอันยุ่งยากซับซ้อนเป็นความท้าทายต่อการสร้างผู้นำคนใหม่ๆ

6. ทางแก้ปัญหาของประเด็นปัญหาควรมีความเชื่อมโยงกับนโยบายที่ชัดเจนและการตัดสินใจจากภาคประชาชน

7. ทำความเข้าใจข้อเรียกร้องของตนเอง แสวงหาผู้มีอำนาจที่สามารถตอบความต้องการคุณได้ ระบุกรอบเวลาและหลักเกณฑ์ที่จะช่วยประเมินความก้าวหน้า

8. "การเมืองเป็นเรื่องของท้องถิ่น" แต่บ่อยครั้งที่สาเหตุและการแก้ไขเกี่ยวพันกับการตัดสินใจจากนานาประเทศ การเชื่อมโยงประเด็นสู่ระดับนานาชาติถึงแม้เป็นการท้าทาย แต่ช่วยสร้างพลังได้มาก รวมทั้งแบ่งหน้าที่รับผิดชอบในงานให้เป็นลำดับขั้นตอนมากขึ้น

9. ถ้าไม่มีเงินก็ทำอะไรลำบาก เงินทุนมาจากผู้สนับสนุนจากต่างประเทศหรือผู้สนับสนุนในประเทศ การได้ผู้สนับสนุนในท้องถิ่นแสดงให้เห็นว่าคนในท้องถิ่นสนับสนุนการผลักดันนโยบายคุณ การที่คุณเป็นหน่วยงานท้องถิ่นและได้เงินสนับสนุนจากนานาชาติบางครั้งอาจทำให้นักการเมืองหรือคนอื่นๆ ไม่เชื่อถือ

10. ไม่ควรเลือกประเด็นที่พาออกนอกขอบเขตงานหรือค่านิยมพื้นฐาน ความพยายามในการผลักดันนโยบายอาจนำความตึงเครียดมาสู่หน่วยงานของคุณ คำนึงไว้เสมอว่า ต้องทุ่มเทต่อเป้าหมายและวิสัยทัศน์ บางครั้งคุณอาจถูกชักจูงเข้าสู่ประเด็นที่น่าสนใจอื่นๆ และทุนต่างๆที่เสนอให้

11. การประสบความสำเร็จเป็นแรงจูงใจที่ยิ่งใหญ่ในการสานต่อการมีส่วนร่วมในประเด็นนี้ ชัยชนะไม่ได้หมายถึงการผลักดันนโยบายประสบผลสำเร็จอย่างเดียว แต่ยังหมายถึงการสร้างหน่วยงานและรวมพลังความเห็นจากภาคประชาชน ควรนิยามคำว่าชัยชนะในความหมายที่กว้าง เรียบง่าย และเป็นขั้นเป็นตอน เพื่อให้ทุกคนสามารถยินดีกับความสำเร็จไปได้ตลอดทาง

บทเรียน 3.5 การลำดับขั้นตอนโครงการผลักดันนโยบาย

เกริ่นนำ	กิจกรรมนี้ใช้คำถามต่างๆช่วยนำทางให้กลุ่มผู้เข้าอบรมสร้างแผนผังเป้าหมายและผลสำเร็จที่ต้องการให้เกิดขึ้น
แนวคิด	แบบตรรกะ เป้าหมาย สิ่งที่ได้รับ การปฏิบัติ/กิจกรรม
เวลาที่ต้องใช้	60 นาที
จุดประสงค์	เพื่อเข้าใจส่วนประกอบของแบบตรรกะหรือการลำดับขั้นตอนโครงการ เพื่อฝึกฝนการลำดับขั้นตอนโครงการหรือแบบตรรกะในห้องเรียน
ทรัพยากรที่จำเป็น	เอกสาร: การลำดับขั้นตอนโครงการผลักดันนโยบาย เอกสาร: แบบตรรกะการผลักดันนโยบาย (ขึ้นอยู่กับความจำเป็น)
สรุป	หน่วยงานหรือองค์กรสามารถใช้เครื่องมือสำหรับวางแผน เช่น แบบตรรกะ เพื่อประเมินหรือวัดผลการผลักดันนโยบาย
ประเมินผล	ตรวจดูแบบตรรกะ หรือแบบตรรกะที่กรอกข้อมูลเสร็จแล้ว ฟังความคิดเห็นจากกลุ่มผู้เข้าอบรมในห้องช่วงท้ายกิจกรรม

ขั้นตอน

แนะนำรายการ

1. แนะนำแนวคิดการสร้างการลำดับขั้นตอนโครงการผลักดันนโยบาย หรือแบบตรรกะ

2. ถามกลุ่มผู้เรียนว่ามีใครเคยเขียนแบบตรรกะหรือไม่ และมีใครต้องการออกมาอธิบายขั้นตอนให้กลุ่มผู้เข้าอบรมในห้องฟังหรือไม่ จากนั้นอธิบายคร่าวๆถึงการบรรยายขั้นตอนโครงการ หรือแบบตรรกะ

ก. เป้าหมายระยะยาว คือเป้าหมายหรือจุดประสงค์ของการรณรงค์

ข. แหล่งทรัพยากร คือเงิน ผู้คน ทักษะต่างๆ อุปกรณ์ พันธมิตร และอื่นๆอีกมากมาย

ค. กิจกรรม เป็นแบบกลุ่ม หรือโครงการกิจกรรม (เช่น เขียนข่าวประชาสัมพันธ์)

ง. ผลลัพธ์ คือการส่งอิทธิพล เป็นวิธีที่วัดผลได้ และกลุ่มสามารถเปลี่ยนทิศทางการดำเนินงานได้

จ. ผลที่ได้รับ ผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมจากการทำกิจกรรม (เช่น มีผู้เข้าร่วมเดินขบวน 50 คน)

ฉ. ความเสี่ยง ภัยทุกรูปแบบที่กลุ่มมองว่าเป็นความเสี่ยงในการทำงาน

กิจกรรม

3. ผู้อบรมอาจแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อยหรือเป็นคู่ กลุ่มย่อยอาจเติมข้อมูลประสบการณ์จริงลงในเอกสาร

4. ให้กลุ่มย่อยกลับมารวมเป็นกลุ่มใหญ่ และพูดคุยถึงคำถาม จากนั้นเขียนการลำดับขั้นตอนโครงการ ลงบนกระดาษสีขาวแผ่นใหญ่ ตามหัวข้อ 6 ข้อดังนี้

ก. เป้าหมายระยะยาว

ข. แหล่งทรัพยากร

ค. กิจกรรม

ง. ผลลัพธ์

จ. ผลที่ได้รับ

ฉ. ความเสี่ยง

5. ทางเลือก ผู้อบรมอาจใช้แบบฝึกหัดแบบตรรกะการผลักดันนโยบาย เพื่อจัดคำถามต่างๆตามโครงสร้างแบบตรรกะ

*สรุปและประเมิน*ผล

6. สรุปกิจกรรมและผลงานของกลุ่ม ผู้อบรมอาจมีการชื่นชมความเพียรพยายามของกลุ่มผู้เข้าอบรมและย้ำแนวคิดหลักของแบบตรรกะ

7. ถามความเห็นกลุ่มผู้เข้าอบรมเพื่อประเมิน และตรวจสอบแบบฝึกหัดเพื่อดูว่าผู้เข้าอบรมได้เรียนรู้ไปมากน้อยแค่ไหนระหว่างกิจกรรม

แบบฝึกหัด บทเรียน 3.5

ลำดับขั้นตอนโครงการผลักดันนโยบาย

ตอบคำถามต่อไป ด้วยคำตอบ 3-4 ประโยค คุณสามารถแนบแบบตรรกะโครงการผลักดันนโยบายเพื่อช่วยตอบคำถามต่างๆ ต่อไปนี้

1. เป้าหมายระยะยาวของโครงการผลักดันนโยบายนี้คืออะไร

2. ผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากโครงการนี้คืออะไร

3. ผลที่คาดว่าจะได้รับจากโครงการนี้คืออะไร

4. คุณจะดำเนินการโครงการนี้อย่างไรบ้าง

5. มีแหล่งทรัพยากรอะไรที่เอื้ออำนวยต่อโครงการนี้บ้าง

6. ความเสี่ยงในการเข้าร่วมโครงการผลักดันนโยบายนี้มีอะไรบ้าง

แบบตรรกะโครงการผลักดันนโยบาย

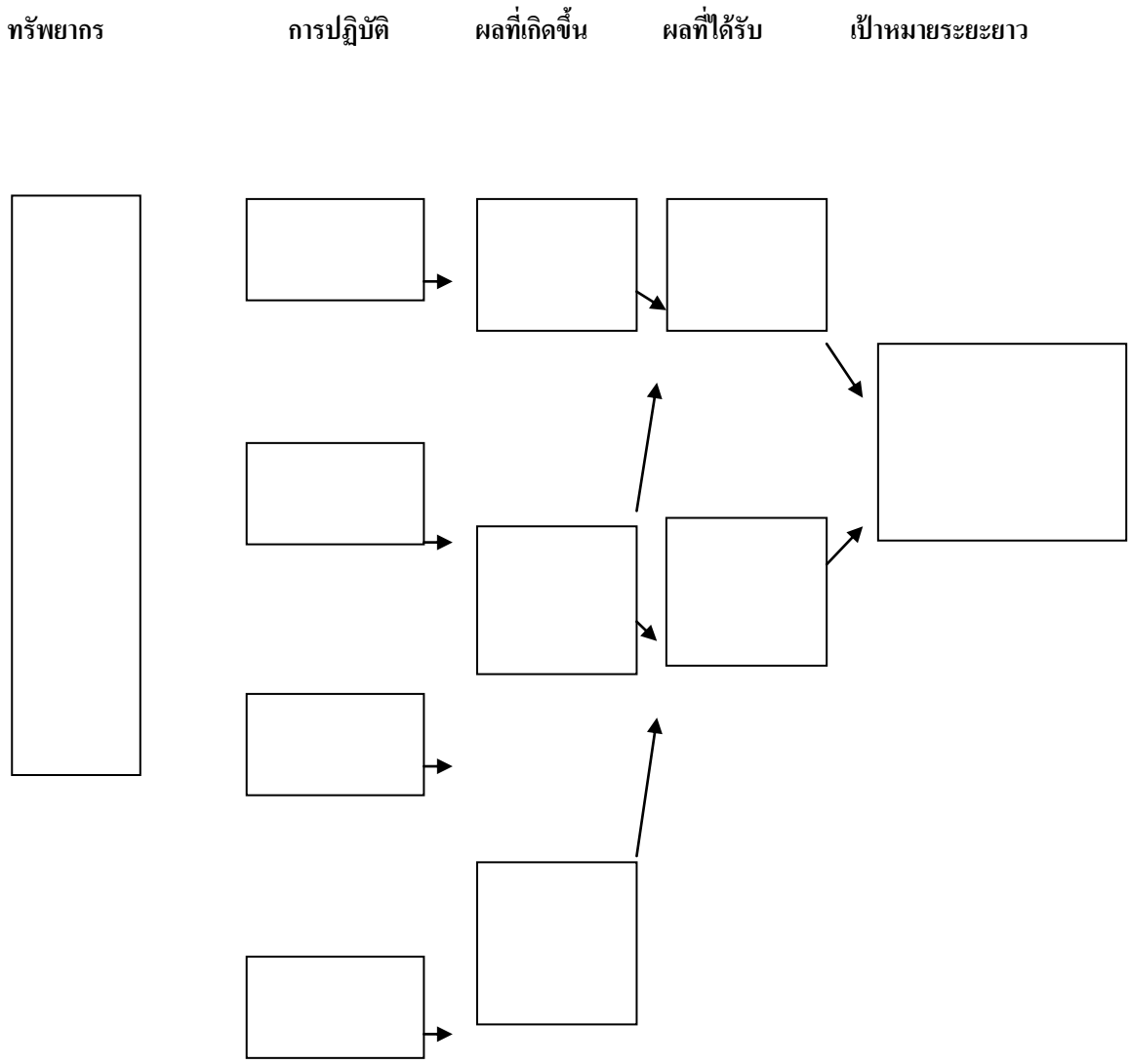

ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น

บทเรียน 3.6 ตารางข้อมูลเป้าหมาย

เกริ่นนำ	โครงการผลักดันนโยบายส่วนใหญ่มีกลุ่มเป้าหมายหรือบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลง กิจกรรมนี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเลือกและประเมินบุคคลหรือกลุ่มเป้าหมายได้
แนวคิด	กลุ่มเป้าหมาย กลุ่มเป้าหมายทางอ้อม (ผู้มีอิทธิพลต่อกลุ่มเป้าหมาย) การสร้างอิทธิพล
เวลาที่ต้องใช้	45 นาที
จุดประสงค์	เพื่อระบุและวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมายที่เชื่อมโยงกับประเด็นการผลักดันนโยบาย เพื่อฝึกฝนการวิธีการวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมาย
ทรัพยากรที่จำเป็น	กระดาษขาวแผ่นใหญ่ ปากกาเมจิก
สรุป	การวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมายช่วยให้กลุ่มผลักดันนโยบายเลือกวิธีการในการสร้างอิทธิพลต่อกลุ่มเป้าหมายและคนรู้จักกับกลุ่มเป้าหมาย
ประเมินผล	การวิเคราะห์ในคาบเรียน และการแสดงความคิดเห็นท้ายกิจกรรม

ขั้นตอน

แนะนำรายการ

1. แนะนำกิจกรรมและทำความเข้าใจคำศัพท์

- กลุ่มเป้าหมาย ส่วนใหญ่แล้วหมายถึงคนที่มีอิทธิพลต่อประเด็นที่ทำการผลักดันนโยบาย
- กลุ่มเป้าหมายทางอ้อม เป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อกลุ่มเป้าหมาย

กิจกรรม

2. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมายต่างๆที่ได้เขียนไว้ และถามคำถามเพื่อเติมคำตอบลงตาราง เช่น

ก. คุณจะติดต่อหรือเข้าหากลุ่มเป้าหมายอย่างไร

ข. กลุ่มเป้าหมายมีมุมมองต่อประเด็นการผลักดันนโยบายอย่างไร กลุ่มเป้าหมายได้มีการกระทำหรือคำพูดที่แสดงออกถึงความเชื่อของเขาหรือไม่

ค. คุณจะสร้างอิทธิพลต่อกลุ่มเป้าหมายอย่างไร สิ่งสำคัญในการสร้างอิทธิพลคืออะไร

ง. กลุ่มเป้าหมายตัดสินใจอย่างไร

จ. มีกลุ่มเป้าหมายทางอ้อมหรือคนที่มีอิทธิพลต่อกลุ่มเป้าหมายหรือไม่

3. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมประเมินกลุ่มเป้าหมายต่างๆที่ได้เขียนไว้และระดมความคิดถึงการกระทำที่ควรดำเนินการในขั้นต่อไป

4. กิจกรรมนี้แสดงทางเลือกใหม่ในการประเมินกลุ่มเป้าหมาย และช่วยกลุ่มผู้เข้าอบรมคิดถึงกลุ่มเป้าหมายในมุมมองที่แตกต่าง

ก. วาดรูปกล่องขนาดใหญ่กลางหน้ากระดาษแผ่นใหญ่ เขียนชื่อหน่วยงาน และประเด็นการผลักดันนโยบายข้างใน เช่น “AIDS Action of Thailand/ เพิกถอนกฎหมายการกีดกันบุคคลรักร่วมเพศ”

ข. วาดรูปวงกลมหลายๆวงข้างๆกล่อง ในแต่ละวง เขียนชื่อกลุ่มเป้าหมายสำหรับจุดประสงค์ในการผลักดันนโยบาย เช่น “Legal AID Society” “คณะกรรมการด้านสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ” “เครือข่าย PLWHA แห่งชาติ” “กระทรวงสาธารณะสุข” ฯลฯ

ค. ลากเส้นโยงวงกลมกับกล่อง ลากเส้นหนา หากกลุ่มเป้าหมายให้การสนับสนุนการผลักดันนโยบายอย่างมาก ลากเส้นบางหากกลุ่มเป้าหมายไม่ค่อยให้การสนับสนุน

ง. ขนาดของวงกลมควรสอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมายว่ามีอิทธิพลต่อการผลักดันนโยบายมากน้อยแค่ไหน

5. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมวิเคราะห์ภาพวาดและอธิบายกลุ่มเป้าหมายและผู้มีอิทธิพลต่อจุดประสงค์การผลักดันนโยบาย

สรุปและประเมินผล

6. สรุปการอภิปรายของกลุ่มผู้เข้าอบรมและการวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมายต่อประเด็นการผลักดันนโยบาย

7. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมแสดงข้อคิดเห็นในสิ่งที่ได้เรียนรู้และจะประยุกต์ใช้กิจกรรมนี้อย่างไร

แบบฝึกหัด บทเรียน 3.6

ตารางข้อมูลกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย	**ติดต่อ กลุ่มเป้าหมาย อย่างไร**	**ความรู้สึกของ กลุ่มเป้าหมาย ต่อประเด็นการ ผลักดันนโยบาย**	**จะสร้างอิทธิพล ต่อ กลุ่มเป้าหมาย ได้อย่างไร**	**วิธีการตัดสินใจ ของ กลุ่มเป้าหมาย**	**กลุ่มเป้าหมาย เชื่อฟังใคร : กลุ่มเป้าหมาย ทางอ้อม**
นายกรัฐมนตรี ก.					
นายแพทย์ ข.					
ผู้ว่าฯ ค.					
ประธานสภา ท้องถิ่น AIDS ระดับจังหวัด					

บทเรียน 3.7 เลือกวิธีการผลักดันนโยบายที่เหมาะสม

ดัดแปลงจาก International HIV/AIDS Alliance และ International Council of AIDS Service Organization (ICASO) *Advocacy in Action: A Toolkit to Support NGOs and CBOs Responding to HIV/AIDS* (การผลักดันนโยบายเชิงปฏิบัติการ: วิธีการสนับสนุนองค์กรพัฒนาเอกชนและหน่วยงานระดับชุมชนในการรับมือ HIV/AIDS)หน้า 65

เกริ่นนำ	บทเรียนนี้มีกรณีศึกษาที่ช่วยกลุ่มผู้เข้าอบรมเลือกวิธีการผลักดันนโยบาย การเลือกวิธีการผลักดันนโยบายนั้นไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยเฉพาะหลายอย่าง เช่น ประเด็นปัญหา เป้าหมาย และชุมชน
แนวคิด	จุดประสงค์การผลักดันนโยบาย เป้าหมาย พันธมิตร
เวลาที่ต้องใช้	45 นาที
จุดประสงค์	วิเคราะห์กรณีศึกษาเพื่อเรียนรู้การเลือกวิธีการผลักดันนโยบาย
ทรัพยากรที่จำเป็น	เอกสารกรณีศึกษา
สรุป	การเลือกวิธีการผลักดันนโยบายนั้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว แต่มีข้อพิจารณาที่กลุ่มผู้เรียนสามารถใช้ประกอบการตัดสินใจได้
ประเมินผล	กรณีศึกษามีประโยชน์ต่อกลุ่มผู้เรียนในการนำไปใช้ปรับกับสถานการณ์ของตนเองหรือไม่

ขั้นตอน

ข้อมูลสำหรับผู้อบรม: กรณีศึกษานี้แสดงตัวอย่างที่เกิดขึ้นจริงเพื่อกลุ่มผู้เข้าอบรมสามารถเลือกวิธีการผลักดันนโยบายได้ อาจพูดคุยถึงกรณีศึกษานี้ก่อน หรือพร้อมกับการวางแผนผลักดันนโยบาย

แนะนำรายการ

1. แนวทางในการเลือกวิธีการผลักดันนโยบายที่ดีที่สุดสำหรับกลุ่มของคุณ

ไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัวในการเลือกวิธีการผลักดันนโยบายที่ดีที่สุด ตัวเลือกนั้นขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย

- บุคคลที่เป็นเป้าหมาย/กลุ่ม/สถาบัน
- ประเด็นการผลักดันนโยบาย
- จุดประสงค์การผลักดันนโยบายของกลุ่มคุณ

- หลักฐานที่สนับสนุนจุดประสงค์
- ความสามารถในการให้พันธมิตรหลักเข้ามามีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพ
- ทักษะและแหล่งทรัพยากรของแนวร่วม และ
- เวลา ตัวอย่างเช่น เหตุการณ์สำคัญทางการเมืองกลางแจ้ง เมื่อกฎหมายยังอยู่ในขั้นตอนการร่าง ให้ดำเนินการผลักดันนโยบายทันทีก่อนการจัดสรรงบประมาณ

กิจกรรม

2. เอกสารที่แจกเป็นตัวอย่างของจุดแข็งและจุดอ่อนของวิธีการสำหรับจุดประสงค์การผลักดันนโยบายและกลุ่มเป้าหมาย จำไว้ว่า กรณีต่างๆนั้นมีความต่างกัน คุณอาจต้องไตร่ตรองกรณีศึกษาและหารือถึงวิธีการว่าสามารถนำไปปรับใช้ในการวางแผนและการผลักดันนโยบายของคุณได้หรือไม่

3. ผู้เข้าอบรมอาจใช้เอกสารแจกเพื่อเป็นแนวทางในงานของตนเอง ดัดแปลงแผนกับสถานการณ์เฉพาะของกลุ่ม

สรุปผลและประเมิน

4. คำนึงเสมอว่าวิธีการต่างๆนี้ออกแบบมาเพื่อจุดประสงค์การผลักดันนโยบายที่เป็นกรณีเฉพาะเท่านั้น กลุ่มสามารถเลือกแนวทางได้หลากหลายวิธีเพื่อบรรลุเป้าหมาย วิธีการต่างๆมีจุดแข็งและจุดอ่อน ซึ่งต้องอาศัยการไตร่ตรองเพื่อหาแนวทางปฏิบัติที่ดีที่สุด

5. ประเมินจากการที่กลุ่มผู้เข้าอบรมได้ประเมินกรณีศึกษาและวิเคราะห์กรณีศึกษา หรือกลุ่มผู้เข้าอบรมอาจวางแผนวิธีการด้วยตนเองในการทำการผลักดันนโยบาย ประเมินการเรียนรู้และอัตราการเรียนรู้ที่เพิ่มขึ้นจากการที่ผู้เข้าอบรมใช้แบบฝึกหัดนี้

แบบเรียน บทเรียน 3.7

กรณีศึกษา: ผู้จ้างงานกีดกันผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์

จุดประสงค์การผลักดันนโยบาย: โน้มน้าวผู้จัดการใหญ่ของ ๑๐ บริษัท ในต่างจังหวัดเพื่อยุติการบังคับคนงานตรวจหาเชื้อเอชไอวีและไล่ผู้ที่มีเชื้อเอชไอวีออกจากงาน

กลุ่มเป้าหมายโดยตรง:ผู้จัดการใหญ่ของบริษัท

พันธมิตร: สื่อ องค์กรพัฒนาเอกชนขนาดใหญ่ คณะกรรมการบริหาร

วิธีการ	จุดแข็ง	จุดอ่อน
วิเคราะห์และส่งอิทธิพลต่อนโยบายบริษัท หรือแนวทางปฏิบัติ	การวิเคราะห์แสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติของบริษัทที่ละเมิดนโยบายตัวเอง หรือเป็นเหตุให้บริษัทต้องสูญเสียเงิน สามารถนำมาใช้เป็นข้อโต้แย้งที่มีพลังได้	อาจเป็นเรื่องยากในการเข้าถึงข้อมูล การวิพากษ์วิจารณ์นโยบายอาจทำให้ผู้จัดการโกรธเคืองไม่พอใจได้
เอกสารแสดงจุดยืน	มีประโยชน์ต่อการเสนอผู้บริหารและผู้จัดการระดับสูงข้อสรุปที่เป็นประโยชน์สำหรับนักข่าว ทำให้การเตรียมประเด็นเพื่อออกไปพูดในที่ที่ชุมชนง่ายขึ้น	อาจใช้เวลานานในการเตรียมตัว จัดการบางคนไม่ชอบอ่านเอกสาร
ทำงานจากข้างใน	ผู้จัดการบางคนรับฟังคนใกล้ตัวมากกว่าคนอื่น	ในบริษัทมีโอกาสอันจำกัด เว้นแต่ว่ารู้จักกันเป็นส่วนตัว
โน้มน้าวความคิด หรือนัดพบเพื่อประชุม	โอกาสในการนำเสนอ “บุคคล” ของประเด็นปัญหาและผูกสัมพันธ์ ผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ สามารถอธิบายปัญหาได้อย่างละเอียด	ผู้จัดการมักติดธุระจนไม่สามารถเข้าร่วมประชุมได้ คณะกรรมการอาจไม่สนใจในประเด็นนี้หรือกลัว PLWHA
การนำเสนอ	มีโอกาสในการเสนอประเด็นแบบทางการ เสนอตรงต่อผู้มีอำนาจในการตัดสินใจ กลุ่ม PLWHA สามารถพูดตรงๆได้	การขออนุญาตนำเสนอประเด็นและการให้ผู้มีอำนาจเข้าร่วมรับฟังไม่ใช่เรื่องง่าย
การแสดงทางศิลปะ	การสร้างอารมณ์ร่วม อาจได้ผลกับผู้จัดการบางคนและเหมาะกับการรวมพลังจากหน่วยงานของชุมชน PLWHA สามารถให้คำแนะนำเรื่องราวหรือการแสดงได้	ผู้มีอำนาจบางคนอาจรู้สึกว่าการแสดงทางศิลปะนั้น ไม่เหมาะสมหรือดูไม่จริงจัง และโอกาสในการจัดแสดงผู้จัดการและผู้บริหารนั้นเป็นไปได้ยาก

ข่าวประชาสัมพันธ์หรือหนังสือร้องเรียน	เป็นประโยชน์สำหรับองค์กรที่ต้องการความร่วมมือจากภาคประชาชน มีประโยชน์ในการจัดการรณรงค์เพื่อสร้างการตอบโต้อย่างฉับพลันต่อฝ่ายตรงข้าม ค่าใช้จ่ายไม่สูง	
การสัมภาษณ์ออกสื่อ	เหมือนกับการทำข่าวประชาสัมพันธ์ เป็นประโยชน์เมื่อการผลักดันนโยบายต้องการ "บุคคล" ของประเด็น ค่าใช้จ่ายไม่สูง	อาจส่งผลกระทบในแง่ลบหากผู้ถูกสัมภา ไม่ได้เตรียมตัวหรือสื่อสารได้ไม่ดี อาจถูกชักจูงจากบรรดานักข่าวได้ นักข่าวอาจไม่เข้าใจประเด็นและการรายงานข่าวอาจทำให้สถานการณ์แย่ล ผลกระทบในด้านลบต่อ PLWHA ที่ได้เปิดเผยตัวตนต่อสาธารณะ
การจัดประชุมแถลงข่าว	เช่นเดียวกับการทำข่าวประชาสัมพันธ์ หลักฐานการนำเสนอที่ดีเช่น กรณีศึกษาตัวอย่างต่างๆ เป็นประโยชน์ต่อการผลักดันนโยบายขนาดใหญ่ หรือสร้างการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ เพื่อตอบโต้ฝ่ายตรงข้ามอย่างจริงจัง หรือการนำ PLWH และพันธมิตรเข้ามามีส่วนร่วมสามารถทำได้โดยง่าย อีกทั้งทำให้พวกเขาเป็นที่รู้จักในสังคม	เช่นเดียวกับการทำข่าวประชาสัมพันธ์ ซึ่งต้องเป็นองค์กรขนาดใหญ่ ค่าใช้จ่ายสูง และเสี่ยงต่ออันตรายจากทางการเมืองในบางประเทศ เนื่องจากไม่มีเสรีภาพในการชุมนุม

บทที่ 4

วิธีการ: โน้มน้าวและปลูกฝังความคิด

บทเรียน 4.1 พันธมิตรการผลักดันนโยบายและกลุ่มเป้าหมาย

เกริ่นนำ	กิจกรรมนี้ให้คำจำกัดความของคำว่า พันธมิตรและกลุ่มเป้าหมาย และทำความเข้าใจบทบาทของพวกเขาในการผลักดันนโยบาย
แนวคิด	พันธมิตร กลุ่มเป้าหมาย
เวลาที่ต้องใช้	45 นาที
จุดประสงค์	เพื่อเข้าใจพันธมิตรในการผลักดันนโยบาย และพันธมิตรสามารถช่วยเหลือกลุ่มหรือประเด็นปัญหาได้อย่างไร เพื่อเข้าใจกลุ่มเป้าหมายในการผลักดันนโยบายและและสิ่งที่กลุ่มเป้าหมายสามารถทำได้และทำไม่ได้
ทรัพยากรที่จำเป็น	เอกสาร: ตารางทำความเข้าใจพันธมิตร
สรุป	พันธมิตร เป็นบุคคลที่ต้องการแก้ปัญหาเดียวกัน สามารถช่วยเหลือในการผลักดันนโยบายได้ วิธีในการดึงพันธมิตรเข้ามามีส่วนร่วมอย่างแรกต้องเข้าใจว่าพันธมิตรคือใครและสามารถช่วยเหลือหน่วยงานอย่างไรได้บ้าง
ประเมินผล	ในช่วงท้ายกิจกรรม ผู้เข้าอบรมควรสามารถอธิบายคำจำกัดความ กลุ่มเป้าหมายหรือพันธมิตรได้

ขั้นตอน

กิจกรรมถูกออกแบบเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับพันธมิตรและกลุ่มเป้าหมาย กิจกรรมนี้อาจใช้ประกอบบทเรียนถัดไป **"ระบุกลุ่มเป้าหมายและพันธมิตร"**

ข้อมูลสำหรับผู้อบรม: ข้อมูลดังต่อไปนี้อาจนำไปใช้ในการประชุมพูดคุยสั้นๆ หรือเป็นเอกสารไว้แจก คุณอาจกระตุ้นให้ผู้เข้าอบรมมีส่วนร่วมด้วยการขอให้กลุ่มผู้เข้าอบรมยกตัวอย่างงานของพวกเขา และถามคำถาม

กิจกรรม

1. ตัวอย่างบทเรียนและแนวทางการสอน : พันธมิตรคือใคร

<u>พันธมิตร</u> หรือกลุ่มเป้าหมายอันดับสอง (หรืออันดับกลาง) คือกลุ่มคนที่ต้องการแก้ปัญหาเรื่องเดียวกัน พันธมิตรคือนักผลักดันนโยบายที่เป็นตัวแทนคุณ และสามารถช่วยคุณในการชักชวนกลุ่มเป้าหมายให้ยุติปัญหา พวกเขาอาจมีอิทธิพลเหนือกลุ่มเป้าหมายมากกว่าคุณ

2. ช่วยกลุ่มผู้เข้าอบรมระดมความคิดถึงพันธมิตรที่สามารถช่วยการผลักดันนโยบายของพวกเขาได้ และสิ่งที่พันธมิตรเหล่านี้สามารถทำได้คืออะไร แจกเอกสารตารางวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมายให้กลุ่มผู้เข้าอบรมได้ศึกษา และอ้างอิงถึงเอกสารนี้ในช่วงท้ายกิจกรรม

3. ตัวอย่างบทเรียนและแนวทางการสอน : กลุ่มเป้าหมายคือใคร

<u>กลุ่มเป้าหมาย</u> คือคนที่มีความสามารถในการยุติปัญหา ใครเป็นตัวอย่างกลุ่มเป้าหมายสำหรับการผลักดันนโยบายที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพหรือ HIV/AIDS

ในการผลักดันนโยบาย สิ่งสำคัญคือคุณต้องแสดง**ความต้องการที่ชัดเจน** (หรือเรื่องที่คุณขอให้บุคคลนั้นดำเนินการ) และเป็นสิ่งที่สามารถทำได้

ช่วยกลุ่มผู้เข้าอบรมในการระดมความคิดและหารือถึงกลุ่มเป้าหมายในการผลักดันนโยบาย และพันธมิตรเหล่านี้สามารถช่วยเหลืออะไรได้บ้าง แจกเอกสาร: ตารางวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมายแก่กลุ่มผู้เรียน อ้างอิงเอกสารในช่วงท้ายกิจกรรม

สรุปและประเมินผล

5. สรุปข้อมูลที่ได้และอภิปรายในช่วงท้ายกิจกรรม

6. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมแสดงความคิดเห็นเพื่อประเมินระดับการเรียนรู้

แบบเรียน บทเรียน 4.1

ตารางทำความเข้าใจพันธมิตร

พันธมิตรการผลักดันนโยบาย	**พวกเขาสามารถทำอะไรได้บ้าง**
หัวหน้าเครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชน	แจ้งองค์กรพัฒนาเอกชนในเครือข่ายเกี่ยวกับเป้าหมายการผลักดันนโยบายออกแถลงการณ์ในนามของเครือข่ายเพื่อสนับสนุนข้อเรียกร้อง ของกลุ่มจัดเวทีพูดในที่สาธารณะ ยกประเด็นนี้กับกลุ่มเป้าหมายของคุณ
บรรณาธิการหนังสือพิมพ์	ตีพิมพ์บทความเกี่ยวกับประเด็นปัญหา
ศาสตราจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิจากมหาวิทยาลัย	เขียนบทความเกี่ยวกับประเด็นและให้กลุ่มเป้าหมายการผลักดันนโยบาย ได้อ่าน ยกประเด็นนี้กับกลุ่มเป้าหมาย เข้าร่วมการประชุม ให้ผู้เข้าร่วมประชุมร่วมทำงานวิจัย
ผู้สนับสนุนทุนระดับนานาชาติ	ยกประเด็นนี้กับกลุ่มเป้าหมายการผลักดันนโยบาย จัดประชุมเกี่ยวกับประเด็นปัญหา เขียนจดหมายเพื่อสนับสนุนการผลักดันนโยบายของคุณ

ตารางทำความเข้าใจกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายการผลักดันนโย	**พวกเขาสามารถทำอะไรได้บ้าง**	**พวกเขาไม่สามารถทำอะไรได้**
เจ้าหน้าที่กระทรวงสาธารณสุ	สร้างนโยบายกระทรวงสาธารณสุข รับผิดชอบการดำเนินการ ติดตามความคืบหน้ากับ หน่วยงานสาธารณสุขของท้องถิ่นเมื่อเกิดปัญหา	ออกกฎหมายใหม่ โน้มน้าวศาล และมีอำนาจจับกุม
ผู้แทนรัฐสภา	เสนอร่างกฎหมาย ชักชวนผู้ร่างกฎหมายคนอื่นๆ ใ เข้าร่วมสนับสนุน	ออกนโยบายกระทรวงสาธารณสุข
หัวหน้าตำรวจ	บังคับใช้กฎหมาย สอบสวนคดี ควบคุมการทำงาน ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ	กำหนดข้อปฏิบัติที่ไม่ได้อยู่ในกฎหมาย
เจ้าหน้าที่ UNAIDS ของสำนักงานในประเทศ	ยกประเด็นนี้กับกระทรวงสาธารณสุข จัดการประชุมเพื่อให้เจ้าหน้าที่กระทรวงสาธารณ ผู้เชี่ยวชาญ และหน่วยงานเอ็นจีโอได้พบปะ แลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกัน	ออกนโยบายกระทรวงสาธารณสุข

บทเรียน 4.2 ระบุกลุ่มเป้าหมายและพันธมิตร

เกริ่นนำ	กิจกรรมนี้มีจุดประสงค์เพื่อช่วยกลุ่มผู้เข้าอบรมระบุกลุ่มเป้าหมายหรือพันธมิตรสำหรับการผลักดันนโยบาย
แนวคิด	พันธมิตร กลุ่มเป้าหมาย
เวลาที่ต้องใช้	60 นาที
จุดประสงค์	เพื่อระบุพันธมิตรสำหรับการการรณรงค์ เพื่อระบุกลุ่มเป้าหมายสำหรับการรณรงค์
ทรัพยากรที่จำเป็น	เอกสาร: แผนภาพพันธมิตรและกลุ่มเป้าหมาย
สรุป	พันธมิตรมีเป้าหมายเดียวกันกับกลุ่มในประเด็นเฉพาะ เป้าหมายคือคนที่ต้องโน้มน้าวเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการรณรงค์ การระบุหาตัวพันธมิตรและกลุ่มเป้าหมาย ทำให้กลุ่มมีข้อมูลในการดำเนินงานต่อไป
ประเมินผล	ประเมินความสามารถของกลุ่มผู้เรียนในการเติมข้อมูลลงแผนภาพที่เชื่อมโยงพันธมิตร และ/หรือ กลุ่มเป้าหมาย

ขั้นตอน

ข้อมูลสำหรับผู้อบรม: สำหรับกิจกรรมนี้คุณอาจเลือกวิเคราะห์พันธมิตรหรือกลุ่มเป้าหมายได้ หากมีเวลามากพอ ผู้อบรมอาจวิเคราะห์ทั้งสองกลุ่ม แบบฝึกหัดนี้อาจทำเป็นรายบุคคลหรือทำประกอบกับบทเรียน 4.1 **"พันธมิตรและกลุ่มเป้าหมายในการผลักดันนโยบาย"**

แนะนำรายการ

1. อธิบายกิจกรรมและความหมายของพันธมิตรและบุคคลเป้าหมาย

<u>พันธมิตร</u> คือผู้ต้องการแก้ปัญหาในเรื่องเดียวกัน พันธมิตรคือนักผลักดันนโยบายที่เป็นตัวแทนของคุณและสามารถช่วยชักจูงกลุ่มเป้าหมายเพื่อยุติปัญหา พันธมิตรอาจมีอิทธิพลต่อกลุ่มเป้าหมายมากกว่าคุณ

<u>กลุ่มเป้าหมาย</u> คือคนที่มีความสามารถในการยุติปัญหา

กิจกรรม

2. แบ่งกลุ่มเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มย่อย ให้แต่ละกลุ่มเขียนรายชื่อบุคคล 5 คนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายหรือพันธมิตรคนสำคัญ และคิดหาวิธี 1 วิธีในการเข้าหาพันธมิตรหรือกลุ่มเป้าหมาย

พันธมิตรและกลุ่มเป้าหมายเหล่านี้อาจเป็นนักวิชาการ เจ้าหน้าที่รัฐ ตัวแทนจาก NPC คนจากหน่วยงานเอ็นจีโอขนาดใหญ่ ฯลฯ เมื่อเขียนชื่อพันธมิตรหรือกลุ่มเป้าหมายการผลักดันนโยบายแล้ว คิดหา 1 วิธีที่สามารถเข้าถึงและปลูกฝังความคิดเพื่อขอการสนับสนุนจากพวกเขา อาจเข้าหาบุคคลที่เป็นผู้ประสานหรือกลุ่มที่มีอิทธิพลเหนือพวกเขา

3. ให้ผู้เข้าอบรมกลับมารวมเป็นกลุ่มใหญ่ ให้แต่ละกลุ่มรายงานหน้าห้อง

4. ใช้แผนภาพเป้าหมายและพันธมิตร ใส่พันธมิตรหรือกลุ่มเป้าหมาย 5 คนในแผนภาพ และถามกลุ่มผู้เรียนว่าพันธมิตรหรือกลุ่มเป้าหมายแต่ละคนสามารถทำอะไรได้บ้าง

5. ผู้อบรมพูดคุยกับกลุ่มผู้เข้าอบรม แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแผนภาพที่ใส่ข้อมูลครบถ้วน

สรุปและประเมินผล

6. สรุปข้อมูลหลักและหัวข้อการสนทนา

7. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมประเมินกิจกรรม ประเมินการเรียนรู้จากการทำกิจกรรมและสร้างแผนภาพ ผู้เข้าอบรมสามารถระบุพันธมิตรและกลุ่มเป้าหมายได้หรือไม่ สมาชิกกลุ่มสามารถอธิบายความเกี่ยวข้องระหว่างพันธมิตรและกลุ่มเป้าหมายต่อการผลักดันนโยบายของพวกเขาได้หรือไม่

แบบฝึกหัด บทเรียน 4.2

แผนภาพพันธมิตรและกลุ่มเป้าหมาย

พันธมิตร **กลุ่มเป้าหมาย** **พวกเขาสามารถทำอะไรได้บ้าง**

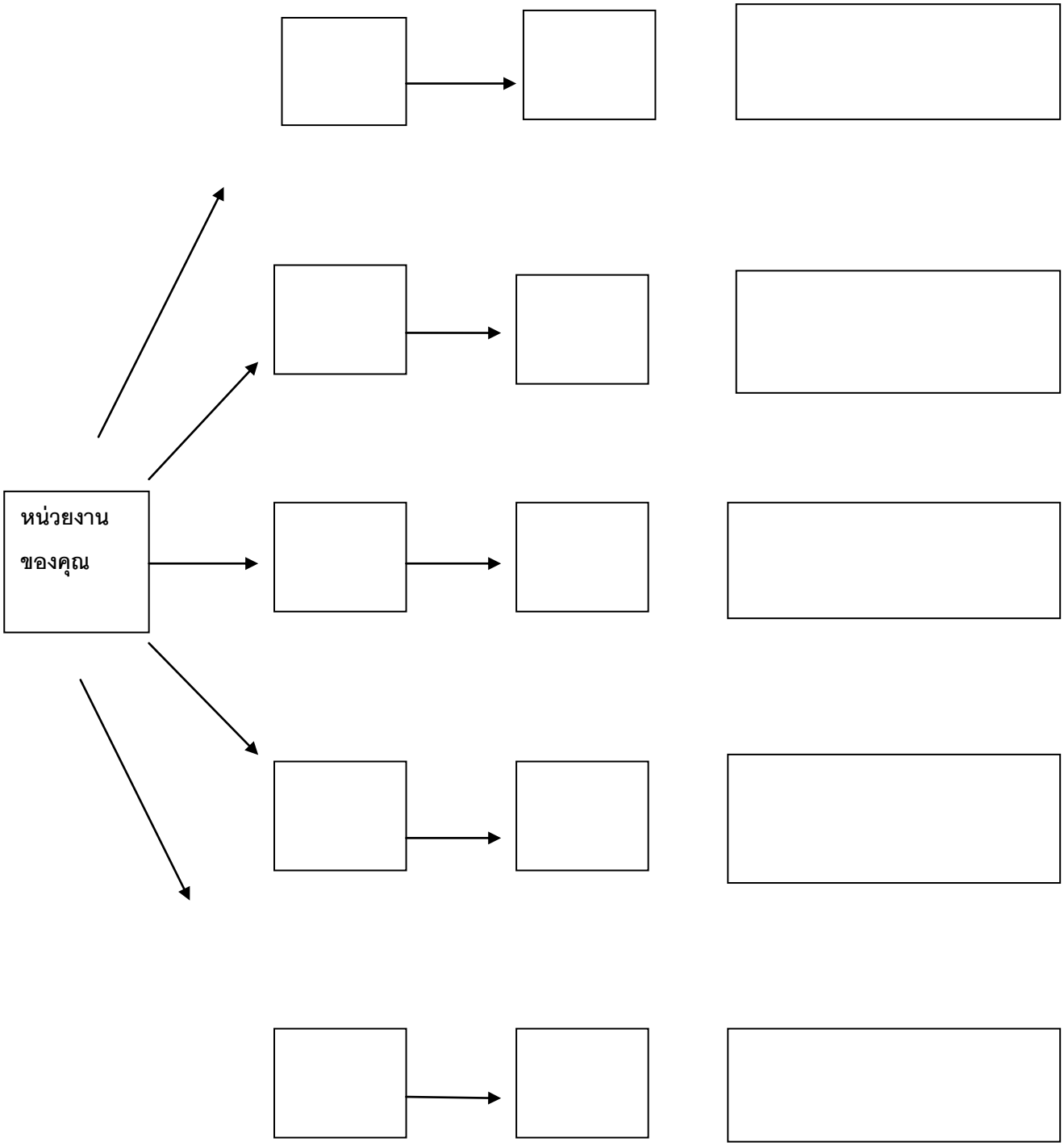

บทเรียน 4.2 สรุปประเด็นสำคัญสำหรับพูดในลิฟท์

เกริ่นนำ	กิจกรรมนี้ช่วยผู้เข้าอบรมคิดประเด็นสำคัญของงานผลักดันนโยบายสำหรับพูดในลิฟท์ ที่กระตุ้นความสนใจจากผู้ฟัง
แนวคิด	สร้างความหนักแน่นและน่าเชื่อถือของงานในระยะเวลาอันจำกัด การพูดสรุปงานผลักดันนโยบาย
เวลาที่ต้องใช้	45 นาที
จุดประสงค์	เพื่อสรุปสาระสำคัญของการรณรงค์ให้มีความน่าเชื่อถือ ฝึกฝนสรุปใจความเพื่อนำไปใช้ในงาน
ทรัพยากรที่ต้องใช้	แบบฝึกหัดสรุปประเด็นสำคัญ
สรุป	สรุปประเด็นต้องกระชับ เข้าใจง่าย และชัดเจน สรุปประเด็นประกอบด้วยข้อเท็จจริงพื้นฐาน และมีความจูงใจ ควรฝึกพูดสรุปประเด็นหลังจากทำกิจกรรมเสร็จแล้ว
ประเมินผล	ประเมินการพูดสรุปประเด็นสำคัญว่ามีความกระชับและเข้าใจง่ายหรือไม่ ประเมินความเปลี่ยนแปลงของผู้เข้าอบรมในขณะที่ฝึกฝนการพูดสรุปประเด็น

ขั้นตอน

แนะนำรายการ

สรุปประเด็นสำคัญสำหรับพูดในลิฟท์ เป็นการสรุปสิ่งที่หน่วยงานของคุณทำอย่างสั้นๆ ควรใช้เวลาพูดไม่เกิน 5 นาที เป็นเวลา ซึ่งเป็นระยะเวลาที่คุณจะได้พูดโน้มน้าวบุคคลสำคัญในลิฟท์ และเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการผลักดันนโยบาย

1. อธิบายว่าการพูดสรุปประเด็นในลิฟท์ไม่ใช่วิธีการดังต่อไปนี้

- สรุป**ทุกอย่าง**ที่คุณทำ
- ถือโอกาสพูดอวดคำศัพท์เฉพาะทางหรือสถิติ
- ถือโอกาสสร้างความประทับใจกับบุคคลนั้นในการแสดงให้เห็นว่าคุณมีความรู้มากแค่ไหน
- พูดเหมือนเดิมทุกครั้ง กับทุกคนที่พบเจอ
- ใช้สรุปประเด็นที่เคยใช้เมื่อ 2 ปีที่แล้ว

2. อธิบายว่าการพูดสรุปประเด็นในลิฟท์ควรเป็นเช่นนี้

- มีข้อเท็จจริงสองสามข้อ
- เข้าใจง่ายและชัดเจน

- เป็นเรื่องส่วนบุคคลหรือคดีที่น่าติดตาม
- ทันต่อเหตุการณ์
- ปรับเปลี่ยนข้อมูลให้สอดคล้องกับผู้ฟัง
- ทำให้บุคคลนั้นรู้สึกสนใจและอยากฟังข้อมูลต่อ

กิจกรรม

3. ให้สมาชิกกลุ่มคิดการพูดสรุปประเด็นในลิฟท์ แจกเอกสารให้กลุ่มผู้เข้าอบรมได้เตรียมตัว ให้เวลา 10 นาทีในการทำกิจกรรม และบอกว่าไม่จำเป็นต้องทำให้สมบูรณ์แบบ

4. แบ่งกลุ่มเป็นคู่ เพื่อฝึกฝนการพูดสรุปประเด็น บอกกลุ่มผู้เข้าอบรมว่าพวกเขาสามารถปรับแต่งคำพูดได้เมื่อได้ทำงานร่วมกับกลุ่มอื่นๆ ให้เวลา 15 นาทีในการทำกิจกรรม

5. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมออกมาลองพูด ให้อาสาสมัครสองคนออกมาพูดหน้าห้อง คนหนึ่งเป็นผู้จัดงานส่วนอีกคนเป็นบุคคลที่สนใจ บอกอาสาสมัครว่า

คุณอยู่ที่โรงแรมที่คุณพัก ประตูลิฟท์เปิดออก และมีบุคคลผู้หนึ่งยืนอยู่ในลิฟท์ บุคคลนั้นสามารถช่วยคุณยุติปัญหาใหญ่ที่ส่งผลกระทบต่อชุมชนของคุณ โอกาสของคุณมาถึงแล้ว!

6. หากมีเวลา ให้คู่อื่นๆออกมาลองพูดหน้าห้อง

สรุปและประเมินผล

7. ถามความเห็นกลุ่มผู้เข้าอบรมเกี่ยวกับแบบฝึกหัดนี้

8. ในช่วงกิจกรรม ให้ประเมินความเปลี่ยนแปลงในท่าทางการพูดสรุปประเด็นของผู้เรียนที่ดูผ่อนคลายมากขึ้น

แบบฝึกหัด บทเรียน 4.2

สรุปประเด็นสำคัญสำหรับพูดในลิฟท์

เติมข้อมูลเพื่อวางแผนสิ่งที่จะพูดต่อหน้าบุคคลสำคัญ สมมติว่าคุณก้าวเข้าไปในลิฟท์และบุคคลที่สนใจในประเด็นคุณยืนอยู่ข้างๆ คุณมีเวลาไม่ถึง 3 นาทีในการพูดคุยกับบุคคลนั้น

คุณคือใครและคุณทำอะไร

งานนี้มีความสำคัญและเร่งด่วนอย่างไร

ตัวอย่างกรณีบุคคลที่ได้รับผลกระทบจากปัญหานี้

บุคคลตรงหน้านี้สามารถให้ความช่วยเหลืออะไรได้บ้าง เป็นความช่วยเหลือที่เป็นรูปธรรมสมจริง และมีความเฉพาะเจาะจง

อย่าลืมขอบคุณบุคคลนั้นที่สละเวลาให้

ฝึกฝนและพูดซ้ำ

บทเรียน 4.3 ใช้เครือข่ายในการปลูกฝังความคิดกลุ่มเป้าหมายการผลักดันนโยบาย

เกริ่นนำ	กิจกรรมนี้ช่วยให้คุณคิดว่าจะใช้ความสัมพันธ์กับเครือข่ายของคุณอย่างไร ในการส่งอิทธิพลต่อกลุ่มเป้าหมายการผลักดันนโยบาย
แนวคิด	โซเชียลเน็ทเวิร์ค สื่อกลางหรือผู้ประสานงาน
เวลาที่ต้องใช้	2 ชั่วโมง
จุดประสงค์	เรียนรู้วิธีการวิเคราะห์โซเชียลเน็ทเวิร์คเพื่อเข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย ฝึกฝนการระบุและวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมายการผลักดันนโยบาย
ทรัพยากรที่จำเป็น	เอกสารแผนภาพเครือข่าย แบบสอบถามเป้าหมายการผลักดันนโยบาย เอกสารเป้าหมายการผลักดันนโยบาย (แต่ละอันสำหรับวิเคราะห์เป้าหมาย) ใบงานสรุปผล (สำหรับการประเมิน)
สรุป	การวิเคราะห์เครือข่ายของกลุ่มเป้าหมายและข้อกังวลต่างๆ เป็นวิธีเรียนรู้การเข้าถึงเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น
ประเมินผล	ตรวจดูจากแบบฝึกหัดสรุป

ขั้นตอน

แนะนำรายการ

1. อธิบายว่ากิจกรรมนี้ช่วยให้ผู้เข้าอบรมคิดวิธีการต่างๆ ที่สามารถใช้ความสัมพันธ์กับเครือข่ายส่วนตัว ความสัมพันธ์นี้อาจสามารถสร้างอิทธิพลต่อบุคคลกลุ่มเป้าหมายได้ เป็นบุคคลที่คุณรู้จักเป็นอย่างดีและสามารถติดต่อคุณให้รู้จักคนอื่นๆได้ ใช้แผนภาพทำแบบฝึกหัดท้ายกิจกรรม

กิจกรรม

2. กิจกรรมถัดไปสามารถทำคนเดียว หรือทำในกลุ่มย่อย แจกเอกสารให้ผู้เข้าอบรมหรือกลุ่มย่อยได้ระบุเป้าหมายการผลักดันนโยบาย 1 เป้าหมายและบุคคลเป้าหมาย 3 คน ย้ำผู้เข้าอบรมว่ากลุ่มเป้าหมายการผลักดันนโยบายควรมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับเป้าหมายการผลักดันนโยบาย

3. ให้กลุ่มกลับมารวมเป็นกลุ่มใหญ่และพูดคุยถึงเป้าหมายและบุคคลเป้าหมายของการผลักดันนโยบาย เขียนเป้าหมายและบุคคลเป้าหมายต่างๆลงกระดาษแผ่นใหญ่

4. ให้กลุ่มหารือและตกลงเลือกเป้าหมายเพียง 1 ข้อ และบุคคลเป้าหมาย 3 คน

5. แบ่งกลุ่มเป็นกลุ่มย่อย 3 กลุ่ม ให้บุคคลเป้าหมาย กลุ่มละ 1 คน และให้กลุ่มเติมข้อมูลในแบบฝึกหัดกลุ่มเป้าหมาย

6. ให้กลุ่มย่อยกลับมารวมเป็นกลุ่มใหญ่ และให้กลุ่มย่อยรายงานเกี่ยวกับบุคคลเป้าหมายที่ได้รับ อาจให้กลุ่มย่อยเขียนข้อมูลลงในกระดาษแผ่นใหญ่ในขณะหารือ เพื่อประหยัดเวลาในการรายงาน

7. ถามกลุ่มผู้เข้าอบรมว่าได้เรียนรู้อะไรบ้าง และบุคคลเป้าหมายคนไหนและกิจกรรมอะไรที่ให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก

สรุปและประเมินผล

8. ในช่วงท้ายกิจกรรม สรุปประเด็นการหารือเรื่องกลุ่มเป้าหมายและลำดับความสำคัญ ให้กลุ่มผู้ข้าอบรมแสดงความคิดเห็นถึงขั้นตอนต่อไปที่พวกเขาจะทำ

9. ให้สมาชิกกลุ่มแต่ละคนตอบคำถามจากแบบฝึกหัดสรุปผล ในช่วงท้ายกิจกรรม ตรวจดูแบบฝึกหัดและความก้าวหน้าของผู้เข้าอบรม

แบบเรียน บทเรียน 4.3

แผนภาพเครือข่าย

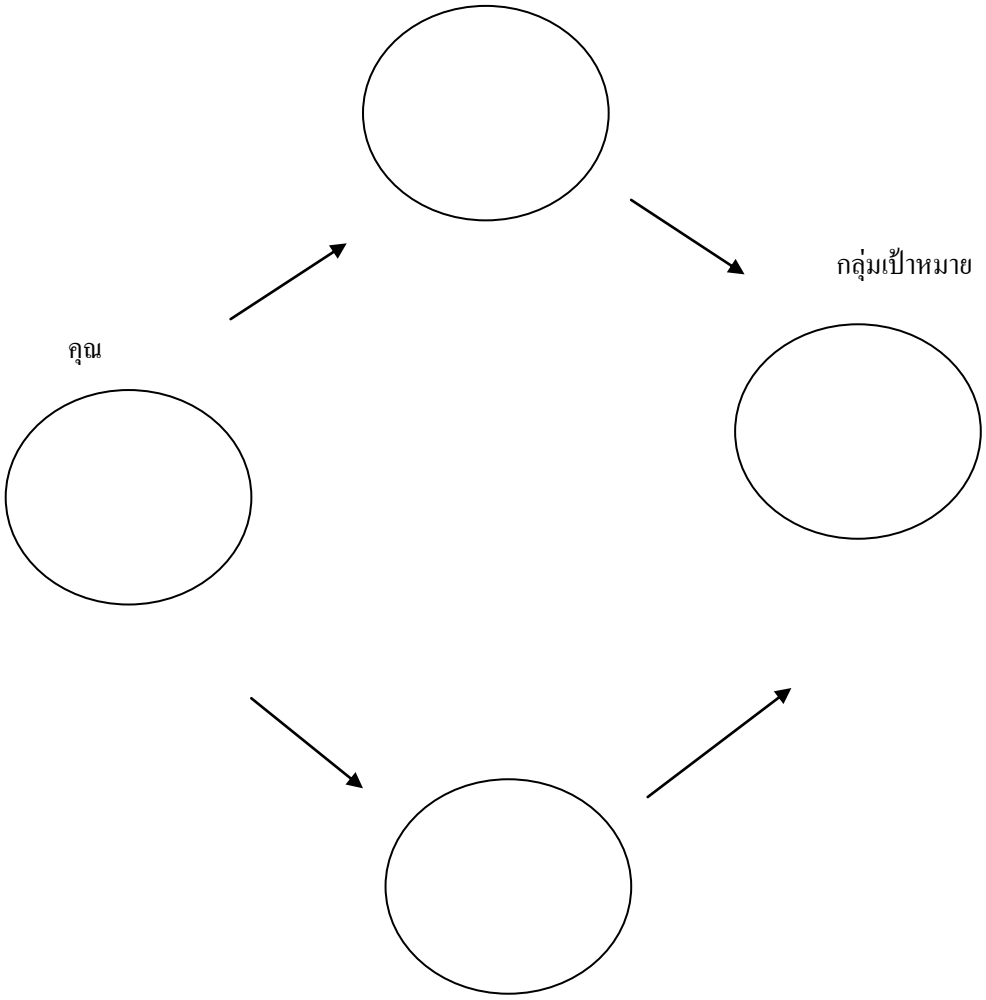

แบบฝึกหัด บทเรียน 4.3

เป้าหมายการผลักดันนโยบายและกลุ่มเป้าหมาย

อันดับแรก เป้าหมายการผลักดันนโยบายที่คุณต้องการให้ประสบความสำเร็จคืออะไร **อธิบายปัญหาหลักที่คุณพยายามแก้ไขด้วยการผลักดันนโยบาย**

ระบุบุคคลเป้าหมาย 3 คน ที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในการผลักดันนโยบาย และให้เหตุผลว่าทำไมถึงเลือกบุคคลเหล่านี้ 1.
2.
3.

แบบฝึกหัด บทเรียน 4.3

การวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมายการผลักดันนโยบาย

(ใช้แบบฝึกหัด 1 แผ่น สำหรับบุคคลเป้าหมายแต่ละคน)

สิ่งที่บุคคลเป้าหมายต้องการ คืออะไร	
บุคคลนี้ต้องเผชิญแรงกดดันอะไรบ้าง	
บุคคลนี้จะยอมรับฟังข้อมูลอะไร	
หากคุณยังไม่สามารถติดต่อบุคคลโดยตรง มีใครบ้างในเครือข่ายส่วนตัวของคุณที่สามารถ ติดต่อบุคคลนี้ให้คุณได้บ้าง และติดต่ออย่างไร	
กิจกรรมอะไรบ้างที่คุณสามารถดำเนินการเพื่อปลูกฝังความคิดบุคคลนี้และได้รับการช่วยเหลือ แบ่งกิจกรรมนี้ออกเป็น 3 ขั้นตอน (อาจเกี่ยวข้องกับการดำเนินการผ่านพันธมิตร และรวมถึงกิจกรรมอื่นๆได้)	กิจกรรม:
	ขั้นตอน 1:
	ขั้นตอน 2:
	ขั้นตอน 3:

แบบฝึกหัด บทเรียน 4.3

สรุปแบบฝึกหัด

คำถามสรุป: หลังจากทำแบบฝึกหัดนี้เสร็จแล้ว มีข้อสังเกตหรือมุมมองเกี่ยวกับวิธีการผลักดันนโยบายของคุณหรือไม่ การคำนึงถึงกลยุทธ์การผลักดันนโยบายขณะวิเคราะห์บุคคลเป้าหมายได้เปลี่ยนแปลงวิธีการโน้มน้าวกลุ่มเป้าหมายของคุณอย่างไร

บทที่ 5

วิธีการ: รวมพลังจากสื่อและชุมชน

บทเรียน 5.1 ทำไมต้องมีแนวร่วม

ดัดแปลงจาก International HIV/AIDS Alliance และ International Council of AIDS Service Organization (ICASO) *Advocacy in Action: A Toolkit to Support NGOs and CBOs Responding to HIV/AIDS* (การรณรงค์เชิงปฏิบัติการ: วิธีการสนับสนุนองค์กรพัฒนาเอกชนและหน่วยงานระดับชุมชนในการรับมือ HIV/AIDS)หน้า 48-49

เกริ่นนำ	กิจกรรมนี้ช่วยผู้เข้าอบรมวิเคราะห์ข้อดีและข้อเสียในการทำงานแบบแนวร่วมกับหน่วยงานอื่นๆ
แนวคิด	พันธมิตร แนวร่วม กลุ่มเป้าหมายทางอ้อม
เวลาที่ต้องใช้	1 ชั่วโมง
จุดประสงค์	เพื่อเข้าใจว่าพันธมิตรช่วยให้บรรลุเป้าหมายได้อย่างไร เพื่อวิเคราะห์ข้อดีและข้อเสียในการทำงานกับแนวร่วม
ทรัพยากรที่จำเป็น	กระดาษสีขาวขนาดใหญ่ ปากกาเมจิก
สรุป	การทำงานกับพันธมิตรหรือแนวร่วม สิ่งสำคัญคือการรับรู้ถึงข้อดีและข้อเสียของการทำงานในลักษณะนี้
ประเมินผล	ความสามารถของกลุ่มผู้เข้าอบรมในการระบุและวิเคราะห์บุคคลหรือหน่วยงานต่างๆเพื่อเข้ามาเป็นพันธมิตร

ขั้นตอน

แนะนำรายการ

1. แนะนำกิจกรรมและจุดประสงค์ของกิจกรรมแก่กลุ่มผู้เข้าอบรม อธิบายว่าการทำงานกับพันธมิตรหรือแนวร่วมช่วยให้กลุ่มบรรลุเป้าหมายได้อย่างไร

กิจกรรม

2. ในการหารือกับกลุ่มผู้เข้าอบรม ให้ผู้เรียนคิดเป้าหมายการรณรงค์ และเขียนเป้าหมายลงในกระดาษแผ่นใหญ่

3. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมระดมความคิด ถึงพันธมิตรคนสำคัญที่ช่วยให้บรรลุเป้าหมายได้ เขียนคำตอบนี้ด้านล่างเป้าหมาย

4. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมหารือถึงพันธมิตรแต่ละราย และถามกลุ่มผู้เข้าอบรมว่าความสัมพันธ์กับกลุ่มเป้าหมายเหล่านี้ควรเป็นระยะยาวหรือระยะสั้น ทางการหรือไม่เป็นทางการ

5. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมอภิปรายแลกเปลี่ยนความเห็นว่าการสร้างแนวร่วมกับพันธมิตร ต่างจากการสร้างแนวร่วมกับเครือข่ายอย่างไร พันธมิตรที่เราควรดึงมาเป็นแนวร่วมควรเป็นประเภทไหน

6. อธิบายให้กลุ่มผู้เข้าอบรมฟังว่าพันธมิตรอาจเป็น “กลุ่มเป้าหมายทางอ้อม” ซึ่งเป็นผู้ที่มีความเห็นใจและเห็นด้วยกับจุดประสงค์ของหน่วยงาน อีกทั้งมีอิทธิพลเหนือกลุ่มเป้าหมาย เช่น ผู้กำหนดนโยบาย ดังนั้นจึงต้องชักชวนกลุ่มเป้าหมายทางอ้อมให้มาเป็นแรงสนับสนุนการเปลี่ยนแปลง

7. แบ่งผู้เข้าอบรมเป็นกลุ่มย่อย และให้แต่ละกลุ่มคิดชื่อพันธมิตรที่มีผลต่อการผลักดันนโยบายมาสองชื่อ ห้ามแต่ละกลุ่มคิดชื่อซ้ำกัน คุณอาจต้องให้กลุ่มผู้เข้าอบรมระดมความคิดเลือกพันธมิตรก่อนหน้านี้ หรือเลือกพันธมิตรคนใหม่

8. ให้แต่ละกลุ่มระดมความคิดถึงข้อดีข้อเสียในการทำงานกับพันธมิตรทั้งสองราย แจกกระดาษแผ่นใหญ่ให้แต่ละกลุ่มเพื่อบันทึกการหารือ ผู้เรียนอาจเขียนข้อมูลลงตามแบบตารางด้านล่าง

ข้อมูลสำหรับผู้อบรม: คำถามแนวทางสำหรับแต่ละกลุ่มใช้เพื่อการพิจารณา

ตาม “ปกติ” แล้วพันธมิตรของคุณคือใคร

พวกเขาอยากทำงานในประเด็นนี้หรือไม่

หากเชิญให้พันธมิตรเข้ามาร่วมงาน หน่วยงานของคุณจะได้เปรียบหรือเสียเปรียบ

พันธมิตรจะได้เปรียบหรือเสียเปรียบหากร่วมงานกับคุณ

ข้อจำกัดของพันธมิตรรายนี้คืออะไร

9. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมอภิปรายถึงข้อได้เปรียบหรือข้อเสียเปรียบในการทำงานแบบแนวร่วมกับพันธมิตรต่างๆ ให้กลุ่มผู้เรียนบันทึกการหารือลงในกระดาษแผ่นใหญ่ ตัวอย่างตารางด้านล่างอาจนำมาใช้ประกอบกับการหารือ

10. ให้ผู้เข้าอบรมกลับมารวมเป็นกลุ่มใหญ่ และให้กลุ่มย่อยออกไปรายงานสรุปสิ่งที่ได้หารือ ถึงข้อได้เปรียบและข้อเสียเปรียบในการทำงานกับพันธมิตรและแนวร่วม

สรุปและประเมินผล

11. สรุปการหารือระหว่างกิจกรรม

12. ให้กลุ่มผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม

แบบเรียน บทเรียน 5.1

ตาราง ข้อดีและข้อเสีย

ข้อดีในการทำงานกับพันธมิตร (หรือแนวร่วม)	**ข้อเสียในการทำงานกับพันธมิตร (หรือแนวร่วม)**
• ได้พลังจากคนหมู่มาก • เพิ่มน้ำหนักให้ประเด็น • เข้าถึงทรัพยากรต่างๆได้มากขึ้น • เข้าถึงเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทางการเมืองได้มากขึ้น • ยกระดับหน่วยงาน	• ประสานงานลำบาก • เกิดการแข่งขันเพื่อขึ้นมาเป็นหัวหน้าและผู้แทน • มีปัญหาการเป็นเจ้าของข้อมูล หรือผลที่ได้รับ • มีประเด็นและวาระต่างกัน • มีภาระหน้าที่ต่างๆเพิ่มขึ้น

บทเรียน 5.2 ปัญหากับเครือข่าย

ดัดแปลงจาก: *Speaking Out by Global Forum on MSM and HIV* หน้า 90-91

เกริ่นนำ	กิจกรรมนี้ช่วยผู้เข้าอบรมคิดถึงความท้าทายต่างๆที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการสร้างเครือข่ายให้มีประสิทธิภาพ กิจกรรมนี้เน้นถึงความท้าทายที่เกิดขึ้นจากภาวะความอยากครอบครองหรือหน้าที่ซ้ำซ้อน
แนวคิด	เครือข่าย
เวลาที่ต้องใช้	1 ชั่วโมง
จุดประสงค์	เขียนความท้าทายที่เกิดขึ้นในองค์กรและเครือข่ายที่ขัดขวางการทำงาน เป็นเหตุให้การดำเนินงานขาดประสิทธิภาพ ระดมความคิดแนวทางจัดการความท้าทายเหล่านี้ ระบุขั้นต่อไปในการสร้างเครือข่าย
ทรัพยากรที่จำเป็น	เอกสาร: ตารางอุปสรรคจากเครือข่าย
สรุป	การทำงานกับผู้อื่นอาจส่งผลดีต่อการผลักดันนโยบาย แต่มีอุปสรรคตามมาได้เช่นกัน
ประเมินผล	กลุ่มผู้เข้าอบรมแสดงความคิดเห็นท้ายคาบเรียน

ขั้นตอน

ข้อแนะนำ กิจกรรมนี้ต่อเนื่องจากกิจกรรม 5.1 "พันธมิตรคือใคร และทำงานแบบแนวร่วมทำไม" เติมขั้นตอนต่างๆลงในแบบฝึกหัดนั้นก่อน จากนั้นจึงค่อยทำตามขั้นตอนต่อไป

กิจกรรม

1. ให้ผู้เข้าอบรมเข้ากลุ่มย่อยของตนเอง

2. สืบเนื่องจากแบบฝึกหัดที่แล้ว ให้กลุ่มผู้เรียนเขียนอุปสรรคที่พบ และอุปสรรคเหล่านี้มาจากหน่วยงานหรือมาจากเครือข่าย (15 นาที) มีอุปสรรคอื่นๆที่ไม่ได้มาจากกรณีศึกษาหรือการซ้อมบทพูดหรือไม่ ให้ผู้เข้าอบรมเขียนข้อมูลนี้ลงไปด้วยเช่นกัน

3. ให้ผู้เข้าอบรมกลับมารวมเป็นกลุ่มใหญ่เพื่อพูดคุยถึงประเด็นดังกล่าว

ข้อมูลสำหรับผู้อบรม: ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมพูดคุยถึงเรื่องการอยากครอบครองเป็นเจ้าของ ซึ่งเป็นปัญหาที่พบบ่อยในกลุ่มรากหญ้า การแข่งขันระหว่างกลุ่มเกิดขึ้นได้จากการไม่มีทุนทรัพย์ที่เพียงพอ อุปสรรคอีกอย่างคือหน้าที่ซ้ำซ้อน การที่กลุ่มมีเวลาและทุนอันจำกัดทำให้เกิดปัญหาตามมาในหน่วยงานเช่นกัน

สรุปและประเมินผล

4. สรุปบทสนทนาและเน้นย้ำว่าสมาชิกหน่วยงานสามารถใช้แบบฝึกหัดนี้ในการทำงานแบบแนวร่วมได้

5. ถามความคิดเห็นเกี่ยวกับคาบเรียนนี้ท้ายคาบ ผู้เข้าอบรมควรสามารถเตรียมทำงานกับพันธมิตรได้ และสามารถระบุถึงความท้าทายและอุปสรรคในการทำงานลักษณะนี้

แบบเรียน บทเรียน 5.2

ตารางอุปสรรคการสร้างเครือข่าย (ตัวอย่าง)

อุปสรรค /ข้อพิจารณา ในหน่วยงานของคุณที่อาจขัดขวางการสร้างเครือข่าย	**อุปสรรคในเครือข่ายที่อาจขัดขวางการผลักดันนโยบาย และสร้างความล้มเหลว**
ความไม่เชื่อใจ	การครอบครองเป็นเจ้าของ
จุดประสงค์การผลักดันนโยบายไม่ชัดเจน	ให้ความสำคัญกับงานเฉพาะเรื่อง
ไม่มีผู้นำยืนหยัด	ให้ความสำคัญกับงานสะเปะสะปะ
เพ่งความสนใจไปที่ประเด็นเดียว	ไม่รับฟังความเห็นของคนส่วนใหญ่
ขาดทรัพยากร	

บทเรียน 5.3 ตารางการคัดสรรบุคคลเพื่อร่วมงาน

ดัดแปลงจาก *Tools for radical Democracy*หน้า 51-52

เกริ่นนำ	บทเรียนนี้มีเครื่องมือการคัดสรรคนเข้าร่วมงาน ซึ่งช่วยให้ผู้เข้าอบรมพัฒนาแผนการสำรับการรับคนเข้าทำงาน กิจกรรมนี้อาจใช้กับรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มได้
แนวคิด	การเลือกบุคคลเข้าทำงาน
เวลาที่ต้องใช้	60 นาที
จุดประสงค์	เพื่อเรียนรู้เครื่องมือที่ช่วยคัดเลือกบุคคลเข้าทำงาน เพื่อหาบุคคลที่มีแนวคิดตามระบอบประชาธิปไตยเข้าร่วมงาน
ทรัพยากรที่จำเป็น	เอกสาร: เครื่องมือการคัดสรรบุคคลเพื่อร่วมงาน
บทสรุป	เครื่องมือการคัดสรรบุคคลเข้าทำงานช่วยในการหาข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลตามระบอบประชาธิปไตย และเพื่อเข้าใจกระบวนการคัดเลือกบุคคลได้ดียิ่งขึ้น
การประเมินผล	เครื่องมือการคัดสรรบุคคลเข้าทำงานช่วยเอื้ออำนวยการคัดเลือกบุคคลหรือไม่ เพราะเหตุใด

ขั้นตอน

คุณสามารถใช้แบบฝึกหัดนี้ให้ผู้เข้าอบรมได้ทำแบบฝึกหัดเครื่องมือวางแผน โดยทำเป็นรายบุคลหรือเป็นกลุ่มก็ได้ เป็นแนวทางสำหรับการวางแผนว่าจะจัดการคัดสรรบุคคลเข้าทำงานที่ไหนหรือเมื่อไหร่

กิจกรรม

วิธีการรายบุคคล

1. ในส่วนรายบุคคลอาจกรอกข้อมูลในตารางการคัดสรรบุคคลเพื่อร่วมงาน แถวแนวตั้งคือสถานที่ต่างๆ ส่วนข้อมูลดังต่อไปนี้คือคำอธิบายข้อมูลในแถวแนวนอน

ก. เราจะไปที่ไหน - สถานที่คัดสรรบุคคลเข้าร่วมงาน

ข. เราจะได้พบใคร – ผู้ที่คาดว่าจะขอสมัครเข้าร่วมงาน(เช่น นักเรียน พยาบาล)

ค. เราต้องไปบ่อยแค่ไหน – ตารางการคัดสรรบุคคลเข้าร่วมงาน ระบุให้ละเอียดเท่าที่จะทำได้

ง. ต้องการผู้สนใจกี่ราย - จำนวนบุคคลตามเป้าหมาย

จ. ใครจะไปบ้าง – มีใครอยู่ในทีมคัดสรรบุคคลเข้าร่วมงานบ้าง

ฉ. ขอให้ดำเนินการเรื่องอะไร – ทีมเราขอให้ผู้ที่เข้ามาติดต่อทำอะไร ในประเด็นไหน

ช. มีความมุ่งมั่นในเรื่องอะไร- เป้าหมายของบุคคลที่เข้ามาติดต่อคืออะไร

(เช่น การร่วมลงนามในหนังสือร้องเรียน)

ซ. ทีมงานจะให้ข้อมูลอะไร ข้อความที่ต้องการจะสื่อคืออะไร

ฌ. เครื่องมือ – เราจะใช้อุปกรณ์อะไรบ้าง (เช่น แบบสำรวจ กระดาษลงชื่อ ฯลฯ)

2. แนะนำให้รายบุคคลหาการสนับสนุนจากสมาชิกองค์กรอื่นๆ หรือพันธมิตร

วิธีการแบบกลุ่ม

1. แบ่งกลุ่มออกเป็นทีมต่างๆ หรือถ้าจะให้ดี แบ่งกลุ่มออกเป็นทีมคัดสรรบุคคลเข้าร่วมงานจริงๆเลยก็ได้

2. แต่ละทีมกรอกข้อมูลลงในตารางการคัดสรรหาบุคคลเข้าร่วมงาน ตามเท่าที่ทีมทราบข้อมูล

3.กลับมารวมเป็นกลุ่มใหญ่เพื่อช่วยคิดหาคำตอบ และเติมข้อมูลต่างๆที่เติมไม่ครบ แต่ละทีมสามารถ ช่วยเหลือทีมอื่นๆได้

4. สรุปแผนการคัดสรรบุคคลเข้าร่วมงาน

แผนการคัดสรรบุคคลเข้าร่วมงาน เปิดโอกาสให้สมาชิกได้คิดหาข้อมูล เรื่องสถานที่หาบุคคลเข้าร่วมงาน และทำความเข้าใจขั้นตอนการคัดสรรบุคคลได้ดียิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม แผนการคัดสรรบุคคลเข้าทำงานสามารถเปลี่ยนแปลงได้ และแผนการอาจปรับเปลี่ยนได้ เนื่องจากได้รับข้อมูลใหม่ๆ

สรุปและประเมินผล

5. ประเมินวิธีการคัดสรรบุคคลเข้าร่วมงาน

ก. การคัดสรรบุคคลเข้าร่วมงานได้ดำเนินการเสร็จสิ้นหรือไม่

ข. จำนวนบุคคลที่เข้ามาติดต่อครบตามเป้าหมายหรือไม่

ค. จำนวนบุคคลที่มีความมุ่งมั่น

แบบฝึกหัด บทเรียน 5.3

ตารางการคัดสรรบุคคลเพื่อร่วมงาน

สถานที่	**หนึ่ง**	**สอง**	**สาม**	**สี่**
เราจะไปที่ไหน				
เราจะได้พบใคร				
เราต้องไปบ่อยแค่ไหน(ทุกวัน ทุกสัปดาห์ ฯลฯ)				
ไปเวลาไหน (เช่น 10 โมง)				
ต้องการผู้สนใจกี่ราย				
ใครจะไปบ้าง				
ขอให้ดำเนินการเรื่องอะไร				
มีความมุ่งมั่นในเรื่องอะไร				
ข้อความที่ต้องการจะสื่อคืออะไร				
1.				
2.				
3.				
4.				
อุปกรณ์ที่ต้องนำไป (แบบสำรวจและอื่นๆ)				

บทเรียน 5.4 ข้อแนะนำสำหรับการประเมินความสนใจและโอกาสในการเข้าร่วม

ดัดแปลงจาก *Tools for Radical Democracy*หน้า 53

เกริ่นนำ	บทเรียนนี้ช่วยผู้เข้าอบรมในการทำความเข้าใจวิธีการที่ผู้บริหารชุมชนพูดกับผู้คนจำนวนมากเพื่อประเมินความสนใจและโอกาสในการเข้าร่วม
แนวคิด	ประเมินโอกาสของผู้นำ การฟัง
เวลาที่ต้องใช้	45 นาที
จุดประสงค์	เพื่อเรียนรู้การระบุผู้ที่สนใจในประเด็น เพื่อประเมินโอกาสของผู้นำ เพื่อฝึกฝนทักษะการฟังเชิงรุก
ทรัพยากรที่จำเป็น	-
สรุป	ผู้จัดงานสามารถประเมินความสนใจของบุคคลได้จากการฟัง
ประเมินผล	ระหว่างบทเรียน ประเมินความเข้าใจของผู้เข้าอบรมจากคำถาม การแสดงความคิดเห็น และฝึกซ้อมบทพูด

ขั้นตอน

เกริ่นนำ

1. แนะนำให้กลุ่มผู้เข้าอบรมสังเกตท่าทีแสดงความสนใจของผู้ที่เข้ามาติดต่อ

บอกผู้เรียนว่าให้สังเกตคำว่า “เรา” กับ “ฉัน” บุคคลนั้นพูดคำว่า “ฉัน” ตลอดการสนทนา หรือพูดคำว่า “ชุมชนของเรา” “พวกเรา” “เพื่อนบ้านของฉัน” หรือ “อาคารนั่น” บุคคลนั้นแนะนำวิธีการแก้ปัญหาหรือไม่ การใช้คำพูดแสดงอัตลักษณ์ของกลุ่ม แสดงให้เห็นว่าบุคคลนั้นสนใจเข้าร่วมเพราะเข้าใจว่าปัญหาและทางแก้นั้นยิ่งใหญ่กว่าปัญหาของตัวเอง

ฟังความหวัง บุคคลนั้นพูดว่าสิ่งต่างๆสามารถเปลี่ยนแปลงและอยากเป็นส่วนหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หากเป็นเช่นนั้นเขาอาจสนใจเข้าร่วม

สังเกตการฟังเชิงรุก การฟังเชิงรุกเป็นตัวชี้วัดความสนใจ หากต้องการทราบว่าบุคคลนั้นกำลังฟังแบบเชิงรุกอยู่หรือไม่ ให้ถามคำถามเฉพาะ และดูว่าเขาตอบคำถามหรือไม่ และเขาถามกลับถึงความเห็นมุมมองคุณหรือไม่ เขาอ้างอิงถึงสิ่งที่คุณพูดหรือไม่

*รับรู้ความบ่ายเบี่ยง ไม่สนใจ*หากเขาหันไปมองทางอื่น นั่นแปลว่าเขาอาจไม่สนใจ หากเขาให้เบอร์โทรเพื่อติดต่อกลับ เขาอาจไม่สนใจ คุณรับข้อมูลนี้ไว้และให้เขาติดต่อกลับมา เมื่อเขาสะดวก

สังเกตว่าบทสนทนาจบลงได้อย่างไร เมื่อคุณได้ข้อมูลติดต่อแล้ว ท้ายบทสนทนาจะช่วยคุณตัดสินใจได้ว่าจะประเมินบุคคลอย่างไร คำตอบเหล่านี้เป็นคำตอบที่พบบ่อยและมีความหมายดังต่อไปนี้

"ส่งอีเมลมาละกันค่ะ" หลายคนมักพูดแบบนี้ แสดงความรู้สึกเฉยๆ ไม่มีความมุ่งมั่นใดๆ ถ้าพูดในลักษณะนี้ส่วนใหญ่แล้วหมายความว่าบุคคลนี้ไม่ต้องการมีส่วนร่วม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ไม่ใช่ในเร็วๆนี้ บางครั้งเธออาจจะพูดว่า "ฉันยังไม่สามารถเข้าร่วมได้จนกว่าจะถึงวันนั้น โทรหาฉันตอนนั้นแล้วกันค่ะ" ให้จดบันทึกวันและติดต่อกลับไปในวันนั้น

"ฉันไม่แน่ใจค่ะ" คุณพยายามถามคำถามกับคนที่มีความลังเลใจ และดูว่าเธอตอบอย่างไร เพื่อประเมินท่าที

"ฉันมีแผนของฉันค่ะ" เธอไม่มีท่าทีเข้าร่วม

"ฉันอยากเข้าร่วมค่ะ" ประโยคแบบนี้และท่าทีมุ่งมั่นเป็นตัวชี้วัดที่ดีว่าบุคคลนี้จะร่วมงานด้วย

2. หลังจากได้เสนอข้อมูลในการสนทนาโต้ตอบกัน ให้อาสาสมัครคู่หนึ่งออกมาแสดงบทพูดระหว่างผู้จัดงานและผู้มีแนวโน้มเข้าร่วมงาน กระซิบผู้มีแนวโน้มเข้าร่วมงานว่าต้องสวมบทบาทเป็นผู้แสดงความสนใจ ไม่สนใจ หรือมีท่าทีอยู่ระหว่างสองอย่างนี้

3. ให้กลุ่มผู้เข้าอบรมพูดคุยกันถึงวิธีการในการพุดคุยกับผู้คนที่มีความสนใจอันหลากหลาย

สรุปและประเมินผล

4. รับฟังงานของกลุ่มผู้เข้าอบรม ให้กำลังใจว่าพวกเขาสามารถทำออกมาได้ดี และฝึกฝนก่อนออกไปคัดสรรบุคคลเข้าร่วมงาน

5. ประเมินการเรียนรู้จากการพุดคุยและแบบฝึกหัดซ้อมบทพูด ให้ผู้เข้าอบรมแสดงความคิดเห็นกับกิจกรรมนี้

บทเรียน 5.5 การบริหารชุมชนและการคัดสรรบุคคลเข้าทำงาน

ดัดแปลงจาก *Tools for Radical Democracy*หน้า 54

เกริ่นนำ	การบริหารชุมชนมีพื้นฐานมาจากการคัดสรรสมาชิกใหม่เข้าทำงานอยู่เสมอ และฝึกอบรมสมาชิกเก่าให้ก้าวขึ้นเป็นผู้นำ บทเรียนนี้ ช่วยผู้เข้าอบรมในการเตรียมประเด็นพูด หรือ "การแร็พ" สรุปสาระสำคัญในเวลาอันจำกัด
แนวคิด	การคัดสรรบุคคลเข้าร่วมงาน อธิบายงานของคุณให้ผู้อื่นฟังได้อย่างไร
เวลาที่ต้องใช้	45 นาที
จุดประสงค์	คิดวิธีพูดอธิบายงานในเวลาเพียง 5 นาที หรือ สรุปสาระสำคัญในเวลาอันจำกัด เพื่อฝึกฝนและขัดเกลาการพูดให้ดีขึ้น เพื่อฝึกซ้อมบทพูดการหาบุคคลเข้าทำงานในสถานการณ์จริง
ทรัพยากรที่จำเป็น	เอกสาร: เครื่องมือการวางแผนการคัดสรรบุคคลเข้าทำงานและตัวอย่างสรุปสาระสำคัญ ปากกาหรือดินสอสำหรับผู้เรียนแต่ละคน
สรุป	การเตรียมบทพูดแนะนำโครงการ ช่วยผู้จัดงานในการพูดคุยกับบุคคลที่มีศักยภาพในการเข้าร่วมงาน การฟังเชิงรุกช่วยผู้จัดงานประเมินความสนใจของบุคคลที่เราเข้าไปพุดคุยได้
ประเมินผล	ตอบคำถามผู้เข้าอบรมเกี่ยวกับสิ่งที่ได้เรียนรู้ และสังเกตพฤติกรรมระหว่างกิจกรรมเพื่อประเมินการเรียนรู้ และความมั่นใจในขั้นตอนการคัดสรรบุคคลเข้าร่วมงาน

ขั้นตอน

แนะนำรายการ

1. อธิบายว่าผู้บริหารชุมชนอาจพบว่าการเตรียมการพูดหรือการพูดสรุปสาระสำคัญ เป็นประโยชน์ต่อการเข้าหาสมาชิกใหม่

การพูดสรุปสาระสำคัญประกอบด้วย:

- คำแนะนำสั้นๆ ที่คุณใช้พูดกับแต่ละบุคคล แนะนำประเด็นและเหตุผลว่าทำไมคนในชุมชนถึงต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อแก้ไข เรียนรู้ความสนใจของบุคคลนั้น และหาคำตอบว่าพวกเขาสนใจที่จะทำงานกับกลุ่มคุณ เพื่อแก้ไขปัญหาหรือไม่
- ใบปลิวเนื้อหาและรูปภาพ
- ใบจดรายชื่อบุคคล ไว้สำหรับบันทึกรายชื่อ หมายเลขโทรศัพท์ และอีเมล (หากมี) บางทีคุณอาจเขียนประโยคข้างท้ายเพื่อเป็นรหัสลับ อย่างเช่น
    - "มีแนวโน้มเข้าร่วมอย่างสูง"คือคนที่เข้าใจประเด็นและตื่นเต้นที่จะได้ลงมือทำอะไรซักอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้

- “อาจเข้าร่วม”คนที่มีความสนใจในประเด็นนี้เป็นการส่วนตัว แต่ขาดแรงผลักดันในการเข้าร่วม
- “ไม่มีวี่แววเข้าร่วม” คนที่ให้ข้อมูลสำหรับการติดต่อ แต่ไม่ตื่นเต้นที่จะเข้าร่วม

- กิจกรรม หรือการประชุมที่คุณสามารถเชิญผู้คนมาเข้าร่วมและเรียนรู้ข้อมูลมากขึ้น

กิจกรรม

1. แจกสำเนาเครื่องมือวางแผนด้านล่างให้ผู้เข้าอบรมแต่ละคน บอกผู้เข้าอบรมว่าเครื่องมือนี้ช่วยเตรียมตัวพวกเขาให้เป็นผู้จัดงานการหาบุคคลเข้าทำงานได้อย่างไร

2. ให้ผู้เข้าอบรมเขียนคำพูดของตัวเองในแต่ละประเด็น

3. ให้ผู้เข้าอบรมแบ่งกลุ่มออกเป็นคู่ และซ้อมบทพูดสรุปสาระสำคัญ ทั้งนี้ ผู้จัดงานควรฝึกซ้อมการพุดก่อนถึงวันงาน

4. ให้ผู้เข้าอบรมกล่าวถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้จากแบบฝึกหัด

สรุปและประเมินผล

5. ย้ำเตือนผู้เข้าอบรมว่า พวกเขาควรฝึกซ้อมการพูดเมื่อถึงวันจัดงานจริงๆ จะได้พุดคุยด้วยความมั่นใจ

6. ถามผู้เข้าอบรมถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้และประเมินท่าทีของผู้เข้าอบรมที่แสดงความมั่นใจและเป็นกันเองในการพูด

แบบฝึกหัด บทเรียน 5.5

เครื่องมือวางแผนการคัดสรรบุคคลเข้าร่วมงาน

ชื่อ

ชื่อหน่วยงานและเหตุใดถึงต้องหาสมาชิกใหม่

คำถามเปิดเพื่อประเมินความสนใจ

คำถามติดตามผล

ความสำเร็จของหน่วยงาน

ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหา การเมือง การศึกษา การก่อกวน ข้อเสนอในการแก้ไขปัญหา

ข้อเรียกร้องให้ปฏิบัติ

ปณิธาน

ชื่อ ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์

ขอบคุณ และติดตามผล

บันทึกสั้นๆ และจัดอันดับคะแนน

แบบเรียน บทเรียน 5.6

เครื่องมือวางแผนการคัดสรรบุคคลเข้าทำงาน (ตัวอย่าง)

แนะนำหน่วยงาน	ฉันชื่อแมรี่ค่ะ มาจากเครือข่าย Sunshine วันนี้มาขอบอกเล่าเรื่องประเด็นที่โรงเรียนไม่รับนักเรียนที่มีพ่อแม่มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ให้ทุกคนได้ทราบค่ะ
ความสนใจส่วนตัว	โรงเรียนในเมืองของเรากำลังขับไล่เด็กๆ คุณว่ายุติธรรมไหมคะ
ความสำเร็จที่ได้รับ	สมาชิกของเครือข่าย Sunshine ทำงานร่วมกับโรงเรียนต่างๆและผู้ปกครอง เพื่อให้เด็กๆ มีสิทธิเท่าเทียมกันจากการศึกษา งานของพวกเราได้รับการชื่นชมจากสื่อระดับท้องถิ่นด้วยค่ะ
ความรู้ด้านการเมือง	ทั้งๆที่เจ้าหน้าที่ระดับสูงได้แสดงความห่วงใยในเรื่องนี้ โรงเรียนจำนวนมากในประเทศกลับขับไล่เด็กๆ คุณคิดว่าไมถึงเป็นเช่นนั้น
ข้อกังวล	คุณคิดว่ารัฐบาลและโรงเรียนควรทำอย่างไร เพื่อให้พ่อแม่และเด็กๆได้รับข้อมูลที่ถูกต้อง
เรียกร้องให้เกิดการปฏิบัติ	เราขอให้คนลงร่วมนามในหนังสือร้องเรียนเพื่อให้เด็กๆได้เรียนหนังสือ คุณอยากลงนามไหมคะ
ปณิธาน	เครือข่าย Sunshine จัดเวทีการประชุมแสดงความคิดเห็น เพื่อพูดคุยถึงประเด็นนี้ และแลกเปลี่ยนข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับเอชไอวี/เอดส์ และพูดคุยว่าประเด็นนี้ส่งผลกระทบต่อชุมชนได้อย่างไร ดิฉันหวังว่าคุณจะมาเข้าร่วมได้นะคะ
รวบรวมข้อมูล	ดิฉันขอทราบข้อมูลของคุณนะคะ ชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ อีเมล และเวลาที่คุณสะดวกให้ดิฉันติดต่อไปค่ะ

บทเรียน 5.6 การเขียนข่าวและใช้ข่าวประชาสัมพันธ์

ดัดแปลงจาก Human Rights Watch's "Press Release Pointers" ให้ข้อมูลโดย Minky Worden ผู้บริหาร Global Initiatives

เกริ่นนำ	บทเรียนนี้ให้คำแนะนำการเขียนข่าวประชาสัมพันธ์ พร้อมตัวอย่างข่าวประชาสัมพันธ์ 2 ตัวอย่าง เพื่อนำไปปรับใช้
แนวคิด	การเขียนข่าวประชาสัมพันธ์
เวลาที่ต้องใช้	2-3 ชั่วโมง
จุดประสงค์	การเขียนข่าวประชาสัมพันธ์ในรูปแบบที่สื่อจะให้ความสนใจ ข่าวประชาสัมพันธ์ควรมีข้อมูลอะไรบ้าง ใช้ข่าวประชาสัมพันธ์จริงเป็นต้นแบบในการเขียนข่าว
ทรัพยากรที่จำเป็น	โปรแกรมซอฟท์แวร์งานเอกสาร อินเตอร์เน็ท
สรุป	ข่าวประชาสัมพันธ์เขียนเพื่อให้นักข่าวสามารถเขียนข่าวได้ง่าย รวมทั้งข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องและคำพูดที่มีพลัง
ประเมินผล	ติดตามเสียงตอบรับจากข่าวประชาสัมพันธ์ สื่อนำเรื่องของคุณไปลงข่าวหรือไม่

ขั้นตอน

เตรียมการ

นักข่าวได้รับอีเมล์และข่าวประชาสัมพันธ์วันละร้อยๆฉบับ หากคุณต้องการดึงความสนใจจากพวกเขา ข่าวประชาสัมพันธ์ควรเป็นข่าวมีข้อมูลที่เชื่อถือได้ และควรเขียนในลักษณะที่นักข่าวสามารถลอกลงไปเป็นข่าวได้ทันที โดยไม่ต้องปรับแต่งภาษามาก ดังนั้นคุณควรอ่านข่าวจากแหล่งข่าวใหญ่ หรือสำนักข่าวในประเทศ ศึกษาวิธีการเขียน และพยายามเลียนแบบการเขียนนี้ในข่าวประชาสัมพันธ์ของคุณ เติมคำพูดจากสมาชิกชุมชน ที่นักข่าวสามารถนำมาใช้ให้ข่าวดูมีชีวิตชีวา

กิจกรรม

1. เขียนข่าวประชาสัมพันธ์

กิจกรรมนี้สามารถทำเป็นรายบุคคล สำหรับผู้ที่ต้องการศึกษารูปแบบข่าวประชาสัมพันธ์ หรือศึกษาเป็นรายกลุ่ม ในการเขียนข่าวประชาสัมพันธ์ มีส่วนประกอบต่างๆดังต่อไปนี้อยู่ในข่าวประชาสัมพันธ์ส่วนใหญ่

1. วันที่ของข่าวประชาสัมพันธ์ ในกรณีที่คุณไม่อยากให้สื่อรายงานก่อนถึงวันงานสำคัญ คุณสั่งห้ามเผยแพร่ข่าวจนกว่าจะถึงวันนั้น พิมพ์ "*ห้ามเผยแพร่ จนกระทั่ง...*" ตามด้วยวันและเวลา

2. บุคคลจากสื่อ ที่หัวกระดาษ ใส่ชื่อ คำนำหน้า หมายเลขโทรศัพท์ และอีเมล์ ของบุคคลจากสื่อที่เราติดต่อ เพราะสำคัญในกรณีนักข่าวมีคำถามเพิ่มเติม

3. หัวข้อข่าว เป็นประโยคสั้นๆ และให้คำจำกัดความของเรื่องชัดเจน

4. ประโยคชี้นำ ประโยคแรก หรือย่อหน้าแรกที่มี 5W และ 1H (ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อไหร่ และทำไม)

ก. มีใครเกี่ยวข้องบ้าง

ข. เกิดอะไรขึ้น หรืออะไรกำลังจะเกิดขึ้น

ค. การกระทำ และเหตุการณ์การประท้วงเกิดขึ้นเมื่อไหร่

ง. การกระทำเกิดขึ้นที่ไหน ให้รายละเอียดที่เกี่ยวข้อง นักข่าวจะได้รู้สถานที่ว่าคุณอยู่ที่ไหน

จ. ทำไมจึงสำคัญ ทำไมถึงเป็นข่าว

ฉ. เกิดขึ้นได้อย่างไร อธิบายเหตุการณ์ต่อเนื่องที่สำคัญ

5. ข้อมูลสนับสนุนและคำพูด ในย่อหน้าถัดมา ให้ข้อมูลรายละเอียด เพื่ออธิบายย่อหน้าแรก คิดคำถามที่นักข่าวอาจต้องการคำตอบ ให้ข้อมูลการค้นคว้าวิจัย คำพูดที่มีน้ำหนักและน่าสนใจจากผู้นำจะทำให้นักข่าวนำไปสร้างบทความได้ง่ายขึ้น

6. ลงท้ายข่าวประชาสัมพันธ์ด้วยประโยคหนักแน่นมีพลัง

7. คุณสามารถลงท้ายข่าวด้วยเครื่องหมาย ### เพื่อให้นักข่าวรู้ว่าหน้านี้เป็นหน้าสุดท้าย

2. การใช้ข่าวประชาสัมพันธ์

1. สร้างรายชื่อสื่อ

กลุ่มของคุณสามารถสร้างรายชื่อนักข่าวและแหล่งข่าว บุคคลที่นำเรื่องของคุณเผยแพร่หรือออกอากาศ ข่าวเผยแพร่ออกไปทางหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ แหล่งข่าวออนไลน์ คุณจำเป็นต้องรู้ว่าใครรับผิดชอบรายงานข่าวคุณ หากคุณสร้างสัมพันธไมตรีกับนักข่าว คุณก็จะได้รู้ว่าใครสนใจข่าวของคุณ คุณสามารถขอให้หน่วยงานพันธมิตรช่วยคุณเผยแพร่ข่าวประชาสัมพันธ์

2. เผยแพร่เรื่องของคุณผ่านทางโซเชียลมีเดีย

บางครั้งนักข่าวไม่ได้ทำข่าวเรื่องของคุณ แต่เจ้าของบล็อกอาจเขียนเรื่องของคุณ หากคุณมีพันธมิตร อาสาสมัคร หรือนักรณรงค์ ที่เขียนข่าวต่างๆในบล็อก ส่งข่าวประชาสัมพันธ์พร้อมข้อความส่วนตัวไปให้พวกเขา

3. ติดตามผลหลังจากการส่งข่าวประชาสัมพันธ์

โทรศัพท์หรือส่งอีเมล์หาบุคคลจากสื่อ 24-72 ชั่วโมงก่อนงาน แจ้งข้อมูลใหม่ๆ และข่าวที่พวกเขาอาจสนใจ ตัวอย่างเช่น หากผู้นำคนสำคัญจะขึ้นเวทีพูด แจ้งข่าวนี้ให้สื่อทราบ

4. ส่งข่าวประชาสัมพันธ์ ระหว่างหรือหลังจากจัดงานสำคัญ

หากมีข่าวสำคัญเกิดขึ้นระหว่างงาน คุณสามารถส่งข่าวนี้ให้สื่อได้

5. หลังจากการจัดงาน ซึ่งคุณได้ส่งข่าวประชาสัมพันธ์ไปแล้ว ประเมินความสำเร็จด้วยการตอบคำถาม ดังต่อไปนี้

ก. ข่าวประชาสัมพันธ์ส่งไปล่วงหน้าหรือไม่

ข. มีนักข่าวมาร่วมงานกี่คน โทรศัพท์มา หรือส่งอีเมล์ตอบรับกี่คน

ค. มีนักข่าวรายงานเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้หรือไม่ และมีจำนวนข่าวกี่เรื่อง

ง. ใครรายงานเหตุการณ์นี้ (หนังสือพิมพ์ เจ้าของบล็อก) และเข้าถึงเนื้อหามากน้อยแค่ไหน

แบบเรียน บทเรียน 5.6

ตัวอย่างข่าวประชาสัมพันธ์

ตัวอย่างข่าวประชาสัมพันธ์

ห้ามเผยแพร่จนกระทั่งเวลา 17.00 น. วันศุกร์ที่ 24 มิถุนายน

ข่าวประชาสัมพันธ์

24 มิถุนายน 2011

รายชื่อผู้ติดต่อ:

Mr. Paisan Suwannawong (Thai) TTAG, 081-824-5434

Ms. Karyn Kaplan (English) TTAG, 081-866-1238

Mr. Jirasak Sripramong (Thai), Mitsampan Harm Reduction Center, 084-735-5376

ผู้ใช้ยาเรียกร้องกระทรวงสาธารณะสุข ให้ปรับปรุงการบริหารจัดการให้ดียิ่งขึ้น เพื่อสนับสนุนโครงการและนโยบายลดอันตราย

24 มิ.ย. 2554 กรุงเทพฯ ประเทศไทย นักผลักดันนโยบายการลดอันตรายมากกว่า 100 คน รวมทั้งสมาชิกเครือข่ายประชาสังคม "12 –D" ซึ่งเป็นคณะทำงานในประเด็นเรื่องยาและเอชไอวี จะนำเสนอหนังสือร้องเรียนนาย จุรินทร์ ลักษณวิศิษฎ์ รัฐมนตรีกระทรวงสาธารณสุข เรียกร้องให้มีการปรับปรุงการบริหารการลดอันตรายในประเทศไทย "ก่อนวันต่อต้านยานานาชาติ วันที่ 26 มิถุนายน เราประท้วงการจัดการอันตรายจากการใช้ยา เช่นเอชไอวี ไวรัสตับอักเสบ และการใช้ยาเกินขนาด เนื่องจากการจัดการในขณะนี้ขาดหลักฐาน ขาดการหารือกับชุมชนและอาสาสมัคร" Jirasak Sripramong ผู้บริหารศูนย์สุขภาพสำหรับผู้ใช้เข็มฉีดยาในกรุงเทพฯกล่าว

การนัดพบรัฐมนตรีเกิดขึ้นใน เวลา 15.00 น.โมงก่อน 17.00 น. นักผลักดันนโยบายเดินทางมาชุมนุมนอกหน่วยกักกันโรคที่กระทรวงสาธารณสุข (DDC) นักผลักดันนโยบายประกอบด้วยผู้ใช้ยาและพันธมิตร ทุกคนล้วนต่างมีเป้าหมายในการหาทางปรับปรุงการบริหาร พัฒนานโยบาย การประสานงานระหว่างหน่วยงาน และโปรแกรมการเข้ามามีส่วนร่วมจากผู้ใช้ยารายปัจจุบัน และอดีตผู้ใช้ยา ในการ่วมวางแผนพัฒนา

การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสตับอักเสบบี และเอชไอวี เป็นปัญหาที่ไม่มีวันจบสิ้น เนื่องจากขาดตรวจเช็คการแพร่ระบาด ในหมู่ผู้ใช้เข็มฉีดยา และการกวาดล้างยาของตำรวจทำให้การทำงานเพื่อชุมชนไม่ประสบผลสำเร็จ นักผลักดันนโยบายกล่าว ผู้ฉีดยาเข้าเส้นเลือดดำมีอัตราติดเชื้อเอชไอวี และ เอชซีวี สูงมาก ตั้งแต่ปี 1980 นโยบายปี 2002 กล่าวไว้ว่า "ผู้ใช้ยาคือคนไข้ มิใช่อาชญากร"

แต่ผู้ใช้ยายังคงถูกจับกุมในฐานะเป็นอาชญากร ภายใต้กฎหมายการบริโภคและการครอบครอง “ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยในการให้บริการด้านสุขภาพ เช่นการให้คำปรึกษาผู้มีเชื้อเอชไอวี และโครงการใช้เข็มฉีดยา เมื่อตำรวจมีอำนาจเดินเข้ามาในศูนย์และจับกุมบุคคลตามต้องการ แล้วอย่างนี้ จะไม่ใครอยากเข้ามาใช้บริการของศูนย์บ้าง เพราะไม่มีความปลอดภัยและไม่มีการปกปิดข้อมูลส่วนบุคคลเลย เราต้องการผู้สนับสนุน ตำรวจมีอำนาจมากเกินไป อีกทั้งไม่มีการฝึกอบรมหรือให้ความรู้พวกเขาเกี่ยวกับประโยชน์ของการลดอันตราย Karyn Kaplan กล่าว องค์กรของเธอ Thai AIDS Treatment Action Group (TTAG) ได้ผลักดันนโยบายเรื่องการลดอันตรายเมื่อปี 2002

หน่วยงานให้บริการทางสาธารณสุข มักกีดกันผู้ใช้ยา ตำรวจมักละเมิดสิทธิทางสุขภาพของผู้ใช้ยา และแทรกแซง ขัดขวางการทำงานของนักผลักดันนโยบาย

“การใช้ยาเป็นปัญหาทางสุขภาพ และการให้บริการลดอันตราย เช่นการเข้าถึงอุปกรณ์ฉีดยาที่สะอาด ถูกสุขอนามัย และการรักษาด้วยยาระงับปวดทดแทนเช่น เมธาโดน เป็นหลักพื้นฐานในการปรับปรุงสุขภาพของผู้ใช้ยา เราต้องการให้กระทรวงสาธารณสุขลุกขึ้นเป็นกระบอกเสียงและเป็นผู้นำในการลดอันตรายระดับชาติ และช่วยเหลือในเรื่องกฎหมาย ที่ทวีความเสี่ยงแก่ผู้ใช้ยาในปัจจุบัน” Paisan Suwannawong อดีตประธานและสมาชิกเครือข่ายผู้ใช้ยาในประเทศไทย (TDN) กล่าว

###

ตัวอย่างข่าวประชาสัมพันธ์ 2

ข่าวประชาสัมพันธ์ เอเชียคะตาลิสต์

ในเดือนนี้ สมาชิกสภานิติบัญญัติได้อ่านข้อเสนอ ที่นับว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ ด้วยการชดเชยค่าเสียหายแก่เหยื่อเอชไอวี/เอดส์ ราวหมื่นคน ที่เผชิญหายนะจากการรับเลือดมีเชื้อ รายงานจากเอเชียคะตาลิสต์วันนี้ (http://www.asiacatalyst.org/Compensation_report.pdf,) แสดงให้เห็นว่ากองทุนนี้เป็นที่ต้องการอย่างเร่งด่วน เนื่องจากผู้เคราะห์ร้ายไม่สามารถหาเงินมาทดแทนค่าเสียหายได้

“ประเทศจีนได้สร้างประวัติศาสตร์ในการช่วยเหลือเหยื่อเอชไอวี/เอดส์ที่มีจำนวนมากที่สุดในโลก” Sara L.M. Davis ผู้อำนวยการบริหารเอเชียคะตาลิสต์และผู้ร่วมเขียนรายงาน กล่าว “เราหวังว่ารัฐบาลจะให้ความช่วยเหลือครอบครัวที่ได้รับผลกระทบจำนวนทั้งสิ้นกว่าพันครอบครัว และออกนโยบายชดใช้ค่าเสียหายที่มีประสิทธิภาพ”

รายงานหายนะเลือดในจีน The Way Forward ตีพิมพ์รายงานร่วมกับเอเชียคะตาลิสต์ องค์กรไม่แสวงหาผลกำไรจากสหรัฐฯ และ Korekata AIDS Law Center องค์กรไม่แสวงหาผลกำไรในกรุงปักกิ่ง ทีมวิจัยจาก Korekata ได้เดินทางไปยังหมู่บ้านในถิ่นทุรกันดารเพื่อขอสัมภาษณ์ผู้เคราะห์ร้ายมากกว่า 30 ราย และนำเอกสารของผู้เคราะห์ร้ายอีก 30 คนจากศูนย์ให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย รวมทั้งปรึกษาผู้เชี่ยวชาญและค้นคว้าข้อมูลเก่าต่างๆ

“เราพบว่า เหยื่อผู้ยากจนหลายรายของเหตุการณ์หายนะเลือด ไม่ได้รับค่าเสียหาย” Davis กล่าว “ศาลหลายแห่งปฏิเสธพิจารณาคดีที่เกี่ยวข้องกับเอชไอวี และบางคดีลากยาวหลายปีโดยไม่มีการตัดสิน ถึงแม้มีการชดเชยค่าเสียหาย แต่นับว่าน้อยมาก เราดีใจที่ในที่สุดรัฐบาลจะออกนโยบายระดับชาติเพื่อบรรเทาปัญหาของผู้เคราะห์ร้ายเหล่านี้”

ในช่วงปี 1990 ศูนย์รวบรวมเลือด ซึ่งรัฐให้การสนับสนุน ใช้วิธีขาดความปลอดภัย เป็นเหตุให้เกิดการแพร่เชื้อเอชไอวีสู่ผู้คนจำนวนหลายพันคนในเมือง Henan และเมืองในจังหวัดใหญ่ และเมื่อเชื้อเอชไอวีอยู่ในคลังเลือดของรัฐบาล จึงเกิดการแพร่กระจายของเชื้อมากขึ้น ผ่านทางการถ่ายเลือดของโรงพยาบาล เมื่อองค์กรอิสระและนักข่าว เผยประเด็นนี้ให้เป็นที่รับรู้ในสังคม รัฐบาลจีนจึงควบคุมสถานการณ์ด้วยการสั่งห้ามการขายเลือด อย่างไรก็ตาม ผู้เคราะห์ร้ายส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับค่าเสียหาย ในเดือนธันวาคม ปี 2011 การประชุมระดับชาติเรื่องเอชไอวี/เอดส์และสิทธิมนุษยชน เป็นการประชุมฟังความคิดเห็นจากประชาชน เรื่องหายนะเลือด และผู้เคราะห์ร้ายหลายรายได้ร่วมเล่าประสบการณ์ของตนเอง คณะทำงานที่ปรึกษานโยบายและทนายความร่างข้อเสนอสามารถอ่านข้อมูลแบบออนไลน์ได้ในภาษาจีน เพื่อจัดตั้งกองทุนชดเชยค่าเสียหายระดับชาติ ข้อเสนอนี้นับว่าเป็นการกระทำที่กล้าหาญมาก แต่ข้อเสนอนั้นเป็นการชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ติดเชื้อจากโรงพยาบาลเท่านั้น ไม่ใช่สำหรับผู้เคราะห์ร้ายที่ขายเลือดแก่หน่วยงานรัฐบาล “เราหวังว่าการชดเชยค่าเสียหายในอนาคตจะรวมถึงผู้บริจาคเลือดเหล่านั้นด้วย”

เหยื่อรายหนึ่งในจังหวัด Hubei กล่าวว่า “ผมเป็นคนหนึ่งที่มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ภรรยาผมก็เช่นกัน เราป่วยทั้งคู่ แล้วใครจะเลี้ยงลูกของเรา ผมอ่อนแอเกินกว่าจะเลี้ยงดูลูกได้”

ข้อแนะนำในรายงานประกอบด้วย

- แบบสำรวจเพื่อหาจำนวนตัวเลขที่ถูกต้องของผู้ติดเชื้อเอชไอวีจากเหตุการณ์หายนะการบริจาคเลือด
- ข้อแนะนำที่เจาะจงและมีรายละเอียด ในการจัดตั้งและบริหารกองทุน
- ผู้สมัครที่เหมาะสม จำนวนเงินชดเชยค่าเสียหาย และการมีส่วนร่วมของประชาสังคม
- คำขอโทษทางการจากรัฐบาลถึงผู้เคราะห์ร้ายทุกคน

สามารถดาวน์โหลดรายงานฉบับภาษาอังกฤษและภาษาจีนได้ฟรี ที่ www.asiacatalyst.org

เสียงจากที่ราบตอนกลางของประเทศ: ข้อความจากผู้เคราะห์ร้ายเหตุการณ์หายนะเลือด

“ผมติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ ภรรยาผมก็ติดเชื้อด้วยเช่นกัน เราป่วยทั้งคู่ แล้วใครจะเลี้ยงดูลูกของเรา ผมเป็นลูกคนเดียวของครอบครัว พ่อกับแม่ผมจะทำอย่างไร ผมควรเป็นคนที่ต้องเลี้ยงดูลูก แต่ผมอ่อนแอเกินกว่าจะเลี้ยงดูลูกได้”

Wang, Hubei

“เราหาใบเสร็จการถ่ายเลือด ตอนที่เราอยู่ที่โรงพยาบาล ใบรับรองแพทย์ ทางโรงพยาบาลเป็นผู้ออกใบรับรอง แต่ศาลคงไม่รับพิจารณาคดีของเรา เราหวังว่ารัฐบาลจะให้ผู้มีเชื้อเอชไอวี/เอดส์ มีสิทธิในการฟ้องร้อง และศาลให้ค่าชดเชยค่าเสียหายที่ยุติธรรมแก่เรา”

Zhao, Henan

“ เลือดเราติดเชื้อจากการถ่ายเลือดที่โรงพยาบาลเอกชน แต่ภรรยาของใครบางคนที่เป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงในเมือง คอยยกเลิกคดีของเราอยู่เรื่อย”

Chen, Hebei

“ รัฐบาลติดต่อเนติบัณฑิตยสภาระดับจังหวัดเพื่อโทรศัพท์หาสำนักงานทนายความว่าทนายผู้นี้อาศัยอยู่ที่ไหน และบอกให้สำนักงานยกเลิกใบอนุญาตการทำงานของเขา ผู้เชี่ยวชาญจากศูนย์เลือดที่มาพร้อมกับทนายความของเราร้องขอให้ทนายเดินทางกลับบ้านในคืนนั้น เขาบอกว่าถ้าทนายของเราไม่กลับ พวกเขาก็จะไล่เขาออก

Wu, Hubei

“เราอยากพบหัวหน้าหน่วยงานด้านสุขภาพ แต่เขาพูดว่า “ท่านนายกเทศมนตรีไม่รับรองค่าชดเชยความเสียหาย แล้วจะให้ผมทำอย่างไร ผมทำอะไรไม่ได้อยู่แล้ว ผมทำงานให้ท่านนายกเทศมนตรี ท่านนายกเทศมนตรีไม่ได้ทำงานให้ผม เขาบอกผมว่า ถ้าอยากจะร้องเรียนใคร ก็เชิญเลย ไปสภามนตรีเลยถ้าต้องการนัก เพราะมันไม่เกี่ยวอะไรกับผมอยู่แล้ว” นี่คือคำตอบที่ผมได้รับจากสำนักงานด้านสุขภาพ”

Wang, Hebei

“ จะบอกอะไรให้นะครับ ถ้าคุณอ่านข้อมูลในออนไลน์ คุณจะพบว่าคนติดเชื้อไวรัสตับอักเสบบี ในเมือง Hubei ได้รับค่าชดเชยความเสียหาย 200,000 CNY (ประมาณ 31,750 US$) ส่วนเราติดเชื้อไวรัสตับอักเสบซี และเอดส์ แต่เราได้รับค่าชดเชยแค่เพียงหมื่นกว่าเท่านั้น ผมเลยถามรัฐบาล ผมพูดว่า ถ้าคุณฆ่าคนๆหนึ่ง คุณได้รับโทษประหารชีวิต แต่ถ้าคุณฆ่าคนสองคนคุณไม่ผิดอย่างนั้นรึ ยิ่งฆ่าคนมากเท่าไหร่ โทษยิ่งน้อยลง นี่มันสมเหตุสมผลรึเปล่า”

Fan, Hubei

เพื่อนผมส่วนใหญ่ที่ติดเชื้อเอดส์ ก็จะมีเรื่องราวคล้ายๆผม พวกเขาไปหาเจ้าหน้าที่รัฐ และเจ้าหน้าที่รัฐท้องถิ่นพูดว่า แล้วไปติดเชื้อมาได้ยังไงล่ะ ก็เพราะว่าคุณขายเลือด คุณรับเงินมา มันก็เป็นโชคร้ายของคุณเอง รัฐบาลจ่ายค่ายาให้ฟรีแล้ว แล้วยังจะเอาอะไรอีก แต่ผมบอกว่า ทำแบบนี้ไม่ถูกต้อง ตอนนั้นใครๆก็ต้องขายเลือด เพราะยากจนใครๆก็บอกกันว่าขายเลือดแล้วได้บุญ และดีต่อสุขภาพ เราก็เลยต้องขายเลือด คุณควรอธิบายเราสิว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้ได้"

Ma, Henan

" ตอนนี้พวกเขาบอกว่าผมเป็นอาชญากร (เพราะว่าผมขายเลือด) แต่ตอนนั้นการขายเลือดเป็นโครงการใหญ่ ทุกคนในครอบครัวต่างพากันไป คุณพาผมไป ผมพาคุณไป เพื่อนพาเพื่อนไป ตอนนั้นใครๆก็ดีใจที่ได้เงิน 50 Kuai (ประมาน US$ 8) เราจ่ายไป 2 Kuai ค่าลงทะเบียน เหลือเงินอยู่ 48 Kuai ก็เอาไปบะหมี่ก้อนใหญ่ๆได้อีก 30 mao (ประมาณ 3 เซ็นต์) เอาเงิน 50 Kuai กลับบ้านและซื้ออะไรให้ลูกกินได้อีก ตอนนั้นเราก็รู้สึกดีที่ได้เงินมา แต่เราไม่รู้หรอกว่าเราจะมาล้มป่วย ถ้าเรารู้แล้วเราจะทำอย่างนั้นทำไม"

Niu, Henan

เกี่ยวกับเอเชียคะตาลิสต์

เอเชียคะตาลิสต์ ทำงานกับกลุ่มรากหญ้าจากชุมชนชายขอบในภูมิภาคเอเชียตะวันออกและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อสนับสนุนสิทธิด้านสุขภาพ เราอบรมพันธมิตรเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการทำงานให้เทียบเท่ามาตรฐานระดับสูงและมีประสิทธิภาพตามระบอบประชาธิปไตย และสร้างรากฐานที่มั่นคงเพื่อการพัฒนา ค้นคว้าวิจัย และผลักดันนโยบายในประเด็นด้านสิทธิอย่างแข็งขัน เรามีเป้าหมายเพื่อช่วยเหลือพันธมิตรให้เป็นผู้นำในการผลักดันนโยบายในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับสากล สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมและข้อมูลเกี่ยวกับการส่งใบสมัครขอการสนับสนุนด้านข้อมูล เข้าไปที่เว็บไซต์เอเชียคะตาลิสต์ที่ http://www.asiacatalyst.orgหรือส่งอีเมล์ภาษาอังกฤษหรือภาษาจีนมาที่ info@asiacatalyst.org.

ศึกษา | พิสูจน์ | เปลี่ยนแปลง

หลักสูตรสิทธิศึกษาสำหรับกลุ่มระดับรากหญ้า